

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Τα αποφθέγματα είναι χρήσιμα
σε περιόδους άγνοιας
και σκοταδισμού.»
Guy Debord

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 33 • ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Χωρίς νιότη, χωρίς έρωτα,
χωρίς έπαρση περιττή.
Κάθε Μάρτη
αρχίζει μιαν Άνοιξη.

Τότε και τώρα πρόσφυγες, τότε και τώρα ξένοι

Σαν deja-vu εμφανίζεται στην γερασμένη Ευρώπη το μίσος και ο φόβος που αναπαράγονται δηλητηριάζοντας το δημόσιο λόγο.

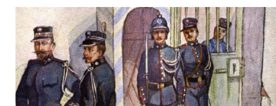
σελ. 12-13

Μα ποιοι είναι επιτέλους αυτοί οι αγρότες;

Μια προσπάθεια καταγραφής και ανάλυσης των γεγονότων από τις αγροτικές κινητοποιήσεις του χειμώνα αλλά και γενικότερα για το «αγροτικό ζήτημα», κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά και ηθικά.

σελ. 14-15

Οι μαύρες στολές της αστυνομίας

Ως το 18ο αιώνα, στις ευρωπαϊκές γλώσσες ο όρος police σήμαινε γενικά τη διακυβέρνηση. Η εμφάνιση των πόλεων μεταμορφώνει τη διακυβέρνηση σε επιβολή της τάξης.

σελ. 24-25

Ανασφαλείς, ανελεύθεροι, διαχειρίσιμοι

Zeitgeist (τσάιτγκαϊστ), σύνθετη λέξη, γερμανική, αποτελούμενη από την λέξη Zeit (χρόνος/εποχή) και Geist (πνεύμα). Εκφράζει το πνεύμα της εκάστοτε εποχής/ιστορικής περιόδου.

Ας αναλογιστούμε λοιπόν ποιο είναι το πνεύμα της εποχής μας. Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι, π.χ. κατά τον 2ο παγκόσμιο και τον ψυχρό πόλεμο που επακολούθησε, αυτό ήταν η φρίκη και ο φόβος. Κατά τη δεκαετία του '90 μέχρι την αλλαγή της χιλιετίας ήταν η καταναλωτική παράκρουση και η ψευδαίσθηση του καπιταλιστικού ονείρου.

Σήμερα, το κυρίαρχο αίσθημα που περιβάλλει τον όμορφο μικρό μπλε πλανήτη μας, συνοδευόμενο από τα τοξικά νέφη των μητροπόλεων, είναι η ανασφάλεια. Ανασφάλεια παντού και σε όλα τα επίπεδα, διαταξική και διαφυλετική. Ο ανατολίτης αναρωτιέται αν θα του έρθει καμιά νατοϊκή βόμβα στο κεφάλι, ο Αφρικανός αν θα έχει να φάει αύριο, ο Ιάπωνας αν το φαγητό του είναι ραδιενεργό, ο νοτιοευρωπαίος αν και πότε θα πάρει σύνταξη ή αν θα βρει δουλειά, ο βορειοευρωπαίος τι γίνεται τώρα που όλοι οι παραπάνω θέλουν να έχουν τα ίδια προνόμια με αυτόν ή αν θα τον πάρει μαζί του κάποιος τζιχαντιστής σε κάποιο μετρό, τραίνο, αεροδρόμιο ή συναυλιάδικο.

Στο προηγούμενο φύλλο ισχυριστήκαμε πως «Τρομοκρατία είναι το παρόν που συνηθίζουμε». Δύο μήνες μετά δεν έχει αλλάξει τίποτα και συμπληρώνουμε πως: Όσο περισσότερο ανασφαλείς είμαστε, τόσο πιο ανελεύθεροι και διαχειρίσιμοι γινόμαστε.

Η χειραφέτηση προϋποθέτει αυτοπεποίθηση και τόλμη. ■

Πάνω στην σκακιέρα το άλογο προχωράει κατά τρόπο αλλόκοτο. Σε φορά λοξή. Κατά κάποιο τρόπο το άλογο έρχεται σε ρήξη με τις τυπικές συνθήκες του παιχνιδιού ή παίζει με περισσότερη φαντασία από τα άλλα πιόνια. Στην πραγματικότητα, το άλογο παίζει λοξά γιατί δεν είναι ελεύθερο, κινείται πλαγίως, γιατί η ευθεία οδός του αποκλείστηκε.

Η κίνηση του αλόγου κάνει κομμάτια την αλαζονεία των ηλιθίων. Η ζωή είναι μια σκακιέρα που η αλαζονεία των ιερέων του γίγνεσθαι την πλημμυρίζει με το αίμα των εξεγερμένων. Η πίστη των αλλόφρονων αρχιερέων, τα ιδανικά των κλόουν της πολιτικής, συσκοτίζουν την κακοποιημένη πραγματικότητα που διερευνά τις επιθυμίες της για κοινωνική αλλαγή. Τα ελεύθερα πνεύματα, με τους κακούς τρόπους, ακονίζουν τις γλώσσες της οξείας διαμάχης που προεξοφλεί το τέλος του πολιτισμού των ειδώλων.

Ravachol, *Το κουτσό άλογο της ελευθερίας*, Massimo Paniccusci & Pino Bertelli

Γιατί το ασφαλιστικό δεν είναι «άλλο ένα κλαδικό ζήτημα»...

Κείμενο της Συνέλευσης Εργαζομένων-Ανέργων Πλατείας Συντάγματος

σελ. 18-21

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

editorial

Η τελευταία επίθεση στις Βρυξέλλες είναι ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα που δένεται στα πόδια μας στο όνομα της αντιμετώπισης της τρομοκρατίας. Ήδη κάποιοι δηλώνουν ότι αυτή ήταν η 11η Σεπτέμβρη της Ευρώπης. Οι δράστες δεν ήταν ταλαιπωρημένοι πρόσφυγες εξ ανατολών, αλλά Βέλγοι πολίτες, μοσχαναθρεμμένοι με τα δυτικά πρότυπα και ιδεώδη.

Φυσικά στην αναμπουμπούλα ο λύκος χαίρεται και η “αντιτρομοκρατική” συσπείρωση στο όνομα της αντιμετώπισης ενός εντός των τειχών αδίστακτου αντιπάλου θα επιχειρήσει σίγουρα να καταπνίξει και τις όποιες αντιστάσεις υπάρχουν μέχρι σήμερα ενάντια στο δυστοπικό μέλλον που οι ίδιοι έχουν εξυφάνει. Την ίδια στιγμή που τζιχαντιστές και ακροδεξιοί τρίβουν τα χέρια τους από χαρά (καθώς ο ένας είναι συμπλήρωμα του άλλου), η στρατηγική των φραχτών εφαρμόζεται σε όλη την Ευρώπη. Το ακροατήριο είναι προθυμότερο από ποτέ να ακούσει εύκολες λύσεις, πιστεύοντας ότι οι εκατοντάδες χιλιάδες ξεριζωμένων είναι δυνατόν να περιοριστούν με κάγκελα και φράχτες. Όσο αυξάνεται η δυσκολία διέλευσης, τόσο περισσότερους νεκρούς θα μετράμε και τόσο περισσότερο θα ανεβαίνει το κασέ για την μετακίνησή τους στο κέντρο της Ευρώπης.

Η οπισθοχώρηση του ISIS μετά από το μπαράζ βομβαρδισμών από αέρος των άσπονδων συμμάχων εναντίον του, αλλά και η σταθερή επέκταση των Κούρδων μαχητών στους θύλακες που μέχρι τώρα έλεγχε, δείχνει ότι έχει ανοίξει μία καινούρια σελίδα στο μέτωπο της Συρίας. Με την έστω και κατ' επίφαση απόσυρση της Ρωσίας, αυτό που πρέπει να περιμένουμε είναι ένα φανερό παζάρι για το μοίρασμα της Συρίας σε σφαίρες επιρροής. Το φιλοτζιχαντιστικό καθεστώς του Ερντογάν υποστήριζε εξαρχής τους τουρκομάνικους πληθυσμούς που βρίσκονται στα σύνορα μεταξύ Τουρκίας και Συρίας. Την ίδια στιγμή θα κάνει ότι μπορεί ώστε να εμποδίσει την de facto αναγνώριση Κουρδικού ομοσπονδιακού κράτους στα σύνορα με τους κουρδικούς πληθυσμούς της Τουρκίας.

Οι ΗΠΑ όμως έχουν κάνει ήδη σαφές ότι θεωρούν τους Κούρδους απαραίτητους σύμμαχους στον πόλεμο ενάντια στο ISIS και εξάλλου θα επιδιώξουν να αποδυναμώσουν τον επικίνδυνο πόλο του Ερντογάν που ο νεοοθωμανικός μεγαλοϊδεατισμός του έχει σαφείς επεκτατικές βλέψεις. Στις 16 Γενάρη ανακοινώθηκε η άρση των οικονομικών κυρώσεων για το Ιράν, που σημαίνει ότι θα υπάρξει προσέγγιση με τη Δύση στα ζητήματα που αφορούν την περιοχή. Μην ξεχνάμε ότι το Ιράν ήταν ένα από τα κράτη που στήριζαν φανερά το καθεστώς του Άσαντ στην Συρία. Οι άλλοι παίχτες αυτού του γεωπολιτικού παιχνιδιού, όπως είναι η Σαουδική Αραβία και οι πετρελαιοπαραγωγές χώρες του Κόλπου, βρίσκονται σε μια δυσμενή οικονομική συγκυρία. Φέτος ήταν η πρώτη φορά που ανακοινώθηκε οικονομικό έλλειμμα 98 δις δολαρίων για το Σαουδαραβικό κράτος, λόγω της κατάρρευσης των διεθνών τιμών του πετρελαίου. Πρωτοφανές είναι επίσης ότι οίκοι αξιολόγησης ανακοίνωσαν την πιθανή υποβάθμιση του αξιόχρεου για τον Θησαυροφύλακα της Μέσης Ανατολής. Μην ξεχνάμε ότι η Σαουδική Αραβία έχει εμπλακεί στον άλλο εμφύλιο πόλεμο, που μαίνεται στην Υεμένη, στα νότια σύνορα της χώρας, από το Μάρτη του 2015. Η υποστήριξή της στον εκπεσόντα πρόεδρο Hadi ενάντια στο Σιιτικό μέτωπο των ανταρτών Houthi (επιρροής Ιράν) το οποίο ελέγχει την μισή Υεμένη, είναι ο απόηχος της αραβικής άνοιξης, με την Υεμένη να είναι χωρισμένη πια στα τέσσερα. Το ένα τέταρτο ελέγχεται από την Αλ Κάιντα/Ansar al-Sharia και το ISIS.

Είναι προφανές ότι έχουμε ένα εκ νέου μοίρασμα του χάρτη εκατό χρόνια μετά την ιμπεριαλιστική συμφωνία του Sykes-Picot (Νοέμβριος 1916), που δημιούργησε τα σύνορα της Συρίας και του Ιράκ και οδήγησε στη διαμάχη μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστίνης. Αυτή η περιοχή θα μας απασχολήσει πολύ έντονα το επόμενο διάστημα, καθώς η μοιρασιά δεν πρόκειται να γίνει αναίμακτα και ασφαλώς οι πρόσφυγες και οι ξεριζωμένοι θα αυξηθούν.

Στην Ελλάδα τώρα το μείγμα είναι εκρηκτικό, με δεκάδες χιλιάδες προσφύγων και μεταναστών να βρίσκονται επί ξύλου κρεμάμενοι. Η αξιολόγηση των “θεσμών” εκκρεμεί και η οπορτουνιστική κυβέρνηση του Σύριζα παζαρεύει στα κεφάλια των μεταναστών με τα γεράκια της Ε.Ε.. Το μέτωπο των αγροτών αναμενόμενα κατέρρευσε παταγωδώς, καθώς τσιφλικάδες και κολίγοι βρεθήκαν από την ίδια πλευρά του μπλόκου για να διαπραγματευτούν με τον Σύριζα, ενώ οι ακροδεξιοί προσπαθούσαν να παίξουν το δικό τους πολιτικό παιχνίδι.

Στις 22 Μάρτη στο συνέδριο της ΓΣΕΕ στην Ρόδο εκλέχτηκε ξανά η παράταξη του ΠΑΣΟΚ με ποσοστό 32,3% και επικεφαλής τον Παναγόπουλο. Οι κρατικοδίαιτοι κηφήνες του ξεπουλημένου συνδικαλισμού φαίνεται ότι καλά κρατούν τα ηνία της θεσμικής συνδικαλιστικής εκπροσώπησης. Ο αγώνας για την ασφάλιση ακούγεται ως ένα ανέκδοτο για τα εκατομμύρια των ανέργων που πιστεύουν ότι δεν θα καταφέρουν ποτέ καν να βγουν στην σύνταξη.

Όταν λοιπόν η τάξη μας συμπιέζεται ανάμεσα στις μυλόπετρες του φόβου και της εξαθλίωσης, η μόνη απάντηση είναι μπουρλότο και φωτιά. Όταν όλα έχουν απονοηματοδοτηθεί, σάβανα και κουφάρια του ένδοξου παρελθόντος, εμείς πρέπει να τα γκρεμίσουμε για να χτίσουμε εκ θεμελίων ένα καλύτερο μέλλον.

Συντακτική Ομάδα Ηρακλείου

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

Οι υπερασπιστές του ρητού "Αμύνεσθαι περι πάρτης" ξαναχτυπούν. Τα ακροδεξιά λαμόγια μαζί, Ψωμιάδης - Καρατζαφέρης - Μπαλτάκος ενώθηκαν και ανακοίνωσαν καινούριο πολιτικό σχηματισμό με το όνομα ΕΘΝΟΣ. Ευλογώντας ο παναγιότατος Άνθιμος την φασιστοσύναξη αναφώνησε: "Πηγαίνω όπου με καλούν για να προσφέρω ελπίδα και αγάπη"

Η Άπατρις είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 18.000 φύλλα.

Επίσης μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, εφόσον επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Ψηφιακή έκδοση: **http://issuu.com/apatris_news** ★ Δικτυακός Τόπος: **http://apatris.info**

ΑΠΑΤΡΙΣ
εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: **apatris@espiv.net / apatris@gmail.com**
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια και ελεύθερους χώρους
Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

Επί του πιεστηρίου

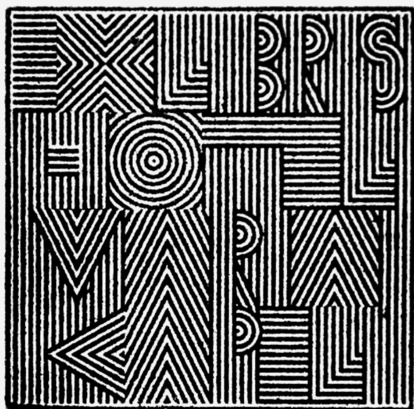
Από τα Wikileaks στα Panama Papers

Ποιος πέφτει από τα σύννεφα όταν μαθαίνει ότι οι αφέντες αυτού του κόσμου κρύβουν τα λεφτά τους και μιλάνε μεταξύ τους με κυνισμό; Άραγε τώρα πήραμε χαμπάρι ότι το ΔΝΤ εξυπηρετεί συγκεκριμένες πολιτικές κι οικονομικές σκοπιμότητες, τώρα μάθαμε ότι οι πλούσιοι δεν πληρώνουν φόρους κι ότι κρύβουν τις δραστηριότητές τους πίσω από έναν ιστό offshore εταιριών, ότι το πολιτικό προσωπικό σ' όλες τις χώρες έχει συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα που φροντίζει να εξυπηρετήσει με κάθε θεμιτό κι αθέμιτο τρόπο;

Το “θαύμα” του καπιταλισμού, που οδηγεί τον πλανήτη σε ασφυξία κι ολοένα και περισσότερους κατοίκους του σε μεγαλύτερη φτώχεια κι εξαθλίωση εδώ και μερικούς αιώνες, δεν είναι και τόσο απρόσωπο. Στην κορυφή της πυραμίδας, ένα σύμπλεγμα ανθρώπων με συγκεκριονόματα και διευθύνσεις (τραπεζίτες, μεγαλομέτοχοι πολυεθνικών, χρηματιστές, πολιτικοί...) διαστρέφει συστηματικά τις έννοιες της ελευθερίας και της ισότητας. “Όλα τα ζώα είναι ίσα. Απλώς κάποια ζώα είναι πιο ίσα από τα άλλα”, διαπίστωνε πικρά κάποτε ο Όργουελ στη “Φάρμα των Ζώων” του. Αυτά τα “πιο ίσα” ζώα μεθοδεύουν τη “δημοκρατική νομιμοποίηση” των αυθαιρεσιών τους, ενώ ποτάμια ανθρώπινου αίματος, χθεσινού, σημερινού κι αυριανού, επισφραγίζουν τη μεθόδευση.

Σε τίνος τα χέρια βρίσκεται η ανατροπή αυτής της παγκόσμιας κατάστασης; Όχι πάντως στα χέρια άλλων αυτόκλητων σωτήρων, που εμφανίζονται κατά καιρούς μέσα στις κρίσεις, όπως έκαναν και στον ελλαδικό χώρο, για να προσφέρουν “αξιόπιστες λύσεις” με την κατάλληλη για κάθε περίοδο πολιτικοϊδεολογική διακόσμηση. Η λύση βρίσκεται στα χέρια του καθενός από μας, αρκεί να μάθουμε να ξεφεύγουμε απ' το παιχνίδι του θεάματος και των εντυπώσεων. Ως τότε, κάθε “αποκάλυψη” θα φαντάζει ως “σκάνδαλο” - όμως πόσο δύσκολο είναι να καταλάβουμε ότι το “σκάνδαλο” δεν είναι εξαίρεση, αλλά κανόνας;

η εφημερίδα **ΑΠΑΤΡΙΣ** διανέμεται πανελλαδικά:
Σε στέκια και καταλήψεις καθώς και πόρτα-πόρτα σε διάφορες πόλεις.

Ex Libris

Μάρτιος 2009. Εκδίδεται το πρώτο φύλλο της εφημερίδας δρόμου Άπατρις, στο Ηράκλειο Κρήτης.

5 Μαρτίου 1956. Προβάλλεται για πρώτη φόρα στην Ελλάδα η αριστουργηματική ταινία του Νίκου Κούνδουρου «Ο Δράκος» αντιμετωπίζοντας την επιθετικότητα μεγάλης μερίδας του τύπου που χαρακτηρίζει την ταινία ως ανθελληνική. Υπόθεση του έργου είναι η καταδίωξη ενός ασήμαντου τραπεζικού υπαλλήλου από την αστυνομία, λόγω της ομοιότητας του με τον Δράκο - ένα κράμα παρανόμου και λαϊκού ήρωα που δεν ξεκαθαρίζεται ποτέ στην ταινία - ο οποίος βρίσκει καταφύγιο σε ένα υπόγειο καμπαρέ που συχνάζουν μικροκακοποιοί και εν τέλει ταυτίζεται με τον γνήσιο Δράκο, θέλοντας να ξεφύγει από την μίζερη καθημερινότητα που βιώνει στην μετεμφυλιακή Αθήνα.

16 Μαρτίου 1978. Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες εκτελούν τους πέντε σωματοφύλακες του Άλντο Μόρο και απαγάγουν τον ίδιο. Η οργάνωση ζητάει, ως αντάλλαγμα για την απελευθέρωση του πολιτικού και πρώην πρωθυπουργού, την απελευθέρωση όλων των ιδρυτικών μελών των Ερυθρών Ταξιαρχιών. Μετά από 54 ημέρες κράτησης ο Μόρο εκτελείτε, ενώ το πτώμα του βρίσκεται εν τέλει σε ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο. Η απαγωγή του Άλντο Μόρο είχε αποτελέσει την κορύφωση ενός σχεδίου των Ερυθρών Ταξιαρχιών που στόχευε "την καρδιά του κράτους", την οποία και τοποθετούσε στις χαοτικές αντιφάσεις και εσωτερικές συγκρούσεις του πολιτικού συστήματος της Ιταλίας.

18 Μαρτίου 1871. Ο Θιέρσος, ύστερα από συνθηκολόγηση με τους Πρώσους και με το φόβο μιας εργατικής εξέγερσης, διατάσσει την εισβολή και τον αφοπλισμό των επί έξι μηνών πολιορκημένων ανυπότακτων συνοικιών του Παρισιού. Στην Μονμάρτη και την Μπελβίλ υπήρχαν 227 κανόνια για την άμυνα της πόλης. Ο ίδιος καταφεύγει στις Βερσαλλίες αναζητώντας καταφύγιο. Το βράδυ της 17ης με 18ης Μάρτη, με το προλεταριάτο και την εθνοφρουρά να στρέφουν τα όπλα τους στα κυβερνητικά στρατεύματα, ξεκινά η «έφοδος στον ουρανό» και η εγκαθίδρυση της Παρισινής Κομμούνας.

19 Μαρτίου 1831. Η τράπεζα City Bank στη Νέα Υόρκη γίνεται η πρώτη τράπεζα, που ληστεύεται στην ιστορία των Η.Π.Α.. Οι δράστες αφαίρεσαν 245.000 δολάρια.

29 Μαρτίου 1892. Συλλαμβάνεται ο Ραβασόλ για μια σειρά βομβιστικών επιθέσεων. Σε πρώτο χρόνο καταδικάζεται σε ισόβια καταναγκαστικά έργα ενώ σε δεύτερο χρόνο πραγματοποιείται η -κατά τους μπάτσους- ταυτοποίηση του με καταζητούμενο δράστη πέντε φόνων που έφερε άλλο όνομα, ξαναδικάζεται και εν τέλει εκτελείται. Ο Ραβασόλ, γόνος πάμπτωχης οικογένειας, μετά από μια σειρά περιπετειών κατά τις οποίες, φυλακίστηκε και απέδρασε, φαίνεται να σκότωσε έναν ερημίτη, κατέφυγε στην τυμβωρυχία για να επιβιώσει και εργάστηκε επί χρόνια σαν παραχαράκτης. Εν τέλει πέρασε στις τάξεις των αναρχικών της πράξης όπου και έμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του. Αμφιλεγόμενη προσωπικότητα, ο Ραβασόλ έγινε τραγούδι και ρήμα (ravacholizer: ανατινάζω) και θα είναι αυτός που θα δημιουργήσει στην λαϊκή μνήμη την αρχέτυπη εικόνα/σκίτσο του σκυφτού αναρχικού με τη βόμβα στην τσέπη.

10 Απριλίου 1919. Δολοφονείται εν ψυχρώ ο μεξικανός Εμιλιάνο Ζαπάτα σε παγίδα που έστησε η κυβέρνηση για υποτιθέμενες διαπραγματεύσεις μαζί του. Απειλή για το καθεστώς, αφού μετά την καθοριστική συμβολή του στην ανατροπή του δικτάτορα Ντίαζ, ξεσηκώνει τους φτωχούς χωρικούς της περιοχής του και οργανώνοντας ένοπλα αντάρτικα σώματα, καταλαμβάνει τη γη των μεγαλοκτηματιών. Προχωρεί σε αναδιανομή της γης στους ακτήμονες, εθνικοποιήσεις, στη δημιουργία συνεταιρισμών και διαφόρων μορφών αυτοδιαχείρισης.

28 Απριλίου 1945. Έχοντας ήδη επιστρέψει στην κατεχόμενη από τους ναζί βόρεια Ιταλία και μετά τις αποτυχημένες προσπάθειες να ασκήσει εκεί εξουσία υπό το βλέμμα του Χίτλερ, ο Μουσολίνι ξεκινά και πάλι τη φυγή του για Αυστρία, μεταμφιεσμένος σε γερμανό στρατιώτη. Οι ιταλοί παρτιζάνοι όμως τον ανακαλύπτουν, τον συλλαμβάνουν και τον δικάζουν. Τον εκτελούν μαζί με την ερωμένη του Κλάρα Πετάτσι και άλλους έντεκα επιτελείς του. Τα πτώματά τους παραδίδονται στο συγκεντρωμένο πλήθος που τα κρεμά ανάποδα στην κεντρική πλατεία του Μιλάνου.

10ο Βαλκανικό αναρχικό φεστιβάλ βιβλίου

Το Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου (Balkan Anarchist Bookfair) πραγματοποιήθηκε για πρώτη φορά στη Λιουμπλιάνα (Σλοβενία) το 2003. Έκτοτε πραγματοποιείται σχεδόν κάθε χρόνο σε διαφορετική πόλη των Βαλκανίων. Ακολούθησαν το 2005 το Ζάγκρεμπ (Κροατία), το 2008 η Σόφια (Βουλγαρία), το 2009 η Θεσσαλονίκη (Ελλάδα),το 2010 το Ζρένιανιν(Σερβία),το 2011 τα Σκόπια (Μακεδονία) , το 2013 η Λιουμπλιάνα (Σλοβενία), το 2014 το Μόσταρ (Βοσνία - Ερζεγοβίνη) και το 2015 το Ζάνταρ (Κροατία). Το 10ο κατά σειρά φεστιβάλ θα γίνει στα Ιωάννινα από 23 έως 25 Ιουνίου 2016.

Σκοπός του φεστιβάλ, πέρα από τη διάθεση και ανταλλαγή έντυπου υλικού, είναι να φέρει κοντά συλλογικότητες και άτομα του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού/αυτόνομου χώρου από διαφορετικές χώρες, να ανοίξουν συζητήσεις για θέματα που αφορούν τον κοινωνικό και ταξικό ανταγωνισμό, να γίνει ανταλλαγή ιδεών/πρακτικών/μεθόδων, με απώτερο στόχο τη δημιουργία δεσμών αλληλεγγύης μεταξύ των συμμετεχόντων.

Το τελευταίο διάστημα, τα κράτη της βαλκανικής χερσονήσου και της ανατολικής Ευρώπης στρατιωτικοποιούνται με πρόσχημα την αντιμετώπιση των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών προς την Ευρώπη. Παράλληλα, ο εθνικισμός βρίσκει εύφορο έδαφος ανάπτυξης. Μέσα σε αυτό το κλίμα, η ανάγκη για επικοινωνία και συντονισμό δομών που προωθούν τη διεθνιστική αλληλεγγύη είναι μεγαλύτερη από ποτέ. Προς αυτή την κατεύθυνση επιθυμούμε να συμβάλει το φετινό ΒΑΒ.

Στα Ιωάννινα ο α/α/α χώρος έχει έντονη παρουσία για πάνω από μια δεκαετία, με συμμετοχή στους αντιφασιστικούς, αντιμιλιταριστικούς, εργατικούς, φοιτητικούς και κοινωνικούς αγώνες. Στο κέντρο της πόλης, αλλά και στην πανεπιστημιούπολη, δραστηριοποιείται πληθώρα συλλογικοτήτων και λειτουργούν καταλήψεις, κοινωνικά κέντρα και καταλήψεις στέγης.

Η πόλη των Ιωαννίνων έχει μια τυπική βαλκανική ιστορία. Πολυεθνική και πολυθρησκευτική έως τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, χάνει το μουσουλμανικό της πληθυσμό κατά τις εξαναγκαστικές ανταλλαγές πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας το 1923 με τη συνθήκη της Λωζάνης. Το 1945 η εβραϊκή κοινότητα της πόλης εξολοθρεύεται σχεδόν ολοκληρωτικά στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η πολιτική των καθαρά εθνικών κρατών άφησε στα Ιωάννινα, όπως δυστυχώς και σε άλλους τόπους της Βαλκανικής, το ανεξίτηλο καταστροφικό της σημάδι.

Ελάτε και υποστηρίξτε αυτό το φεστιβάλ με αλληλεγγύη και συμμετοχή!

Εάν δε μπορείτε να έρθετε στο φεστιβάλ βιβλίου, θα μπορούσατε να στείλετε κάποιες δωρεάν εκδόσεις, αφίσες και άλλο υλικό. Επίσης θα μπορούσατε να στείλετε βιβλία και άλλες εκδόσεις προς πώληση. Εμείς θα οργανώσουμε ένα χώρο για όλους εσάς που δε μπορείτε να έρθετε, αλλά παρόλα αυτά επιθυμείτε να παρουσιάσετε τη δουλειά σας στο φεστιβάλ. Επικοινωνήστε μαζί μας στο mail για λεπτομέρειες, διεύθυνση αποστολής υλικού κλπ.

Συμμετοχή:

Για να μας βοηθήσετε να οργανώσουμε το φεστιβάλ βιβλίου και να ολοκληρώσουμε εγκαίρως το πρόγραμμα, θα θέλαμε να επικυρώσετε το συμμετοχή σας το συντομότερο δυνατό. Το e-mail μας είναι: bab2016@espiv.net

Ελάτε σε επαφή και ενημερώστε μας για τον τρόπο που θα θέλατε να συμμετέχετε. Ακολουθούν κάποιες ερωτήσεις, ενώ καλωσορίζουμε οποιαδήποτε επιπλέον πληροφορία. Επίσης ενημερώστε μας εάν χρειάζεστε φιλοξενία. Υπάρχουν αρκετές εναλλακτικές , αλλά χρειαζόμαστε όλες τις λεπτομέρειες το συντομότερο.

Κάποιες από τις λεπτομέρειες που χρειαζόμαστε από εσάς:
1. Ερωτήσεις για όλους τους καλεσμένους που έρχονται εκτός Ιωαννίνων:
- Πώς θέλετε να συμμετέχετε;
- Θα θέλατε να κάνετε μια παρουσίαση, ένα workshop ή μια συζήτηση στο φεστιβάλ βιβλίου;
- Χρειάζεστε βοήθεια για τη διαμονή σας;
- Χρειάζεστε οικονομική στήριξη για τη μετακίνηση σας;

2. Εάν χρειάζεστε έναν πάγκο έκθεσης:
- Πόσο μεγάλος θα πρέπει να είναι;
- Θέλουμε κάποιες βασικές πληροφορίες για εσάς. Τρόπος επικοινωνίας, τι βιβλία/εκδότες διακινείτε (όχι λίστα των εκδόσεων, απλά λίγες πληροφορίες...)

Περισσότερες πληροφορίες για το Φεστιβάλ, το πρόγραμμα και λοιπό υλικό:
web: www.bab2016.gr
e-mail: bab2016@espiv.net

Εμπρός για Βαλκάνια απαλλαγμένα από έθνη, κράτη, θρησκείες, στρατούς, σύνορα, πατριαρχία, καπιταλισμό

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Τραγικός θάνατος εργαζόμενου στην καθαριότητα εν ώρα εργασίας

Ο 42χρονος Θανάσης Καλογέρης, εργαζόμενος στην καθαριότητα του Δήμου Αηναίων, χτυπήθηκε θανάσιμα από διερχόμενο ΙΧ, τη στιγμή μαζί με συνάδελφό του κατέβηκε από το απορριματοφόρο για να αδειάσει έναν κάδο. Το τροχαίο δυστύχημα συνέβη στην περιοχή του Κολωνού, ενώ νεκρός κατέληξε και ο 78χρονος οδηγός του ΙΧ.

Πρόκειται για τον 7ο εργαζόμενο στην καθαριότητα που χάνει τη ζωή του μέσα σε 3 μήνες. Όπως δήλωσε στην Εφ.Συν. ο πρόεδρος της Ενωση Εργατοϋπαλλήλων Δήμου Αθηναίων, Ζ. Μιχάλας: «Είχαμε άλλους 6 θανάτους εργαζομένων στην Καθαριότητα του Δήμου Αθηναίων από την αρχή του 2016. Δεν μιλάμε για εργατικά ατυχήματα, αλλά όλων ο θάνατος προήλθε από τις συνθήκες εργασίας και συγκεκριμένα την πίεση που δέχονται, λόγω των αυξημένων απαιτήσεων της δουλειάς. Το σύνολο του προσωπικού έχει μειωθεί και οι εναπομείναντες εργαζόμενοι υπερβάλλουν εαυτόν».

Σύμφωνα με τον ίδιο, για να καλυφθούν οι ανάγκες σε προσωπικό απαιτούνται τουλάχιστον 1.200 εργαζόμενοι, ενώ σήμερα εργάζονται μόνο 850. «Από το 2012 ώς το 2016 έχουν μειωθεί κατά 500-600 οι εργαζόμενοι», συμπληρώνει.

Απαλλαγή Άνθιμου για συγκάλυψη βιασμού προτείνει η αντεισαγγελέας

Την απαλλαγή του Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Άνθιμου και της διοίκησης του «Παπαφείου» ορφανοτροφείου για τη συγκάλυψη βιασμού ανηλίκου πρότεινε η αντεισαγγελέας. Τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου και ο διευθυντής του ιδρύματος κατηγορούνται για «παράβαση καθήκοντος» και για «υπόθαλψη εγκληματία», μετά την ποινική δίωξη που παρήγγειλε Εισαγγελέας Εφετών, τον περασμένο Οκτώβριο.

Όπως αναφέρει το voria.gr, από την προανακριτική έρευνα που ακολούθησε προέκυψε ότι οι παραπάνω προχώρησαν στις οφειλόμενες ενέργειες για την προστασία του ανηλίκου θύματος, ενημερώνοντας τις αρμόδιες κοινωνικές υπηρεσίες και τον εισαγγελέα Καστοριάς, όταν έμαθαν για τον πρώτο βιασμό. Η κα Καλαϊτζή έκρινε ότι δεν υπήρχε δόλος από τους κατηγορούμενους (μητροπολίτη, μέλη ΔΣ, διευθυντή) και έκανε απαλλακτική πρόταση προς το Δικαστικό Συμβούλιο που έχει την τελική κρίση. Ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Άνθιμος, τα λοιπά μέλη του ΔΣ και ο διευθυντής του «Παπαφείου» φέρονται ότι δεν ανακοίνωσαν εγκαίρως τις καταγγελλόμενες πράξεις στις αρχές και ότι κρατούσαν κρυφή σχετική αναφορά κοινωνικής λειτουργού, με αποτέλεσμα να ακολουθήσει κι άλλος βιασμός του ίδιου θύματος. Στις καταθέσεις τους, στο πλαίσιο της έρευνας, οι κατηγορούμενοι ανέφεραν ότι έπραξαν τα δέοντα και αρνήθηκαν τις κατηγορίες.

Για την ίδια υπόθεση έχει σχηματιστεί και δεύτερη δικογραφία: Συνολικά 6 παιδιά κατηγορούνται για τη σεξουαλική κακοποίηση του ανήλικου μέσα στο "Παπάφειο" ορφανοτροφείο Θεσσαλονίκης. Ο εισαγγελέας Πρωτοδικών πρότεινε να τεθεί στο αρχείο, ωστόσο η αρχειοθέτησή της δεν εγκρίθηκε από την εισαγγελία Εφετών, που έδωσε να ασκηθεί ποινική δίωξη εις βάρος του διευθυντή του ιδρύματος και όλων των μελών του διοικητικού συμβουλίου για παράβαση καθήκοντος και υπόθαλψη εγκληματία. Η υπόθεση αφορά τον κατ' εξακολούθηση βιασμό ενός 7χρονου από μεγαλύτερο τρόφιμο του ιδρύματος το 2012. Ο ανήλικος κατέληξε στο νοσοκομείο, ωστόσο, όπως τονίζει το δημοσίευμα, η διεύθυνση του ιδρύματος προσπάθησε να αποσιωπήσει το θέμα, παρά την ενημέρωση που είχε από την κοινωνική λειτουργό.

"Ακυρώνοντας" ακυρωτικά, πρόστιμα και ελεγκτές: Ελεύθερη μετακίνηση για όλους

- Στις 15/2 πραγματοποιήθηκε επίθεση συντρόφων και συντροφισσών στο κεντρικό κτίριο του ΟΑΣΑ, με καταστροφές στο γραφείο είσπραξης προστίμων και το γραφείο του διοικητή και «απαγωγές» των μπλοκ είσπραξης προστίμων. (*https://athens.indymedia.org/post/1555515)*
- Στις 12/3, πραγματοποιήθηκε επίθεση και στο σταθμό Μοναστηράκι με στόχους εκδοτήρια και ακυρωτικά, ενώ ακολούθησε δημοσιοποίηση λίστας με τα ονόματα 125 ελεγκτών. *(https://athens.indymedia.org/post/1556835)*
- Έγιναν επίσης οργανωμένες επιθέσεις με καταστροφές ακυρωτικών και εκδοτηρίων στους σταθμούς ΗΣΑΠ/Μετρό Αγ. Ελευθέριο, Πευκάκια, Συγγρού/Φιξ και Κεραμεικό. *(https://athens.indymedia.org/post/1556948)*

Ελεύθερες συγκοινωνίες για όλους.Γιατί δε μπορεί να μας κοστίζει ακόμα και η μετακίνησή μας για να δούμε τους ανθρώπους μας, να καλύψουμε τις ανάγκες μας, να ζήσουμε... Και βέβαια όταν λέμε ελεύθερη μετακίνηση εννοούμε πως δεν γουστάρουμε να βιντεοσκοπείται κάθε κίνησή μας σε σταθμούς και σε βαγόνια· πως δε γουστάρουμε ρουφιάνους ελεγκτές και τραμπούκους σεκιουριτάδες να μας εποπτεύουν.

Τερψιθέα Λάρισας: Πολιτοφυλακές

Ύστερα από συνεδρίαση του τοπικού συμβουλίου αποφασίστηκε η δημιουργία ομάδας 20 εθελοντών, η οποία θα συνεργάζεται με την αστυνομία για την παροχή πληροφοριών και την πρόληψη αδικημάτων. Τώρα πια οι αστυνομικοί του τοπικού τμήματος μπορούν να απολαμβάνουν άνετα το freddo τους, την ώρα που οι κάτοικοι, φορώντας τις κουκούλες τους, θα περιπολούν και θα καταγγέλλουν όποιον δεν τους αρέσει και δεν ταυτίζεται με τα αισθητικά κριτήριά τους.

Ανταπόκριση από την εκδήλωση-συζήτηση για τον ένοπλο αναρχικό αγώνα

Στις 12-13 Φεβρουαρίου έλαβε χώρα σε Μυτιλήνη (Αναρχική Βιβλιοθήκη Τεφλόν) και Ρέθυμνο (Κατάληψη Παπαμιχελάκη) εκδήλωση/συζήτηση για τον ένοπλο Αναρχικό αγώνα και τον ρόλο του μέσα σε ένα πολύμορφο αναρχικό κίνημα.Ένα θέμα που με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο μουδιάζει… στους συντηρητικούς κύκλους προκαλείται αλλεργία, στους ριζοσπαστικούς γεννάται ένα κατεβατό με ταμπού και στον κρατικό μηχανισμό χαρίζει σίγουρα πονοκέφαλο. Ο ένοπλος αγώνας και η χρήση του από τη μεριά των συνειδητά εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων είναι κάτι το οποίο πολλές φορές έχει αντιμετωπιστεί σαν φετίχ ορισμένων ελιτιστών ιλεγκαλιστών καταδικάζοντάς τον στον πλήρη παραγκωνισμό σαν μέθοδο και εργαλείο πολιτικής πρακτικής. Λειτουργεί εντέλει σαν ένας από τους κυρίαρχους διασταλτικούς παράγοντες και όχι ως στοιχείο γεφύρωσης και σύγκλισης της πάλης εντός του ανταγωνιστικού κινήματος. Έτσι λοιπόν, χώροι που φιλοξενούν ανοιχτές εκδηλώσεις σαν και αυτή πετυχαίνουν να ανοίξουν φλογερούς ορίζοντες, να καλλιεργήσουν προωθητικές προστριβές και να δημιουργήσουν ζυμώσεις, στη βάση της κατεύθυνσης που βασικός σκοπός της είναι ο επαναστατικός μετασχηματισμός της κοινωνίας και μόνο.

Κατά την πρώτη μέρα της εκδήλωσης παρατέθηκε η ιστορική αναδρομή του ρόλου που έπαιξαν οι γυναίκες στις επαναστατικές οργανώσεις, από την ισπανική αναρχική οργάνωση Mujeres Libres του 1937 μέχρι τον Επαναστατικό Αγώνα και τη Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς (Σ.Π.Φ.) του σήμερα. Πάνω στο θέμα τοποθετήθηκε προσωπικά η έγκλειστη συντρόφισσα Ο.Οικονομίδου, μέλος της Σ.Π.Φ., επικεντρώνοντας τον ρόλο της γυναίκας μέσα και έξω από το κίνημα. Στο δεύτερο κομμάτι της εκδήλωσης ακολούθησε η τοποθέτηση του φυλακισμένου συντρόφου Ν.Ρωμανού πάνω στο ζήτημα του αναρχικού αγώνα, των προταγμάτων αυτού και της πολυμορφίας του. Κλείνοντας προβλήθηκε το ντοκιμαντέρ «Die Rote Zora».

Τη δεύτερη μέρα αναφέρθηκαν τα πιο έντονα σημεία του χρονικού και του ρόλου της εγχώριας ένοπλης πάλης και του αντάρτικου πόλης, από το 1975 έως σήμερα. Στη συνέχεια, έγινε επικοινωνία με τον αναρχικό επαναστάτη Ν. Μαζιώτη, μέλος της Επαναστατικής Οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας, ο οποίος τοποθετήθηκε πάνω στον ένοπλο αγώνα, στην δικτατορία του κεφαλαίου, στις αιχμές του Α/Α χώρου σήμερα καθώς και στις παθογένειες που ταλαιπωρούν του κύκλους των αναρχικών. Στο τελευταίο κομμάτι πραγματοποιήθηκε τηλεφωνική παρέμβαση με τον σύντροφο Χ.Τσάκαλο, μέλος της Ε.Ο. Σ.Π.Φ., όπου με τη σειρά του έκανε εκτενή αναδρομή στην εξέλιξη/αναβάθμιση των μέσων έμπρακτης βίας των αναρχικών. Συνεχίζοντας, ανέλυσε τη μετάλλαξη της κουλτούρας της άμεσης δράσης συνάμα με τον τρόπο με τον οποίο άρχισε να ανοίγει ευρύτερα και να κοινωνικοποιείται σαν πρακτική

moutzaxentin

Ενάντια σ' έναν κόσμο παραίτησης και θλίψης

Σ' έναν καπιταλιστή δεν πρέπει ποτέ να λες: «αχ, σας παρακαλώ, θα μπορούσατε λιγάκι να μου κάνετε λίγο χώρο ν' αναπνεύσω κι εγώ; Θα μπορούσατε να είστε λίγο πιο καλός, με λίγη περισσότερη κατανόηση; Ας συμφωνήσουμε…» Όχι. Ο μόνος τρόπος για να μιλήσεις μαζί τους είναι να τους στριμώξεις στον καμπινέ, να τους χώσεις το κεφάλι μέσα στη λεκάνη και να τραβήξεις το καζανάκι. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να φτιάξουμε έναν καλύτερο κόσμο, ίσως με λιγότερο φανταχτερές βιτρίνες, ίσως με λιγότερες λεωφόρους, αλλά με λιγότερες λιμουζίνες, με λιγότερους απατεώνες. Τους πραγματικούς απατεώνες, αυτούς τους μισάνθρωπους με τις χοντρές κοιλιές. Κι έτσι θα είχαμε δικαιοσύνη. Έτσι, εμείς που βγάζουμε πάντα το φίδι απ' την τρύπα για τους άλλους, θα μπορούμε επιτέλους να σκεφτούμε και τον εαυτό μας. Να κτίζουμε σπίτια που να ανήκουν σε μας… να ζούμε μια ζωή που θά 'ναι ολότελα δική μας. Να ζούμε σαν ολοκληρωμένοι άνθρωποι τέλος πάντων. Να ζούμε σ' έναν κόσμο όπου η επιθυμία σου να γελάσεις, ξεσπάει από μέσα σου σα γιορτή, η επιθυμία να παίξεις και να γιορτάσεις… κι επιτέλους να κάνεις μια δουλειά που να σ' ευχαριστεί… σαν κανονικοί άνθρωποι κι όχι σαν ζώα που ζουν και υπάρχουν χωρίς χαρά και φαντασία.

Ένας κόσμος όπου μπορεί κανείς να δει ξανά ότι υπάρχει ακόμη ένας ουρανός… τα λουλούδια που ανθίζουν… ότι ακόμα υπάρχει άνοιξη… και τα κορίτσια που γελούν και τραγουδούν. Και όταν μια μέρα πεθάνεις, δε θα πεθάνεις σα γέρος, πεταμένος σα στυμμένη λεμονόκουπα, αλλά σαν άνθρωπος που έζησε ελεύθερος κι ευχαριστημένος μαζί με τους άλλους ανθρώπους…"

~ Ντάριο Φο

Εν μέσω τρίτου μνημονίου, με μια κυβέρνηση πλήρως εναρμονισμένη με τις προσταγές ντόπιων και διεθνών αφεντικών, με την βίαιη φτωχοποίηση όλο και μεγαλύτερου κομματιού της κοινωνίας να συνεχίζει ατερμάτιστα, τους φασίστες να ξανασηκώνουν κεφάλι και την αστυνόμευση να έχει γίνει καθημερινότητα στις γειτονιές μας, οφείλουμε να κατανοήσουμε την σύγχρονη κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα και να ιχνηλατήσουμε νέα περάσματα αγώνα.

Ως κατάληψη Ελαία, ένα ζωντανό πολιτικό κύτταρο που εντός του κυοφορείται ο κόσμος που έρχεται, αντιλαμβανόμαστε ότι τα υψηλά ενοίκια και η παράλληλη αδυναμία ανθρώπων να ζουν σε ανθρώπινες συνθήκες, οι πολύ υψηλοί λογαριασμοί στα δημόσια αγαθά (π.χ. ρεύμα, νερό) και οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας είναι ζητήματα που αφορούν την ζωή μας και δεν μας αφήνουν αδιάφορους. Παράλληλα στα παραπάνω έρχεται να προστεθεί το νέο ασφαλιστικό, το οποίο εντείνει την εξαθλίωση στους «από τα κάτω» της κοινωνίας.

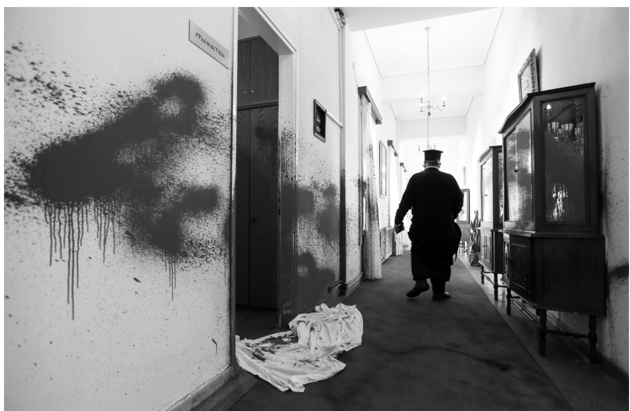
Μέσα σε όλη αυτήν την κατάσταση επιλέξαμε να δράσουμε στις γειτονιές. Γειτονιές όπως η Γαρίτσα και το Μαντούκι, με έντονο το προλεταριακό στοιχείο, στις οποίες οι κάτοικοι βιώνουν πολύ έντονα τα προαναφερθέντα προβλήματα σε καθημερινή βάση. Παρόλο που στις γειτονιές αναπαράγονται οι αντιφάσεις και οι συγκρούσεις της κοινωνίας σε μικροκλίμακα, ξέρουμε ότι αυτές θα αποτελέσουν προπύργιο αγώνα. Έτσι λοιπόν ως αντιεξουσιαστές-αναρχικοί επιλέγουμε να μην δρούμε μόνο σε κεντρικό επίπεδο αλλά να διασπείρουμε τα εργαλεία μας, θεωρητικά και πρακτικά, και σε γειτονιές, σπάζοντας τον μονόλογο της κυριαρχίας.

Η δράση μας στις γειτονιές κινείται στο πλαίσιο της αντιπληροφόρησης με ανάρτηση πανό, αφισοκολλήσεις, μοιραστικές κειμένων και μικροφωνικές. Με τις δράσεις μας επιδιώκουμε, μεταξύ άλλων, να χτίσουμε σχέσεις και κοινότητες αγώνα και συλλογικοποιημένα να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας. Γνωρίζοντας ότι η απελευθέρωση μας είναι δικό μας καθήκον και κανένας σωτήρας δεν θα το κάνει για εμάς. Πρέπει να φτιάξουμε εμείς αυτές τις διαδικασίες και τις δομές με βάση την οριζοντιότητα, την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση και την αντιεξουσία. Δομές όπως για παράδειγμα συνελεύσεις γειτονιάς, αυτοοργανωμένα ιατρεία, καταλήψεις άδειων σπιτιών, μαζική στάση πληρωμών λογαριασμών, επανασύνδεση κομμένου ρεύματος και νερού εντασσόμενες πάντα στην πολυμορφία των αγώνων. Σκοπός μας δεν είναι να λειτουργήσουμε εναλλακτικά εντός του υπάρχοντος αλλά να δοθούμε με όλες μας τις δυνάμεις στην οικοδόμηση της επαναστατικής υπόθεσης.

Κατάληψη Ελαία

Συμβολική παρέμβαση στη Μητρόπολη Θεσσαλονίκης

Την ίδια στιγμή που η κοινωνία έχει πληγεί ανεπανόρθωτα με την εφαρμογή δύο μνημονίων (σε λίγο ολοκληρώνεται και το τρίτο) δημιουργώντας χιλιάδες ανέργους , νεόπτωχους , μετανάστες και προκαλώντας πολλές αυτοκτονίες , κάποιοι συνεχίζουν να θησαυρίζουν στις πλάτες της. Η εκκλησία Α.Ε. , η ιερή αυτή μαφία , συνεχίζει απτόητα τις κερδοφόρες μπίζνες της.

Διαχρονικά η εκκλησία συμπορεύεται με την εξουσία αποτελώντας κομμάτι της. Ήδη από τα χρόνια της τουρκοκρατίας η σχέση αυτή γίνεται ευδιάκριτη εξαιτίας των προνομίων που απολάμβανε. Αυτός είναι ο κυριότερος λόγος που η ηγεσία της κράτησε τόσο αντιδραστική στάση απέναντι στο ξέσπασμα μιας επανάστασης , φοβούμενη ότι θα χάσει την ευνοϊκή της μεταχείριση. Προκειμένου να αποκρύψει το κράτος τον ρόλο της ηγεσίας της εκκλησίας και παράλληλα να την συνδέσει με το ίδιο και να εμφυσήσει το εθνικό φρόνημα, διδάσκει ακόμα και σήμερα το μύθο του κρυφού σχολειού.

Αντίστοιχο χαρακτηριστικό ρόλο έπαιξαν και κατά την διάρκεια της δικτατορίας στηρίζοντας ενεργά, τόσο σε υλικό, όσο και σε ιδεολογικό επίπεδο την χούντα. Αν και μπορούν να αναφερθούν πάμπολλα παραδείγματα του παρελθόντος είναι σκόπιμο να εντοπίσουμε τον ρόλο της σήμερα.

Η εκκλησία αποτελεί τον δεύτερο μεγαλύτερο ιδιοκτήτη γης και από τους μεγαλύτερους ακίνητης περιουσίας (αν όχι τον μεγαλύτερο) , προσπαθώντας να αποκρύψει τα ακριβή στοιχεία εφόσον δεν εγγράφεται στο εθνικό κτηματολόγιο. Την ίδια στιγμή που η διοίκηση και η διαχείριση της τελούν υπό καθεστώς πλήρους αδιαφάνειας (σκάνδαλα με offshore εταιρίες , Βατοπέδι , κ.ά.), τυγχάνει να ευνοείται σκανδαλωδώς. Πιο συγκεκριμένα το κράτος πληρώνει μισθούς 10.000 περίπου κληρικών με αντάλλαγμα το 35% των εσόδων των ναών . Οι ναοί απαλλάσσονται από τον φόρο μεγάλης ακίνητης περιουσίας , εξαιρούνται από τον ΕΝΦΙΑ και δεν υπόκεινται σε φορολόγηση οι αγοραπωλησίες εκκλησιαστικών ειδών, όπως και τα μυστήρια. Ακόμα η εκκλησία έχει απαλλαχθεί από τον φόρο που επιβαρύνει τα εισοδήματα από την εκμίσθωση ναών και οικοδομών και εξαιρέθηκε από τα capital controls λόγω του «φιλανθρωπικού της έργου». Ως προς αυτό, η εκκλησία έχει το μονοπώλιο στα συσσίτια (σύμφωνα με τον νόμο) κρυμμένη έτσι πίσω από ένα φιλανθρωπικό προσωπείο, πετώντας στην ουσία ψίχουλα στους εξαθλιωμένους από τον πλούτο που κατέχει στα χέρια της. Έτσι δημιουργεί σχέσεις εξάρτησης με τον κόσμο αυτό, κρατώντας τον στην εξαθλίωση και αναπαράγοντας τον κοινωνικό κανιβαλισμό (όριο στις μερίδες).

Η ηγεσία της εκκλησίας δεν είναι κατάπτυστη μόνο για την επιχειρηματική της δραστηριότητα, αλλά και για τις απόψεις της στα κοινωνικά ζητήματα. Η ρητορική της στηρίζεται στην μισαλλοδοξία, στον σκοταδισμό, στον φανατισμό και στον αυταρχισμό με κύριο εκφραστή τον μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Άνθιμο. Σε καθημερινή σχεδόν βάση ο Άνθιμος κάνει κηρύγματα μίσους ενάντια σε ομόφυλους, αλλοδαπούς, πρόσφυγες, μετανάστες, σε γειτονικούς λαούς και σε οτιδήποτε ξεφεύγει από το δόγμα πατρίς-θρησκεία-οικογένεια.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα των παραπάνω αποτελούν οι δηλώσεις του για την διατήρηση του φράχτη του Έβρου, τα gay pride, το σύμφωνο συμβίωσης, το μεταναστευτικό, με πιο πρόσφατο την εξαπόλυση απειλών εκκένωσης ενάντια στην κατάληψη στέγης μεταναστριών/στων "Ορφανοτροφείο", έτσι ώστε να μπορέσει να χτίσει τερατώδες πολυκατάστημα στην θέση του.

Για όλους αυτούς τους λόγους και για πολλούς ακόμα, σήμερα Τρίτη 02/02/2016 πραγματοποιήσαμε συμβολική παρέμβαση στην Μητρόπολη Θεσσαλονίκης , αδειάζοντας πυροσβεστήρα με χρώμα στο γραφείο διαχείρισης οικονομικών της Μητρόπολης.

Δαμόκλειος Σπάθη

Μα, αυτό το έργο δεν το έχουμε ξαναδεί;

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑ
ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ακριβώς πριν ένα χρόνο, η κυβέρνηση απευθύνει έκκληση σε δημοτικές αρχές της επαρχίας ώστε να διαθέσουν χώρους προκειμένου να οργανωθούν κέντρα "φιλοξενίας" για το κύμα μεταναστών και προσφύγων που περιμένει στα σύνορα. Το πνεύμα του Ξένιου Δία στη Θεσσαλία φέρνει άμεσες αντιδράσεις.

Στον Τύρναβο, η Δράση Πολιτών (Ροντούλης, Λάππας και Ξηρομερίσιος) δηλώνει μεταξύ άλλων: «Να μη διανοηθούν καν τη λειτουργία μιας τέτοιας δομής εντός του Δήμου Τυρνάβου, καθώς οι Τυρναβίτες, στη συντριπτική τους πλειονότητα, αντιτίθενται στα νοσηρά τους σχέδια και θα αποδοκιμάσουν εμπράκτως κάθε αρρωστημένη κίνηση λειτουργίας Κέντρου Φιλοξενίας Λαθρομεταναστών στον τόπο τους. Όσοι θέλουν να αποδείξουν τα φιλάνθρωπα αντιρατσιστικά τους αισθήματα για να αντλήσουν από τον ΣΥΡΙΖΑ τα ποθούμενα πιστοποιητικά κομματικής αφοσίωσης και νομιμοφροσύνης δεν πρέπει να στενοχωρούνται. Έχουν ως εφεδρεία μια καλή εναλλακτική λύση. Μπορούν να φιλοξενήσουν οι ίδιοι, στα δικά τους σπίτια, οικογένειες λαθρομεταναστών».

> *Οι πρωταγωνιστές του έργου αυτού δεν είναι καν στο πάλκο. Αυτοσχεδιάζουν κάπου αλλού και κόβουν εισιτήρια για ένα καλύτερο bestseller, με πιο δυνατό σενάριο...*

Στα Τέμπη, ο δήμαρχος Κ. Κολλάτος αναφερόμενος στις παιδικές κατασκηνώσεις της Κρανιάς Ολύμπου, υποστηρίζει πως «τα 16 κτίρια που βρίσκονται σε έκταση 22 στρεμμάτων έχουν εγκαταλειφθεί εδώ και χρόνια και είναι σε άσχημη κατάσταση. Στόχος είναι να αξιοποιηθούν οι κατασκηνώσεις με διαφορετικό τρόπο και έχουν ήδη κατατεθεί προτάσεις προς το αρμόδιο υπουργείο».

Στην Ελασσόνα, ο δήμαρχος Ν. Ευαγγέλου σχετικά με τις παιδικές κατασκηνώσεις Κοκκινοπηλού, δηλώνει ότι «αν δεχθούν στο εσωτερικό τους οποιαδήποτε ανθρώπινη ύπαρξη, θα μετατραπούν σε αποθήκες ψυχών, αφού δεν υπάρχουν οι απαραίτητες υποδομές για κάτι τέτοιο. Επιπλέον ο δήμος δεν μπορεί να αναλάβει ούτε την φύλαξη του χώρου, ούτε την σίτιση των ανθρώπων αυτών. Ήδη δρομολογούμε προκήρυξη εκδήλωσης ενδιαφέροντος, για επενδυτές να αξιοποιήσουν και να αναλάβουν τη συντήρηση και λειτουργία τους, με τη συμφωνία ο Δήμος να λαμβάνει από αυτούς ενοίκιο».

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ως εκ θαύματος, τα σύνορα κλείνουν. Δεκάδες πούλμαν παρκάρουν εκατοντάδες ανθρώπων στα Τέμπη. Μπλόκα αγροτών, μπάτσοι, φασίστες νταλικέρηδες θέλουν τόσο να κάνουν τη δουλειά τους αλλά τους εμποδίζουν, κερδοσκόποι μαγαζάτορες και κάμερες. Σε Αλμυρό, Μοναστήρι, Σκοτίνα, Μακρυχώρι, Ευαγγελισμό και Στόμιο, ίδιο σκηνικό. Οι δημοτικές αρχές χωρίς καμία εικόνα για τις ροές μετακίνησης, ρίχνουν τις ευθύνες στην κυβέρνηση και κινητοποιούν ΜΚΟ και πολίτες για να προσφέρουν φαγητό και είδη πρώτης ανάγκης. Τονίζουν ακόμη ότι υπάρχουν όρια αντοχής των κοινωνικών δομών της τοπικής αυτοδιοίκησης, των κοινωνικών παντοπωλείων, των χώρων φιλοξενίας, αλλά και της Εκκλησίας, όπως και της συμβολής των πολιτών και του εθελοντισμού.

Η αστυνομική διεύθυνση, χωρίς καμία πρόθεση να δώσει στοιχεία, δίνει εντολές για το πέρα-δώθε των λεωφορείων και για ξυλοφόρτωμα όσων απεγνωσμένοι επιχειρούν να φύγουν πεζοί.

Τα πρωτοσέλιδα των τοπικών εφημερίδων γεμίζουν φιλανθρωπία.

ΔΙΑΛΛΕΙΜΑ (ΣΙΩΠΗ)

Κάπου στα Τέμπη εκατοντάδες άνθρωποι κάνουν καθιστική διαμαρτυρία και εμποδίζουν την κίνηση. Αρνούνται να φάνε. Ζητούν σύνορα ανοιχτά. Καθόμαστε μαζί τους και συζητάμε. Στην αρχή δεν μας θέλουν εκεί. Μετά μας θέλουν, αλλά όχι και να φάμε ξύλο μαζί τους. Έπειτα αντιλαμβάνονται ότι αν δεν ήμασταν εκεί θα βρίσκονταν ήδη στο δίπλα χαντάκι για να ανοίξει η κυκλοφορία, για να συνεχίσει η κανονικότητα της ροής(των αμαξιών και των προϊόντων βέβαια, όχι των ανθρώπων). Τελικά δέχονται να φάμε ξύλο μαζί τους, αλλά μόνο οι άντρες... Μία συντρόφισσα κουβεντιάζει με κάποιους και τους πείθει ότι και εκείνη μπορεί και θέλει. Το δέχονται. Μας δέχονται. Δεν εμπιστεύονται τους μπάτσους. Αρχίζουμε να φωνάζουμε συνθήματα σε ελληνικά και αραβικά για την ελευθερία. Κάποιοι την τραγουδούν.

-Έλα, γιατί δεν τραγουδάς μαζί μας; Ελευθερία!

-Ξέρεις κάτι; Είναι επικίνδυνη λέξη η ελευθερία. Εμείς τη φωνάξαμε στη χώρα μας και έγινε πόλεμος.

Κερδίζουν αυτό που θέλουν. Μπαίνουν στα πούλμαν για Ειδομένη. Για να στοιβαχτούν και πάλι κάπου αλλού.

Τους χαιρετάμε. Μπαίνουμε και εμείς στα αυτοκίνητα, βάζουμε βενζίνη από το πρατήριο της Shell, πληρώνουμε τα διόδια και πάμε για μπύρες. Και πίνουμε αρκετές, να ξεχάσουμε τις αντιφάσεις που βιώσαμε σήμερα, να κοιμηθούμε ίσως πιο εύκολα το βράδυ. Αύριο πάλι;

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Περιφερειάρχες, υπουργοί, αναπληρωτές, πρόεδροι και παπαδαριό επιβεβαιώνουν τις φήμες που οργίαζαν για χώρους προσωρινής φιλοξενίας, όπως παλιά εκθεσιακά κέντρα, παλιά εργοστάσια, αθλητικές εγκαταστάσεις, κάμπινγκ, κατασκηνώσεις, εγκαταλελειμμένα στρατόπεδα των περιφερειών της Θεσσαλίας ακόμα και κοντά στον κοινωνικό ιστό!

Οι αντοχές δοκιμάζονται. Ακολουθούν απεργίες πείνας, εξεγέρσεις και αλλεπάλληλες συγκρούσεις με την αστυνομία. «Μα τι βάρβαροι ήταν τελικά», ψέλνουν οι παπάδες και ηγούνται ολονύχτιων λαμπαδηφοριών με αγανακτισμένους πιστούς.

Εκπρόσωποι της αστικής τάξης δηλώνουν ότι θα συνεχίζουν να στηρίζουν το τοπικό εμπόριο αγοράζοντας συνεχώς καινούρια συνολάκια ώστε να δίνουν τα παλιά στους πρόσφυγες. Διοργανώνουν γκαλά συλλογής χρημάτων για την αγορά καλύτερης ποιότητας συρματοπλέγματος, αλληλοσυγχαίρονται και φωτογραφίζονται δακρύζοντας αγκαλιά με προσφυγόπουλα.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οι αντοχές δοκιμάζονται ξανά. Τα δάκρυα φαίνεται ότι δεν ήταν αρκετά για να ηρεμήσει η κατάσταση. Όσο σαν ¨αόρατοι άλλοι¨ περνούσαν και έφευγαν ή στέκονταν για λίγο στα περίχωρα της πόλης, οι συνειδήσεις ξεπλένονταν καλά μ' ένα καλό κονδύλι. Όλα τ' άπλυτα βγαίνουνε τελικά στη φόρα. Εξαθλίωση και κοινωνικός κανιβαλισμός. Φασίστες καίνε τα κέντρα κράτησης, εθνικόφρονες ιδιοκτήτες συστήνουν πολιτοφυλακές και όσοι γλιτώνουν από το κυνήγι εισρέουν στις πόλεις. Άστεγοι, άνεργοι φτωχοί και μετανάστες καταλαμβάνουν τα δεκάδες άδεια και εγκαταλελειμμένα σπίτια. Όσοι αντιστέκονται, καταστέλλονται άγρια ή φυλακίζονται. Η εικόνα του ωραίου κέντρου χαλάει. Η πιθανότητα για εκλογή πολιτιστικής πρωτεύουσας της Ευρώπης, ήταν και είναι πια μόνο ένα όνειρο.

Η ΑΥΛΑΙΑ ΚΛΕΙΝΕΙ

«Τα λεφτά μας πίσω» φωνάζει το κοινό, αλλά αποφασίζει σύσσωμο να κάνει like στο event. Έχει πατήσει άλλωστε ήδη attend στο facebook. «Κωμωδία ή δράμα ήρθαμε να δούμε τελικά;» δηλώνει φανερά εκνευρισμένο στις κάμερες ενώ αποχωρεί.

Οι πρωταγωνιστές εντωμεταξύ του έργου αυτού δεν είναι καν στο πάλκο. Αυτοσχεδιάζουν κάπου αλλού και κόβουν εισιτήρια για ένα καλύτερο bestseller, με πιο δυνατό σενάριο…

Οι κριτικοί γράφουν: «Απαράδεκτο και χωρίς φαντασία. Γραφικές ερμηνείες, χωρίς προοπτική επίλογος και παρωχημένα νοήματα σε όλα τα επίπεδα».

Το θέατρο αυτό του παραλόγου παιζόταν και παίζεται ακόμη καθημερινά.

Και εμείς ποιοι-ες είμαστε, που χωράμε; Οι πρωταγωνιστές, οι κομπάρσοι, οι αντιήρωες ή το βουβό κοινό; Ποιο ρόλο θα παίξουμε σήμερα;

Manoroco+Begemot

Για τον αγώνα ενάντια στις μαφίες και τον κοινωνικό κανιβαλισμό

Το βράδυ του Σαββάτου 27/2 στην πλατεία Εξαρχείων τρία μέλη του κοινωνικού κέντρου ΒΟΞ δέχονται δολοφονική επίθεση από διακινητές ναρκωτικών οπλισμένους με μαχαίρια και άλλα αντικείμενα. Ο ένας αναρχικός καταλήγει στο νοσοκομείο με βαρύτατους τραυματισμούς στο κεφάλι. Οι δράστες της επίθεσης ήταν λίγο πολύ γνωστοί για τη μαφιόζικη δράση τους στην περιοχή των Εξαρχείων, καθώς και για άλλες δολοφονικές τους επιθέσεις. Ο ένας από τους συντρόφους που δέχτηκαν επίθεση σε κείμενό του αναφέρει :

«Το γεγονός αυτό έρχεται να προστεθεί στα εκατοντάδες που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια στην πλατεία. Πολλοί άνθρωποι έχουν πέσει θύματα επιθέσεων και τώρα έτυχε να είμαστε εμείς. Στις άλλες περιπτώσεις (...) κανείς δεν ασχολείται. Είναι προφανές πως αν ανήκεις σε κάποια αγέλη και είσαι γνωστός μπορεί να απαντηθεί το όποιο γεγονός ή να μαζευτεί εν τη γενέσει του, ενώ αν είσαι άγνωστος θα πεθάνεις σαν το σκυλί στο αμπέλι και θα ενταχθείς σε μια αιματηρή στατιστική, την επόμενη η ζωή για τους υπόλοιπους θα κυλάει κανονικά και το γεγονός και το θύμα θα ξεχαστεί.»*

Την αμέσως επόμενη μέρα της επίθεσης πραγματοποιείται ανοιχτή συνέλευση για το γεγονός, αποτελούμενη από αναρχικούς και κομμουνιστές, η οποία αποφασίζει παρέμβαση στην πλατεία Εξαρχείων. Τα 200 περίπου άτομα που συγκεντρώνονται απομακρύνουν και τους εναπομείναντες διακινητές και δίνουν μία πρώτη πολιτική απάντηση στο γεγονός.

Η συνέλευση αναρχικών και κομμουνιστών, που σχηματίστηκε για το γεγονός, καλεί σε μαζική πορεία στην περιοχή των Εξαρχείων το επόμενο Σάββατο της επίθεσης (5 Μάρτη), το οποίο αμέσως πλαισιώνεται από καλέσματα συλλογικοτήτων του αναρχικού χώρου αλλά και των κατοίκων της περιοχής.

Στις 5 Μάρτη εκατοντάδες άτομα συγκεντρώνονται στο κάλεσμα και πορεύονται σε μεγάλη έκταση της περιοχής με κεντρικό σύνθημα "Μαζική λαϊκή αυτοάμυνα απέναντι στην κρατική καταστολή, τις μαφίες και τον κοινωνικό κανιβαλισμό". Η παρουσία της περιφρούρησης πολύ δυναμική, αλλά και του κόσμου που φώναζε συνθήματα κατά της γκετοποίησης των Εξαρχείων και της μαφίας, με σκοπό να πληροφορήσει για το ζήτημα την πολύπαθη αυτή γειτονιά, αλλά κυρίως να δώσει μια ηχηρή απάντηση στη μαφία που λυμαίνεται την περιοχή. Προς το τέλος της πορείας -και ενώ αυτή διερχόταν από την πλατεία Εξαρχείων- μέλη της περιφρούρησης έθεσαν σε κοινή θέα τον οπλισμό που έφεραν. Εν συνεχεία, από το ίδιο σχήμα αναρχικών και κομμουνιστών προγραμματίστηκε μια συγκέντρωση το βράδυ του Σάββατου 12/3, η οποία περιφρούρησε ξανά την πλατεία Εξαρχείων από μέλη τέτοιων συμμοριών, ενώ από τη μικροφωνική διαβαζόταν το κείμενο της συνέλευσης για τα γεγονότα**.

Λίγα λόγια για τη μαφία των Εξαρχείων, τη σχέση της με το κράτος και τα ΜΜΕ

Τα κυκλώματα της μαφίας στα Εξάρχεια, τα οποία βασίζονται κυρίως στη διακίνηση ναρκωτικών -αλλά και στο λαθρεμπόριο και την προστασία- αριθμούν πολλά μέλη σε όλες τις βαθμίδες της ιεραρχίας τους. Η εδραίωση τους στη συγκεκριμένη γειτονιά, παρ' όλο που σε ένα βαθμό πατάει στην περιορισμένη παρουσία των μονάδων καταστολής λόγω της έντονης κινηματικής και αγωνιστικής δραστηριότητας της περιοχής, δε θα ήταν ποτέ δυνατή χωρίς να είναι και στρατηγική επιλογή του κράτους.

Η μαφία των Εξαρχείων είναι και προσοδοφόρα επιχείρηση για το κομμάτι εκείνο της αστυνομίας που παίρνει τα δικά του ποσοστά, αλλά και το άρμα της για τη διαρκή υποβάθμιση μιας αρκετά ιστορικής για το κίνημα γειτονιάς, έτσι ώστε να μπορεί να δικαιολογεί τις εισβολές της για την "επιβολή της τάξης και της ασφάλειας". Επίσης, είναι χαρακτηριστικό της κατάστασης που έχει διαμορφωθεί γενικότερα αλλά και του συγκεκριμένου συμβάντος ειδικότερα, ότι τα ΜΜΕ επέλεξαν να αποσιωπήσουν το γεγονός, μια επιλογή που έρχεται σε απόλυτη συμφωνία με την επιλογή του κράτους, αυτή δηλαδή της μη-εμπλοκής του στο μαφιόζικο παραμάγαζό του. Η σιωπή αυτή βέβαια έσπασε μετά τη δημοσίευση βίντεο από την πορεία ενάντια στη μαφία, την κρατική καταστολή και τον κοινωνικό κανιβαλισμό, στο οποίο φαίνεται ότι άτομα που συμμετείχαν στην περιφρούρηση ήταν ένοπλα. Αυτό δεν είναι τυχαίο, αφού άλλωστε λίγο ενδιαφέρει η υποβάθμιση μιας περιοχής λόγω ναρκεμπορίου, σε σχέση με το διαρκές κυνήγι μαγισσών εναντίων αναρχικών, και αγωνιστών γενικότερα. Από ακροδεξιά μέσα που χρησιμοποίησαν το γεγονός για να επικαλεστούν την ύπαρξη "αριστερών ταγμάτων εφόδου", μέχρι τα καθεστωτικά που εξέφρασαν την "ανησυχία" τους για την περιοχή, φαίνεται να ετοιμάζεται για άλλη μία φορά το έδαφος για κατασταλτικές επιχειρήσεις εναντίων αναρχικών.

Εμείς από την πλευρά μας οφείλουμε να στηρίξουμε τις δομές που βρίσκονται στο επίκεντρο αυτών των επιθέσεων, ενάντια σε κάθε κρατική και παρακρατική απειλή που δέχονται, και να συστρατευτούμε μαζί τους στον αγώνα που θέλει τα Εξάρχεια μια περιοχή αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης και όχι επικερδή αγορά της μαφίας και της κρατικής καταστολής.

Ζίτα

** https://athens.indymedia.org/post/1555999/*
*** https://athens.indymedia.org/post/1556540/*

Φασιστική επίθεση με μολότοφ στην Κατάληψη Βανκούβερ απαρτμάν στην Αθήνα

Την Κυριακή, 13/03 στην κατάληψη Βανκούβερ απαρτμάν δεχτήκαμε επίθεση με μολότοφ από την τοπική φασιστική ομάδα Α.Μ.Ε.

Αυτά τα ιζήματα δημοσίευσαν ένα κείμενο στο blog τους, όπου αναλαμβάνουν την ευθύνη και απειλούν πως θα το επαναλάβουν. Ως προς τον σκοπό τους να βάλουν φωτιά στο κτίριο απέτυχαν μιας και το μπουκάλι που πέταξαν δεν άναψε.

Αυτή είναι η δεύτερη επίθεση φασιστικών ομάδων σε καταλήψεις μέσα σε ένα μήνα, καθώς έχει προηγηθεί επίθεση στην κατάληψη Ζαΐμη στις 16/02, από την φασιστική ομάδα C18 Hellas.

Τίποτα δεν θα μας σταματήσει. Οι απειλές των φασιστών, το κράτος, και το Πανεπιστήμιο ΑΣΟΕΕ (που είναι ο ιδιοκτήτης του κτιρίου) δεν θα μας κάνει να εγκαταλείψουμε τον αγώνα μας.

Αλληλεγγύη στην κατάληψη Ζαΐμη, Libertatia, Mundo Nuevo, Ανάληψη, Κουβέλου, Terra Incognita, το Αυτόνομο Στέκι, σε όλες τις καταλήψεις, τα στέκια και όλους τους ανθρώπους που έχουν υποστεί φασιστικές και παρακρατικές επιθέσεις. Και σε όλους όσους μάχονται ενάντια στον φασισμό.

Ξημερώματα Σαββάτου 19/03 πραγματοποιήθηκε και δεύτερη απόπειρα εμπρησμού της κατάληψης Βανκούβερ, φιλόδοξη μεν, αποτυχημένη δε.

Η μόνη φωτιά που μας «ζεσταίνει» είναι η φωτιά που καίει μέσα μας.

**Πρωτοβουλία
αναρχικών καταληψιών
από το Βανκούβερ απαρτμάν**

vancouverapartman.espivblogs.net

Αγώνας ενάντια στον κατασπαραγμό της γης και των ζώων από την καπιταλιστική μηχανή

Στη Βορειοανατολική Χαλκιδική, στην περιοχή των Σκουριών, διεξάγεται εδώ και δεκαετίες ένας πολύμορφος αγώνας κατοίκων και αλληλέγγυων ενάντια στις απόπειρες εξόρυξης χαλκού και χρυσού στο όρος Κάκαβος που έχουν γίνει μέσα σε αυτά τα χρόνια. Η σύγχρονη ιστορία της προσπάθειας εξόρυξης στις Σκουριές, ξεκινά το 1987 από κρατική μεταλλουργική βιομηχανία. Ακολουθεί στις αρχές του '90 η πώληση των δικαιωμάτων εκμετάλλευσης των μεταλλείων στην καναδική εταιρία TVX GOLD και την ελληνική της θυγατρική. Ωστόσο, η έντονη κινηματική δράση αναγκάζει τη δικαστική εξουσία και την εταιρία σε υποχώρηση. Το 2003 με ταχύτατες διαδικασίες το ελληνικό κράτος, στο οποίο είχαν περιέλθει εκ νέου τα δικαιώματα της εξόρυξης, πουλά έναντι 11 εκατ. ευρώ τα μεταλλεία στην νεοϊδρυθείσα τότε "Ελληνικός Χρυσός", ιδιοκτησίας ενός από τα μεγαλύτερα αφεντικά της χώρας, του Μπόμπολα, ενώ 6 μήνες αργότερα η αγοραία αξία τους προσδιορίζεται στα 408 εκ.. ευρώ! Σήμερα, με την υπόθεση να πηγαινοέρχεται στο Συμβούλιο της Επικρατείας, οι εργασίες συνεχίζονται με αυξημένη ένταση μέσα στο τελευταίο χρόνο, ενώ μέχρι στιγμής έχουν ήδη εκχερσωθεί περίπου 1500 στρέμματα του αρχέγονου δάσους και το έργο αναμένεται να ολοκληρωθεί με την εκχέρσωση 3350 περίπου στρεμμάτων.

Όλα αυτά τα χρόνια και με διάφορες διακυμάνσεις μέχρι και σήμερα, έχει αναπτυχθεί ένα πολύμορφο κίνημα αντίστασης στην εξόρυξη, που ως κύρια επιδίωξη έχει τον αποχαρακτηρισμό της περιοχής από μεταλλευτική και την έμπρακτη παρεμπόδιση και οριστική παύση κάθε διαδικασίας εξόρυξης. Περιφρούρηση του δάσους με βάρδιες, μαζικές πορείες σε πανελλαδικό επίπεδο, εκδηλώσεις ενημέρωσης, συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα σε χωριά της ευρύτερης περιοχής, συγκρούσεις με την αστυνομία που φύλαγε το εργοτάξιο, σαμποτάζ και πυρπολήσεις του εξοπλισμού εξόρυξης, και πάνω απ' όλα η αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων, συνθέτουν εδώ και δεκαετίες το φάσμα του αγώνα. Στον αντίποδα, το κράτος απαντούσε και απαντάει με καταστολή. Ειδικά στη νεότερη φάση της όλης διαδικασίας, η αστυνομία στρατοπεδεύει στο βουνό και στα χωριά της ευρύτερης περιοχής, καταστέλλοντας βίαια διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις, ενώ σημείο σταθμό αποτελεί η δίωξη με τον "αντιτρομοκρατικό" νόμο, ανθρώπων που συμμετείχαν στο κίνημα αντίστασης, με κάποιους από αυτούς να προφυλακίζονται, καθώς επίσης και η δημιουργία τράπεζας DNA αγωνιστών ύστερα από συλλήψεις και εισβολές σε σπίτια, με σκοπό την ανά πάσα στιγμή δίωξή τους. Ενδεικτικά να αναφέρουμε πως οι συλλήψεις αγγίζουν μέχρι σήμερα τις 400. Η εταιρία από την άλλη, με κινήσεις παρακρατικής μαεστρίας, χρηματοδοτεί και οργανώνει συγκεντρώσεις υπέρ των μεταλλείων, επιστρατεύοντας κυρίως τους εργαζόμενους αυτών, για να

> *Τα όρια του τι θεωρείται επιβλαβές και τι όχι για το περιβάλλον, έχουν οριστεί από τους ίδιους τους ωφελούμενους από τέτοια έργα, τους μεγαλοεπιχειρηματίες σε συνεργασία με το κράτος και σύμφωνα με πρωτόκολλα διεθνών διακρατικών οργανισμών και κατ' επέκταση υπακούν στους νόμους της κερδοφορίας του κεφαλαίου.*

περιφρουρούν και να υπερασπίζονται τις εγκαταστάσεις, αλλά στην ουσία για να υπερασπιστούν στην ολότητά τους τα συμφέροντα της εταιρίας και να τρομοκρατούν τους αντιστεκόμενους κατοίκους με τραμπούκικες μεθόδους.

Τα τελευταία ειδικά χρόνια, και απ' όταν το ελληνικό κράτος υπέγραψε και επίσημα την υπαγωγή του σε οικονομικά προγράμματα των διεθνών τοκογλύφων, η ανάπτυξη μπήκε στην κορυφή της κυρίαρχης ατζέντας ως αντιστάθμισμα. Με πρόσχημα την οικονομική κρίση, το κράτος και οι μηχανισμοί του, προσπάθησαν να καλλιεργήσουν εντός του κοινωνικού συνόλου την πεποίθηση πως η ανάπτυξη αποτελεί αυτοσκοπό και πρέπει να μπει ως προτεραιότητα, ανεξάρτητα από τις συνέπειες που μπορεί να επιφέρει. Αυτό βέβαια σαν αντίληψη, δεν είναι κάτι που προέκυψε πρόσφατα, αλλά αποτελεί ένα από τα βασικά δόγματα του καπιταλισμού, συνεπώς και οι νεοφιλελεύθεροι διαχειριστές του κράτους, σε κάθε ευκαιρία την αναπαράγουν με περίσσεια χυδαιότητα.

Στην περίπτωση των Σκουριών λοιπόν, από τη στιγμή που η εταιρία «Ελληνικός Χρυσός» είχε στόχο μέσα στο περιβάλλον της κρίσης να επιταχύνει μία τόσο μεγάλη επένδυση, αποτελούσε το υπόδειγμα αυτού του δόγματος. Γι' αυτό και υποστηρίχτηκε με μεγάλη θέρμη από τις τότε κυβερνήσεις και διαφημίστηκε και προωθήθηκε με πάθος από τα ΜΜΕ. Παράλληλα, το ότι ο τόπος αυτός αποτέλεσε κεντρικό κόμβο για τη ανάπτυξη οξυμένων κοινωνικών αντιστάσεων και το κατ' επέκταση γεγονός ότι το κράτος τέθηκε σε θέση άμυνας και υπεράσπισης των συμφερόντων της εταιρείας, έκανε την όλη κατάσταση στις Σκουριές μία από τις βασικές περιπτώσεις εφαρμογής του κρατικού δόγματος της μηδενικής ανοχής. Κι αυτό διότι το κράτος, παρουσίαζε τους αγωνιζόμενους ως παρεμποδιστές του συνολικότερου δημόσιου συμφέροντος, οι οποίοι έπρεπε σύμφωνα με αυτή τη ρητορική και την επίκληση στη νομιμότητα να αντιμετωπιστούν ως εσωτερικός εχθρός, που πρέπει να παταχθεί με κάθε τρόπο. Μέσω αυτής της αντιμετώπισης, περαιτέρω σκοπός ήταν η περίπτωση των Σκουριών να λειτουργήσει παραδειγματικά και να γίνει σαφές πως όποιος αντιστέκεται στα αναπτυξιακά σχέδια των αφεντικών και του κράτους, θα αντιμετωπίζεται ως εχθρός και θα καταστέλλεται βίαια.

Από εκεί και ύστερα, μέσα σε μία σωρεία κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων, έφτασε ο Γενάρης του 2015, όπου και εκλέχθηκε η σημερινή κυβέρνηση. Το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ, κυρίως μέσω της καπήλευσης και διαμεσολάβησης του αγώνα, με επερωτήσεις στη Βουλή και την αυτόκλητη εκπροσώπηση σε διάφορα κανάλια αλλά και θεσμικές διαδικασίες από μεριάς βουλευτών του και υποψήφιων δημάρχων του στην εκεί περιοχή, δημιούργησε την αίσθηση συμπόρευσης του κόμματος αυτού με το ευρύτερο κίνημα αντίστασης στην εξόρυξη. Αυτό καλλιέργησε την ψευδαίσθηση λοιπόν ότι ήταν πιθανό, με την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση, να μπει οριστικό τέλος στην εξόρυξη στις Σκουριές. Έτσι λοιπόν η πολιτική του κατάφερε να οδηγήσει κομμάτια του κινήματος σε αναμονή και καθίζηση. Η στρατηγική που είχε ο ΣΥΡΙΖΑ ως αντιπολίτευση όμως, της καπήλευσης του κινήματος και αλλοίωσης των αιτημάτων του, έρ-

χεται να αντικατασταθεί από την κυβερνητική στρατηγική της μέσης λύσης σήμερα. Έτσι, η κρατική προπαγάνδα στην παρούσα φάση, αναγνωρίζει την εξόρυξη στις Σκουριές ως αναπτυξιακό έργο, το οποίο αν γίνει μέσα στα "προβλεπόμενα περιβαλλοντικά όρια", είναι θεμιτό. Ακόμη όμως και αν η λειτουργία των μεταλλείων υπό την αιγίδα της «Ελληνικός Χρυσός» κριθεί στο μέλλον παράνομη, το παραθυράκι για μια άλλη εταιρία να αναλάβει το έργο παραμένει ανοιχτό, όσο η περιοχή είναι χαρακτηρισμένη ως μεταλλευτική.

Μέσα από τη λογική που αναφέρουμε παραπάνω, αναδύεται το σχέδιο της, δήθεν, πιο φιλοοικολογικής αναπτυξιακής πολιτικής, η οποία είναι καθ' όλα σύμφωνη με τις επιταγές της οικονομικής ελίτ. Διότι τα όρια του τι θεωρείται επιβλαβές και τι όχι για το περιβάλλον, έχουν οριστεί από τους ίδιους τους ωφελούμενους από τέτοια έργα, τους μεγαλοεπιχειρηματίες σε συνεργασία με το κράτος και σύμφωνα με πρωτόκολλα διεθνών διακρατικών οργανισμών και κατ᾽ επέκταση υπακούν στους νόμους της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Όλο αυτό το παραμύθι έχει το όνομα "πράσινη ανάπτυξη" και δεν είναι τίποτε παραπέρα από έναν ελιγμό του καπιταλισμού, προκειμένου να συνεχίσει να αναπαράγεται, με τις λιγότερες δυνατές αντιστάσεις, με την μεγαλύτερη δυνατή κοινωνική νομιμοποίηση, για αυτό και παράλληλα πλασάρεται ως παραγωγική διέξοδος από τις κρίσεις του.

> ***Η περίπτωση της εξόρυξης στις Σκουριές, αναδεικνύει μία ακόμη πτυχή του συστήματος εκμετάλλευσης, αυτή του τεχνοεπιστημονικού συστήματος ως ισχυρό όπλο στα χέρια της εξουσίας και της βιομηχανοποίησης..***

Ωστόσο η βάση της καπιταλιστικής ανάπτυξης, είτε με φιλοοικολογικό προσωπείο, είτε χωρίς, είναι κοινή, και είναι η λεηλασία και ο βιασμός του φυσικού κόσμου. Ο καπιταλισμός όχι μόνο επικυρώνει τις προκαπιταλιστικές αντιλήψεις για κυριάρχηση της γης και των ζώων από τον άνθρωπο, αλλά και κάνει τη λεηλασία τους ζωτικό νόμο των σύγχρονων μαζικών κοινωνιών. Η γη, τα οικοσυστήματα, τα τρεχούμενα νερά των ποταμών, τα ζώα, αντιμετωπίζονται ως μέσα παραγωγής ωφέλιμων πόρων για την εξέλιξη του καπιταλισμού. Για την επιβίωση και την επέκταση της κυριαρχίας σε όλο τον κόσμο, όλο και περισσότερα ορυχεία εμφανίζονται σκάβοντας το υπέδαφος, ρυπαίνοντας τους βιότοπους και οδηγώντας, εντέλει, στον θάνατο πολλά από τα έμβια όντα των τοπικών οικοσυστημάτων. Όλες αυτές βέβαια οι διαδικασίες έχουν σαν σκοπό την εκπλήρωση και κατασκευή περισσότερων επίπλαστων αναγκών στηρίζοντας έτσι την υπερκατανάλωση και τελικά τα προνόμια της εκάστοτε εξουσίας.

Το προτεινόμενο έργο εξόρυξης χαλκού και χρυσού στο όρος Κάκαβος, ανατολικά της Χαλκιδικής, αποτελεί αναμφίβολα μία διαδικασία που φανερώνει την επιδίωξη της κυριαρχίας για όλο και αυξανόμενη εξάρτηση του ανθρώπου από την υλική πραγματικότητα. Πρόκειται για μια βίαιη επέμβαση στο φυσικό κόσμο, προκαλώντας του ανεπανόρθωτες βλάβες. Η μεταλλευτική δραστηριότητα λοιπόν, έχει δημιουργήσει μια σειρά προβλημάτων στην περιοχή. Τεράστιες εκτάσεις αρχέγονου δάσους αποψιλώνονται, το γενικότερο τοπίο αλλοιώνεται, βιότοποι καταστρέφονται, ενώ για την απαίτηση και μόνο χώρου εγκατάστασης του εργοταξίου και τη διάνοιξη δικτύων μεταφοράς και ηλεκτροδότησης προς αυτό, η καταστροφή είναι τεράστια. Η αποδοτικότερη λειτουργία της εξόρυξης προϋποθέτει την αποστράγγιση του υπεδάφους και τη συνεχή άντληση νερού προκαλώντας όμως έτσι καταβιβασμό της στάθμης του υπόγειου νερού και ξήρανση του γύρω πεδίου. Ένα από τα σημαντικότερα πλήγματα που δέχεται η χλωρίδα και πανίδα της ευρύτερης περιοχής οφείλεται στη χρήση εκρηκτικών για την επιφανειακή εξόρυξη του μεταλλεύματος. Χιλιάδες τόνοι σκόνης καθημερινά εκλύονται στην ατμόσφαιρα και στη συνέχεια καθιζάνουν στο έδαφος, υποβιβάζοντας την ποιότητα του αέρα και καθιστώντας άγονη τη γη, λόγω των βαρέων μετάλλων (όπως Αρσενικό, Ψευδάργυρο κ.α.) που περιέχει η σκόνη. Η χρήση εκρηκτικών ακόμα επιφέρει σε μεγάλο βαθμό ηχορύπανση με συνέπεια την απομάκρυνση ζωικών πληθυσμών από το δάσος όπως για παράδειγμα διαφόρων ειδών πτηνών, θηλαστικών αλλά και εντόμων. Στην ίδια κλίμακα από πλευράς επιπτώσεων με την εξορυκτική διαδικασία είναι και η επακόλουθη επεξεργασία του μεταλλευτικού υλικού, για την οποία προστίθεται η χρήση τοξικών ουσιών (όπως το Κυάνιο) και από την οποία απομένουν μεγάλες ποσότητες άχρηστων τοξικών καταλοίπων που εμπλουτίζουν το έδαφος με την παρουσία τους, ρυπαίνουν τα υπόγεια ύδατα και μετέπειτα τη θάλασσα.

Όπως όλη η πανίδα της περιοχής επιβαρύνεται από τα χημικά, τη ρύπανση εδάφους και νερού και τις εκλύσεις δηλητηριωδών αερίων στην ατμόσφαιρα, έτσι και οι άνθρωποι των γύρω περιοχών επηρεάζονται σε τέτοιο βαθμό, που καθίσταται οριακά αδύνατη και επικίνδυνη η παραμονή τους στις περιοχές αυτές. Αυτό σαν γεγονός, καταρρίπτει την αυτονομία τους στον αυτοκαθορισμό του τόπου διαβίωσης, καθώς επικαθορίζεται και διαμεσολαβείται με τον πιο βίαιο τρόπο από το κράτος και κάθε λογής εταιρία. Η αφαίρεση δηλαδή της αυτοδιάθεσης γίνεται με όρους καθοριστικούς για την υγεία και τη ζωή τους.

Όλα αυτά όμως σκόπιμα δεν λαμβάνονται υπόψιν από το κράτος και τις εταιρίες που επιβλέπουν το έργο και οι οποίες μάλιστα καθησυχάζουν τον κόσμο με την ιδέα της αποκατάστασης. Η καταπάτηση της φυσικής περιοχής που θα γίνει από τέτοιους καθησυχαστές θα αλλάξει το τοπίο με τρόπο ουσιαστικά ανεπανόρθωτο. Στο πλέον άγονο έδαφος δεν θα μπορεί να αναπτυχθεί καμία βλάστηση, στο πλέον ανύπαρκτο δάσος δεν θα μπορεί να ζήσει κανένα ζώο και αυτό που θα απομείνει είναι η κατασπαραγμένη φύση και μια ζωή δηλητηριασμένη για όλα τα ζώα, ανθρώπινα και μη, των γύρω περιοχών, όλα στο βωμό του κέρδους και της ασυδοσίας.

Η περίπτωση της εξόρυξης στις Σκουριές, αναδεικνύει μία ακόμη πτυχή του συστήματος εκμετάλλευσης, αυτή του τεχνοεπιστημονικού συστήματος ως ισχυρό όπλο στα χέρια της εξουσίας και της βιομηχανοποίησης. Η τεχνολογία και η επιστήμη εξελίσσονται μέσα σε ένα κοινωνικό πλαίσιο με σαφείς στοχεύσεις. Αναπαράγουν το πλαίσιο αυτό, καθώς η μορφή τους, οι δυνατότητές τους και ο σκοπός τους καθορίζονται από αυτό. Στην καπιταλιστική πραγματικότητα λοιπόν, που τα πάντα διαμεσολαβούνται από το κέρδος, η τεχνολογία συνέβαλε και συμβάλλει καθοριστικά στην περαιτέρω βιομηχανοποίηση, κι έτσι οι ρυθμοί παραγωγής εντείνονται διαρκώς, νέα πεδία πλουτισμού ανοίγονται και νέες μέθοδοι ελέγχου και καταστολής εφαρμόζονται. Έτσι και στις Σκουριές, η συμβολή των παραπάνω κλάδων προς όφελος της εταιρίας και των κρατικών πολιτικών, είναι προφανής. Από τη μία οι ταχύτατοι ρυθμοί που αναπτύχθηκε το "έργο", αλλά και η ίδια η μέθοδος εξόρυξης, είναι απόδειξη των παραπάνω. Από την άλλη η γενετική και η βιοτεχνολογία χρησιμοποιούνται ως εργαλεία βιοπολιτικής σε ευρύτερη κλίμακα από τις δυνάμεις καταστολής. Έτσι, έχει δημιουργηθεί τράπεζα DNA αγωνιστών της Χαλκιδικής, με σκοπό την επιβολή του ελέγχου και της τρομοκρατίας στις τάξεις τους. Στόχος αυτής της πρωτοφανούς κίνησης είναι μεν η δίωξή τους, αλλά και ευρύτερα ο περιορισμός στο εύρος και την πολυμορφία των δράσεών τους, τη στιγμή που το κίνημα στις Σκουριές έχει δείξει τις δυναμικές και επιθετικές του διαθέσεις απέναντι στην εταιρία και τους υπερασπιστές της.

Εμείς από τη μεριά μας ως αναρχικοί/ές παλεύουμε προτάσσοντας την ολική απελευθέρωση, μακριά από μία κοντόφθαλμη ανθρωποκεντρική προσέγγιση, γι᾽ αυτό και η υπεράσπιση της ελευθερίας και της αυτοδιάθεσης για μας δεν αρχίζει και τελειώνει μονάχα στα στενά πλαίσια του ανθρώπινου είδους, σε αντίθεση με την κυρίαρχη νοοτροπία που βάζει τον άνθρωπο-εξουσιαστή όχι ανάμεσα στον φυσικό κόσμο, αλλά απέναντί του. Συμπαρατασσόμαστε με τον αγώνα ενάντια στα μεταλλεία των Σκουριών και δεν μπορούμε παρά να συμβάλουμε στην όξυνση του, κόντρα στην ανάθεση στους θεσμούς, τα προσχήματα για ανάπτυξη και πρόοδο και την τρομοκρατία που επιβάλλει το κράτος και οι μηχανισμοί του.

Τοποθετούμε αυτόν τον αγώνα στο διεθνές ψηφιδωτό των κινημάτων εναντίον του εκμεταλλευτικού συστήματος. Κοινή βάση αυτών των αγώνων για μας είναι η απαγκίστρωση από τα δεσμά του κράτους, του κεφαλαίου και κάθε ιδεολογήματος που αυτά προωθούν. Είναι ζητούμενο λοιπόν τα τοπικά κινήματα να ξεφεύγουν από το στενό τοπικό τους χαρακτήρα και να αφορούν το σύνολο εκείνων που αγωνίζονται ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Να αγωνιστούμε για την ανατροπή του συστήματος που τεμαχίζει τη γη σε χώρες και οικόπεδα πλασάροντας νοοτροπίες τοπικισμού και εθνικισμού, με σκοπό η τακτική του διαίρει και βασίλευε να διαχωρίζει τους καταπιεσμένους, τη στιγμή που ο βαθύτερος σκοπός είναι η δημιουργία πιστών και καθηλωμένων υπηκόων.

Να δώσουμε μάχες στο σήμερα για την καταστροφή του συστήματος που δεν διστάζει να δηλητηριάσει ολόκληρες περιοχές και όλα τα ζώα, ανθρώπινα και μη, που κατοικούν σε αυτές, για να καλύψει τις επίπλαστες ανάγκες που το ίδιο δημιουργεί, πλουτίζοντας ταυτόχρονα στις πλάτες των από τα κάτω.

Να επαναπροσδιορίσουμε τη σχέση μας με τα άλλα ζώα και τη φύση συνολικότερα, μακριά από το σάβανο της εκμετάλλευσης και της εξουσίας.

Αναρχική / αντιεξουσιαστική συλλογικότητα για την ολική απελευθέρωση, Κρακατόα

"Ενωμένο Λαϊκό Επαναστατικό Κίνημα"

(Peoples' United Revolutionary Movement)

Στις 12 Μαρτίου 2016, εκπρόσωποι από δέκα επαναστατικές οργανώσεις παρευρέθησαν σε κοινή συνέντευξη τύπου στις περιοχές των ανταρτών, με σκοπό να ανακοινώσουν την δημιουργία της συμμαχίας τους που έχει ως στόχο την αναβάθμισης της επανάστασης σε όλα τα πεδία συμπεριλαμβανομένου και του ένοπλου αγώνα εναντίον της "φασιστικής συνεργασίας του κυβερνώντος κόμματος ΑΚΡ* με το σύστημα κυριαρχίας της Δημοκρατίας της Τουρκίας"

Μιλώντας πριν την συνέντευξη τύπου,το μέλος της εκτελεστικής επιτροπής του ΡΚΚ Duran Kalkan απαρίθμησε τα ονόματα των επαναστατικών οργανώσεων από Τουρκία και Κουρδιστάν που ενώθηκαν για να νικήσουν το φασισμό και να γίνουν μια ακτίδα ελπίδας για τους λαούς: TKP/ML, PKK, THKP-C/MLSPB, MKP, TKEP-LENİNİST, TİKB, DKP, DEVRÎMCÎ KARARGAH και MLKP.

η οποία εφιστά την προσοχή στην συνεχιζόμενη κρίση και τον πόλεμο στην Μέση Ανατολή ο οποίος απειλεί το σύνολο της ανθρωπότητας. Δίνοντας έμφαση στο ότι η κυβέρνηση του ΑΚΡ έλαβε μέρος σε μία από τις πιο αισχρές συμμαχίες που σχηματίστηκαν σε αυτό τον αιματηρό πόλεμο από περιφερειακές και διεθνείς δυνάμεις, η κοινή διακήρυξη επισήμανε τον ολοκληρωτικό πόλεμο που διεξάγει το ΑΚΡ εναντίον όλων των ανθρώπων και των ομάδων της αντιπολίτευσης στη χώρα, και ειδικότερα εναντίον του Κουρδικού λαού ο οποίος υποφέρει κάτω από τα πυρά των τανκ και του πυροβολικού τα οποία σημαδεύουν τις από αρχαιοτάτων χρόνων περιοχές διαβίωσής του.

"Η Δημοκρατία της Τουρκίας προσπαθεί σκληρά να εγκαθιδρύσει μια μονοκομματική δικτατορία και να καταπνίξει το σύνολο της αντιπολίτευσης με την συγκέντρωση μόνο σε αυτή όλων των παραδοσιακών,

> ***Η υπεράσπιση και η πρόοδος της επανάστασης της Rojava, της Κουρδικής αντίστασης για αυτοδιάθεση και του Ενιαίου Επαναστατικού Αγώνα του λαού μας, σημαίνει και την υπεράσπιση της ζωής, της ασφάλειας και του μέλλοντος όλων των καταπιεσμένων εργατών, διανοούμενων, δημοκρατών και γενικότερα όλου του λαού.***

μοντέρνων, αντιδραστικών και φασιστικών δυνάμεων του συστήματος κυριαρχίας. Αυτή η αιματηρή φασιστική συμμαχία συντηρείται σήμερα πάνω στην εχθρότητα εναντίων των Κούρδων.

Η μεγάλη καταστροφή, ο πόνος και η εκμετάλλευση που δημιουργήθηκε από τις περιφερειακές δυνάμεις έχει ωριμάσει την επαναστατική συνθήκη και έχει στρώσει το δρόμο για το Ενωμένο Λαϊκό Επαναστατικό Κίνημα.

Η υπεράσπιση και η πρόοδος της επανάστασης της Rojava, της Κουρδικής αντίστασης για αυτοδιάθεση και του Ενιαίου Επαναστατικού Αγώνα του λαού μας, σημαίνει και την υπεράσπιση της ζωής, της ασφάλειας και του μέλλοντος όλων των καταπιεσμένων εργατών, διανοούμενων, δημοκρατών και γενικότερα όλου του λαού. Κανένας κοινωνικός κύκλος στην Τουρκία δεν έχει ασφαλές μέλλον μέσα σε αυτό το σύστημα καθώς όλες οι αντιπολιτευόμενες ομάδες είναι υπό επίθεση. Αν τυχόν η Κουρδική αντίσταση για αυτοδιάθεση λυγίσει, η κυβέρνηση του ΑΚΡ θα καταπνίξει το σύνολο της αντιπολίτευσης στην Τουρκία στο αίμα με αντίστοιχη βιαιότητα και επιθετικότητα.

Ενώ ο Προλεταριακός Επαναστατικός Συντονισμός ήδη παίρνει μέρος στο Ενωμένο Λαϊκό Επαναστατικό Κίνημα, η Εξεγερσιακή Κίνηση επίσης εξέφρασε θετική γνώμη για την συμμετοχή της σε αυτή την ένωση. Ο Kalkan είπε ότι αυτή η ενότητα των επαναστατικών δυνάμεων σχηματίστηκε με στόχο την επίτευξη της επανάστασης ενάντια στο ΑΚΡ το οποίο προσπαθεί να εγκαθιδρύσει μία νέα φασιστική δικτατορία, αποκαθιστώντας τα φασιστικά στρατιωτικά πραξικοπήματα της 12η Μάρτη και 12η Σεπτέμβρη*. Τόνισε επίσης ότι το Ενωμένο Λαϊκό Επαναστατικό Κίνημα ανακοινώθηκε στις 12 Μάρτη, την τεσσαρακοστή πέμπτη επέτειο του φασιστικού πραξικοπήματος της 12ης Μαρτίου του 1971, της εικοστής πρώτης επετείου της σφαγής στο Γκάζι στις 12/03/1995 και την δωδέκατη επέτειο της σφαγής στο Qamislo στις 12/03/2004.

Ο Kalkan συνέχισε την ομιλία του καλώντας όλες τις επαναστατικές οργανώσεις και εκείνους τους κοινωνικούς κύκλους που επιθυμούν να πολεμήσουν το φασισμό, να ενωθούν στον κοινό αγώνα. Στο τέλος της ομιλίας του αναγνώστηκε η κοινή διακήρυξη στα τούρκικα και κουρδικά,

Το μέλλον των προοδευτικών, φιλεργατικών και επαναστατικών κύκλων στην Τουρκία είναι συνεπώς συνδεδεμένο με το μέλλον της Κουρδικής αντίστασης" αναφέρει η διακήρυξη.

Η ανακοίνωση υπογράμμισε ότι το Ενωμένο Λαϊκό Επαναστατικό Κίνημα στοχεύει στην επίτευξη της δημοκρατίας και του ελεύθερου μέλλοντος για τους λαούς, εναντίον του ιμπεριαλισμού, του καπιταλισμού, του σωβινισμού, του φασισμού και του ρατσισμού, θεωρώντας την ανατροπή της εξουσίας του φασιστικού ΑΚΡ ζωτικής σημασίας για αυτό.

Το Ενωμένο Λαϊκό Επαναστατικό Κίνημα έκανε έκκληση σε οποιονδήποτε ζημιώθηκε από τον φασισμό και την αντίδραση, κυρίως τις γυναίκες την νεολαία και τους εργαζομένους, να οργανωθούν, να ενωθούν και να πολεμήσουν για την ελευθερία, την δημοκρατία και την αδελφοσύνη των λαών.

Πηγή: ANF (Ajansa Nûçeyan a Firatê)

Μετάφραση/Επιμέλεια: Άπατρις

Σημειώσεις:

1. AKP (Adalet ve Kalkınma Partisi) Το κυβερνών Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης με πρόεδρο τον τωρινό πρωθυπουργό Ahmet Davutoğlu και με πρώην αρχηγό τον τωρινό Πρόεδρο της Τουρκικής Δημοκρατίας Recep Tayyip Erdoğan.

2. Στις 12 Μάρτη 1971 ο αρχηγός του Γενικού επιτελείου της Τουρκίας Memduh Tağmaç, παραδίδει τελεσίγραφο με τη μορφή μνημονίου στον πρωθυπουργό Süleyman Demirel. Ο πρωθυπουργός παραιτείται και ο στρατιωτικός νόμος ανακοινώνεται στις 27 Απρίλη στα μεγάλα αστικά κέντρα και στις κουρδικές περιοχές. Αυτό κράτησε για τα επόμενα δύο χρόνια. Βασανιστήρια, εκτελέσεις, φυλακίσεις και δημιουργία παραστρατιωτικών ομάδων έλαβαν χώρα στη διάρκεια του πραξικοπήματος αυτού. Το καλοκαίρι του 1973, αφού είχαν γίνει οι επιθυμητές από το καθεστώς συνταγματικές αναθεωρήσεις, δημιουργήθηκαν ειδικά δικαστήρια για τους αντιφρονούντες, φιμώθηκαν τα ΜΜΕ και τσακίστηκε η αντίσταση στα πανεπιστήμια και στους χώρους εργασίας, το καθεστώς ανακήρυξε εκλογές τον Οκτώβρη του '73 τις οποίες κέρδισε ο Bülent Ecevit πρόεδρος του Ρεπουμπλικανικού κόμματος. Στις 12 Σεπτέμβρη του 1980 ο στρατηγός Kenan Evren ανακοινώνει το τρίτο πραξικόπημα στην ιστορία της Τουρκικής δημοκρατίας. Ακολουθώντας την "στρατηγική της έντασης", με το πρόσχημα της αποκατάστασης της τάξης ο Τουρκικός στρατός για τα τρία επόμενα χρόνια κυβέρνησε μέσω του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας. Πενήντα άτομα εκτελέστηκαν, εκατοντάδες πέθαναν στην φυλακή και μισό εκατομμύριο συνελήφθησαν.

Στη χώρα μου

ΔΩΣΤΟΥΣ ΦΩΝΗ ΔΙΑΔΩΣΕ ΤΟ !

οι εφημερίδες γεννιούνται βουβές
τα ραδιόφωνα γεννιούνται κουφά
οι τηλεοράσεις γεννιούνται τυφλές

κι όσους στη χώρα μου
θέλουν όλα ετούτα να γεννιούνται γερά κι ελεύθερα

τους κάνουν βουβούς και τους σκοτώνουν
τους κάνουν κουφούς και τους σκοτώνουν
τους κάνουν τυφλούς και τους σκοτώνουν
τέτοια συμβαίνουν
στην πατρίδα μου.

(Σέρκο Μπέκας, κούρδος ποιητής)

Μεσόγειος Θάνατος

Σημειώσεις για τη μετανάστευση και την προσφυγική κρίση

«Χόρεψε πάνω στο φτερό του καρχαρία...»

~ Νίκος Καββαδίας

I

Οι μεταναστεύσεις μεγάλων πληθών για λόγους οικονομικούς, πολιτικούς, θρησκευτικούς και εσχάτως περιβαλλοντικούς είναι ένα σύνηθες φαινόμενο στην ιστορία της ανθρωπότητας, το οποίο παράγει με τη σειρά του νέα δεδομένα και νέες κοινωνικές ισορροπίες. Συνδυαστικά με την οικονομική κρίση, η μετακίνηση - και η παρεμπόδιση - αυτών των πληθυσμών δημιουργεί μια νέα δυναμική κατάσταση με δύο μέρη: από την μία τα σιδερόφραχτα εδάφη των αναπτυγμένων μητροπόλεων και από την άλλη τα εκατομμύρια των κατοίκων της ημι-κατεστραμμένης καπιταλιστικής περιφέρειας. Τα κλειστά σύνορα και το δικαίωμα εισόδου στην Ε.Ε, τις Η.Π.Α, τον Καναδά και την Αυστραλία θα αποτελέσουν το κεντρικό ζήτημα των επόμενων ετών, χωρίς να διαφαίνεται καμία απολύτως δυνατότητα ύφεσης της κατάστασης - αντιθέτως διαφαίνεται η συνειδητοποίηση της μονιμότητας της από την όλο και περισσότερο θωρακισμένη Ε.Ε..

II

Στον καπιταλισμό τα πάντα είναι εμπόρευμα. Έτσι για κάθε ναυαγοσώστη - αλληλέγγυο ή έμμισθο - αντιστοιχεί ένας φωτογράφος και για το κάθε παιδί - είτε πνίγεται, είτε σώζεται - αντιστοιχεί μια είδηση/πληροφορία σε κάποιο τοπικό ή διεθνές μέσο. Η ΜΚΟποίηση της αλληλεγγύης επανατοποθετεί τη βάση της κατάστασης: κάθε πτυχή των κοινωνικών σχέσεων στον καπιταλισμό πρέπει να είναι διαμεσολαβημένη από το θέαμα, πεδίο αναπαραγωγής εμπορευματικών σχέσεων. Συνεπώς η διάσωση των προσφύγων μετατρέπεται σε κυνήγι διασωθέντων παιδιών που αντιμετωπίζονται σαν τρόπαια και εν τέλει σε αναζωογονητικό - μέσω του εθελοντισμού - κύτταρο για τον καπιταλισμό που νοσεί.

III

Η πολιτική των κλειστών συνόρων παράγει μια σειρά νέων σχέσεων. Όπως ακριβώς η αλληλεγγύη μετατρέπεται σε εμπόρευμα μέσω των ΜΚΟ, έτσι και η παράνομη είσοδος στην Ευρώπη αποτελεί συνολικά το πεδίο αναπαραγωγής της μαύρης οικονομίας. Λιμενικοί και μπάτσοι, μαφιόζοι και φορτηγατζήδες ουσιαστικά εμπορεύονται από την έκδοση εγγράφων με - αληθή ή μη - συριακή υπηκοότητα μέχρι ανθρώπους και τα όργανα τους, που για κάποιο λόγο βρέθηκαν στις ζώνες επιρροής της μαφίας. Ταυτόχρονα, ο αποπροσανατολισμός που δημιουργεί η εξύψωση του διακινητή σαν το νέο πρότυπο εγκληματία, - προκειμένου να αποσιωπηθεί το μεγάλο έγκλημα των κλειστών συνόρων - αποδεικνύει για άλλη μια φορά ότι το μαύρο και το λευκό κεφάλαιο αλληλοσυμπληρώνονται σε όλα τα επίπεδα.

IV

Οι εκατοντάδες επιθέσεις σε κέντρα φιλοξενίας στη Γερμανία και τη Σουηδία λαμβάνουν χώρα στα πλαίσια της αφήγησης της Ευρώπης σαν καθαρό πολιτιστικό πεδίο- μια κεντρική στόχευση τόσο των εκεί φασιστικών ομάδων, όσο και μιας μεγάλης μερίδας της επίσημης εξουσίας που πριμοδοτεί παρωχημένα περιεχόμενα όπως η χριστιανοσύνη και ο ευρωπαϊκός πολιτισμός, προκειμένου να συσπειρώσει γύρω της, τις όλο και πιο συντηρητικές μεσαίες τάξεις. Συνεπώς η εμπροσθοφυλακή και η κοινωνική βάση του ολοκληρωτισμού εδώ δεν εμφανίζεται στα πλαίσια μισθολογικών περιεχομένων, ότι δηλαδή οι μετανάστες/πρόσφυγες παίρνουν τις δουλειές, αλλά στο πλαίσιο της υπεράσπισης του ευρωπαϊσμού, και για αυτό το λόγο δεν έχει βρει ακόμα την έκφρασή της στις χώρες του Νότου.

V

Η πρώτη εκκένωση της Ειδομένης έδειξε τον τρόπο με τον οποίο οι συριζαίοι σκοπεύουν να διαχειριστούν τέτοιου τύπου καταστάσεις. Έτσι, αφού άφησαν κάποιες χιλιάδες άτομα χωρίς καμία παροχή, πριμοδοτώντας τη δημιουργία μιας χαοτικής δυστοπικής κατάστασης, έστειλαν τις διμοιρίες για να εκκενώσουν την περιοχή αξιοποιώντας τους κοινωνικούς αυτοματισμούς που οι ίδιοι παρήγαγαν. Σε δεύτερο χρόνο, η εκκένωση της πλατείας Βικτωρίας πραγματοποιήθηκε ταυτόχρονα με τη συλλογή τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης στο Σύνταγμα, οριοθετώντας το πλαίσιο της πιστοποιημένης αλληλεγγύης.

VI

Η διαχείριση των μεταναστευτικών ροών πραγματοποιείται από ένα κράμα ολοκληρωτικών και φιλελεύθερων καθεστώτων. Έτσι το Ιράν, η Τουρκία και Σαουδική Αραβία, χώρες που υποστηρίζουν ένοπλες τζιχαντιστικές ομάδες, ενώ στο εσωτερικό τους διώκεται η οποιαδήποτε πολιτική δράση με εκτελέσεις και βασανιστήρια, συμμετέχουν από κοινού με την Ε.Ε στη διαφύλαξη των συνόρων, το φιλτράρισμα όσων προσπαθούν να περάσουν τα σύνορα και συνολικά στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, νοηματοδοτώντας τον με τα δικά τους περιεχόμενα. Ταυτόχρονα, οι τεράστιες αντιφάσεις της Ευρώπης - Φρούριο αναδεικνύονται στη διαχείριση της τελευταίας επίθεσης στο Παρίσι: όλη η κρατική αντεπίθεση στράφηκε στις γκετοποιημένες συνοικίες όπου ζουν κυρίως προλεταριακά κομμάτια του μουσουλμανικού πληθυσμού, αγνοώντας επιδεικτικά τις φυλασσόμενες γειτονιές της αραβικής αστικής τάξης και την επιβεβαιωμένη σχέση τους με το Ισλαμικό Κράτος.

VII

Η ιεράρχηση της προσφυγικής ιδιότητας, ως ο κεντρικός διαχωρισμός, πραγματοποιείται με πολιτικούς αλλά και με θεαματικούς/τηλεοπτικούς όρους. Έτσι, η υποτιθέμενη σύγκρουση ανάμεσα στην φιλελεύθερη αφήγηση, που επιδιώκει την ένταξη των προσφύγων - αλλά μόνο αυτών - στο κοινωνικό εργοστάσιο της Ε.Ε, και την ακροδεξιά προπαγάνδα της αλλοίωσης του ευρωπαϊκού πολιτισμού, έχει προδιαγεγραμμένη έκβαση: η κοινή συνισταμένη θα είναι η ταξινόμηση των ανθρώπων στα hot-spots και η φυλάκιση τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Εκμεταλλευόμενη την προσφυγική κρίση η Ε.Ε δημιουργεί ένα νέο ανθρωπολογικό τύπο: τον άνθρωπο που παραμένει χωρίς δικαιώματα στο περιθώριο της Ευρώπης, η ελευθερία του οποίου εξαρτάται αποκλειστικά από την ειδικευσή του.

VIII

Η δυνατότητα επίλυσης των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες από το κράτος και τις διάφορες οργανώσεις, που δρουν σε συνεργασία μαζί του, είναι ανύπαρκτη λόγω της φύσης αυτών των οργανώσεων και της αδυναμίας τους να ξεφύγουν από τα προκαθορισμένα πλαίσια. Την ίδια στιγμή και η διαδικασία ένταξης των μεταναστών στην ελληνική κοινωνία αποτελεί εξίσου προβληματικό σχήμα, καθώς ο κοινωνικός ιστός στην Ελλάδα είναι οριακά διαλυμένος. Εάν υπάρχει ένα επίδικο, αυτό είναι η ενσωμάτωση των μεταναστών στις όποιες διαδικασίες του κοινωνικού κινήματος, η αύξηση των καταλήψεων στέγης, των δομών σίτισης και των κοινωνικών ιατρείων, η δημιουργία σχολείων για τους ανθρώπους που θα μείνουν χωρίς χαρτιά, οι καταλήψεις γης και η συγκρότηση ομάδων αυτοάμυνας και περιφρούρησης και συνολικά η οικοδόμηση κοινοτήτων αγώνα και συλλογικής διαβίωσης ντόπιων και μεταναστών.

IX

Η προσφυγική κρίση ενώ υποτίθεται ότι λαμβάνει χώρα στα πλαίσια της ανυπαρξίας του κράτους, που αδυνατεί σύμφωνα με αυτή την αφήγηση να διαχειριστεί τα τεράστια πλήθη που εισρέουν, στην πραγματικότητα συντελείται στο πλαίσιο της μετεξέλιξης του ρόλου του σαν ρυθμιστή των μητροπολιτικών συγκρούσεων. Η γκετοποίηση και οι ενδοταξικές εθνοτικές συγκρούσεις θα αποτελέσουν το περιβάλλον, πάνω στο οποίο θα οικοδομηθούν οι νέες κοινωνικές ισορροπίες.

X

Ο διαχωρισμός φιλανθρωπίας και αλληλεγγύης είναι τόσο δυσδιάκριτος όσο και τα όρια με τα οποία οι δομές αυτοοργάνωσης μεταναστών και προσφύγων υποκαθιστούν το κράτος αντί να του εναντιώνονται. Ωστόσο ακόμα και στην ακραία αντιφατική τωρινή συγκυρία παραμένουν ανάγλυφες κάποιες όψεις του κοινωνικού πολέμου: ο αντιφασιστικός αγώνας και η σύγκρουση με τα διάφορα ανθρωποειδή που εναντιώνονται στην παραμονή των μεταναστών στην περιοχή τους, είτε πρόκειται για οργανωμένους φασίστες, είτε για μαγαζάτορες που φοβούνται μια πιθανή πτώση του τουρισμού, θα αποτελέσει αναπόφευκτα το πεδίο μάχης του άμεσου μέλλοντος.

Βαγιάν

Τότε και τώρα πρόσφυγες, τότε και τώρα ξένοι

«Συμπονούμεν και συμπαθούμεν τους πρόσφυγας ως ανθρώπους και αδελφούς δυστυχήσαντας και παθόντας, αλλά δεν τους θέλομεν – ούτε ως ψηφοφόρους, ούτε ως εκλογείς, ούτε ως εκλεξίμους, ούτε ως πολίτας δικαιουμένους να κυβερνήσουν την Ελλάδα»

Γ. Βλάχος εκδότης (Καθημερινή, 30.7.1928)

«Τους καλοδεχόμεθα, τους αγαπάμε, τους φροντίζουμε, τους προωθούμε αλλά εδώ στην Ελλάδα δεν χωράμε άλλοι»

Παναγιότατος Μητροπολίτης Άνθιμος από άμβωνος (10/10/2015)

Μικρασιάτες πρόσφυγες στο Θησείο 1922

Είναι τόσο πρωτοφανές τελικά το προσφυγικό και μεταναστευτικό ρεύμα που διασχίζει τα παράλια του ανατολικού αιγαίου, ώστε να δικαιολογεί τις εκατόμβες θυμάτων παρά την κινητοποίηση των θεσμικών μηχανισμών; Είναι η ένταση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας ένα σημερινό φαινόμενο; Η απάντηση είναι καταφανώς αρνητική καθώς τα νησιά του ανατολικού αιγαίου είναι ιστορικά περάσματα σε μετακινήσεις πληθυσμών· μάρτυρες τραγωδιών που έχουν καταγραφεί στο γενετικό κώδικά τους, διατηρούνται σαν σημάδια στην γη, αλλά κυρίως μεταφέρονται ως ζωντανή προφορική μνήμη από τους γηραιότερους.

«Για τους πρόσφυγες με τρόμο προμαντεύω ενάντιες μπόρες, σκληρούς πόνους κι αιματόβρεχτους πολέμους» ~ Αισχύλος, Ικέτιδες

Αρχές 1923: Χιλιάδες πρόσφυγες Μικρασιάτες αναζητούν άσυλο στην Συρία, που βρίσκεται υπό γαλλική κατοχή. Τρέφονται από τα συσσίτια του Αμερικάνικου Ερυθρού Σταυρού, εξαθλιωμένοι και εγκατεστημένοι σε πρόχειρους καταυλισμούς στο μέσο των πλατειών της Δαμασκού. Για τους περισσότερους από αυτούς είναι ένας ενδιάμεσος σταθμός για την μετάβαση σε ελληνικά εδάφη ή αλλού. Όσοι παρέμειναν συγκρότησαν τον πυρήνα της ελληνικής χριστιανικής κοινότητας της Συρίας.

Αρχές 2016: Σήμερα έχει περάσει σχεδόν ένας αιώνας από τότε που πλήθη ανθρώπων θαλασσοπνίγονταν διασχίζοντας το πέρασμα ανάμεσα στα μικρασιατικά παράλια και τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου. Ήταν πρόσφυγες, θύματα ενός πολέμου που από τη μια μέρα στην άλλη τους εξανάγκασε να αφήσουν τις πατρογονικές τους εστίες για να σώσουν την ζωή και την οικογένειά τους. Τότε οι πληθυσμοί που κατέφτασαν στην Ελλάδα, παρότι ομογενείς, αντιμετώπισαν ένα απάνθρωπο ρατσισμό που τους σημάδεψε εσαεί.. Είναι συγκλονιστικό ότι ενώ ξανά οικογένειες προσπαθούν με κάθε μέσο να διασχίσουν τα επικίνδυνα νερά του Αιγαίου για την λύτρωσή τους, για τους συνένοχους Ευρωπαίους οι νεκροί από τα ναυάγια είναι ρουτίνα και στατιστικά στοιχεία. Και αφενός η αλληλεγγύη και η αυτοθυσία, αφετέρου ο ρατσισμός και η ξενοφοβία δίνουν παρόν και αναμετρούνται καθημερινά για το ποιο θα υπερνικήσει.

Το μίσος

Οι εικόνες χάους το καλοκαίρι, με τους χιλιάδες πρόσφυγες να έχουν κατασκηνώσει παντού (σε προσμονή του σφραγισμένου πάσου για τον Πειραιά), έδωσαν το έναυσμα για επιθέσεις. Η αλληλουχία ρατσιστικών αντιδράσεων κυρίως στην Κω, αλλά και μεμονωμένα επεισόδια, όπως η επίθεση με μολότοφ από ντόπια τσογλανάκια εναντίων προσφυγικού καταυλισμού στο κέντρο της Μυτιλήνης το καλοκαίρι, οι κρυφές αλλά και φανερές ξενοφοβικές φωνές που εκπέμπονται μέσω της πλειοψηφίας των ΜΜΕ και τα κηρύγματα μίσους μεγάλου μέρους της Εκκλησίας.

Στο Σχιστό στην Αττική, στα Διαβατά στην Θεσσαλονίκη οι επιτροπές κατοίκων, που συγκροτούνται κυρίως από ακροδεξιά στοιχεία, απείλησαν ότι θα πάρουν τον νόμο στα χέρια τους. Στα Γιαννιτσά ο εμπρησμός των στρατοπέδων Καψάλη και Φιλλιπάκου για να μην γίνουν hotspots, αλλά και το όργωμα 100 στρεμμάτων του αεροδιαδρόμου Αξιού, ώστε να μην στηθούν σκηνές προσφύγων, στις 27-28 Φλεβάρη από τα ανιστόρητα γερμανοτσολιαδάκια κατοίκους της περιοχής, είναι ένα νήμα που συνδέει τα ιστορικά γεγονότα του παρελθόντος με το σήμερα.

> ***«Το σύμβολο της Παλαιάς Ελλάδος εκπορθείται και βεβηλώνεται από την "προσφυγικήν αγέλην". Η Αθήνα δεν είναι πια η πόλη μόνο των "καθαρών" Ελλήνων, αλλά και πόλη των προσφύγων».***
>
> ***Γ. Βλάχος, Καθημερινή***

Γιατί φυσικά δεν τους απασχολεί εάν οι μετανάστες θα ζουν σε κλουβιά μέσα σε ένα στρατόπεδο, αλλά αν τα κλουβιά θα χτιστούν στην γειτονιά τους. Οι πρόσφυγες κατά κανόνα δεν είναι καλοδεχούμενοι, με τους καταυλισμούς στους οποίους ζουν να αντιμετωπίζονται ως εστίες μόλυνσης και εγκληματικότητας. Τα ίδια όπως και παλιά!

Η αντιμετώπιση των Μικρασιατών προσφύγων κατά την εγκατάσταση τους στην Ελλάδα

Πογκρόμ, βία, ρατσισμός, διαχωρισμός, ξενοφοβία, θάνατος χαρακτηρίζουν την περίοδο της εξόδου των Μικρασιατών προσφύγων προς τον ελλαδικό χώρο. Πριν ακόμη την Μικρασιατική Εκστρατεία το Νοέμβριο του 1916, οι πρωτοφασιστικές ομάδες των «Επιστράτων» του Δ. Γούναρη και του Ι. Μεταξά οργανώνουν την επίθεση εναντίων των βενιζελικών στην Αθήνα. Στο στόχαστρο των ένοπλων παρακρατικών θα βρεθούν επίσης οι Κρητικοί της Αθήνας και οι πρόσφυγες από την οθωμανική Ανατολή. Κατά τα «Νοεμβριανά» υπήρξε αληθινό πογκρόμ με προγραφή σπιτιών και καταστημάτων που είχαν σημαδευτεί με κόκκινη μπογιά. Το αποτέλεσμα δεκάδες νεκροί. Με την εμφάνιση στην συνέχεια ενάμιση εκατομμυρίου προσφύγων στον Ελλαδικό χώρο, η ατμόσφαιρα έγινε εκρηκτική.

Οι Μικρασιάτες πρόσφυγες ήταν εξαρχής ανεπιθύμητοι στην Ελλάδα. Ο βασιλιάς Κωνσταντίνος μαζί με τους Δ. Γούναρη και Λ. Ρούφο εκδίδουν το νόμο 2870/1922 στις 18 Ιούλη 1922 "Περί της μεταφοράς προσώπων ομαδόν ερχόμενων εις Ελληνικούς λιμένας εκ της αλλοδαπής", με τον οποίο απαγορεύτηκε στον ελληνικό πληθυσμό των μικρασιατικών παραλίων να αποβιβαστεί εφόσον δεν ήταν "εφοδιασμένοι δια τακτικών διαβατηρίων νομίμως τεθεωρημένων".

Μετά την άφιξη, ένα γεγονός-δείγμα σχετικά με την δυσκολία μετεγκατάστασης τους είναι στο χωριό Ροδολείβος της Δράμας, όπου φανατισμένοι ντόπιοι απειλούσαν ότι: *«θα σφάξωσι, θα εκδιώξουσι τους πρόσφυγας δι᾽ όπλων, μαχαίρων, και ροπάλων»*.

Στην Πρώτη Σερρών (Κιούπκιοϊ) το φθινόπωρο του 1924 οι κάτοικοι παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους: «ετραυμάτισαν 17 πρόσφυγας, το πλείστον γυναίκας, πυρπολήσαντες τας σκηνάς, τους σταύλους, τους αχυρώνας, λεηλατήσαντες τας αποσκευάς…» Εξαρχής δεν τους έβλεπαν με καλό μάτι καθότι ήταν χριστιανοί ορθόδοξοι μεν, τουρκόφωνοι δε. Οργανωτής του πογκρόμ ο μακεδονομάχος δάσκαλος του χωριού Γεώργιος Καραμανλής (πατέρας του "Εθνάρχη"). Σύμφωνα με τις μαρτυρίες έκαψαν τις σκηνές των 120 οικογενειών ποντιακής καταγωγής, σκότωσαν εννέα πρόσφυγες και βιάσανε γυναίκες, οπλισμένοι με αξίνες, φτυάρια και δίκαννα όπλα. Αιτία ήταν η επιδίωξη των γηγενών να εκδιώξουν τους πόντιους πρόσφυγες από τα Ανταλλάξιμα κτήματα ώστε να τα καρπωθούν οι ίδιοι.

Η κατάσταση που αντιμετώπιζαν οι πρόσφυγες με την άφιξή τους στον Πειραιά καταγράφεται στην αφήγηση της Τασίας Χρυσάφη – Ακερμανίδου, η οποία ήταν ένα από τα παιδιά που γεννήθηκαν πάνω στα πλοία στη διάρκεια του πρώτου κύματος εξόδου των προσφύγων στην Ελλάδα: *«Βρήκε ένα ξενοδοχείο ο πατέρας μου, ρώτησε αν υπάρχει δωμάτιο, του είπαν όχι. Εζήτησε ένα ποτήρι γάλα για τη λε-*

Χρυσαυγίτες στα Γιαννιτσά πυρπολούν το στρατόπεδο Φιλλιπάκου, υποψήφιο για Hotspot 27-28/02/2016

χώνα και του είπανε δεν έχουμε. Ζήτησε ένα ποτήρι νερό και νερό δεν δίνανε»

Στις αρχές Δεκεμβρίου του 1922, σύμφωνα με ανακοίνωση του γραφείου του δημάρχου Αθηνών, περίπου 70.000 πρόσφυγες διέμεναν σε 130 πρόχειρους καταυλισμούς διάσπαρτους σε ολόκληρη την πόλη. Οι παραγκογειτονιές διατηρήθηκαν 45 χρόνια μετά την άφιξη τους.

Η φιλομοναρχική Βραδυνή (03/12/1923) γράφει για τους προσφυγικούς καταυλισμούς των Μικρασιατών το 1923: «*Αφγανιστανούπολις*

Τζιεράκια τηγανίζονται, κωλόπανα κυματίζουν, σανιδώματα προχείρων ικριωμάτων τοποθετούνται εις τα καλύτερά μας πεζοδρόμια, μανδήλια, τσεμπέρια, βλαχόκαλτσες, τηγάνια, παλιοπάπουτσα, αντεριά, κρεμώνται εις καλύβας του αθιγγανικοτέρου είδους, χαλβάδες και ρεβανέ εκτίθενται προ ευπρεπών καταστημάτων, κηπάρια δημοτικά, τα οποία είχαν αποκτήσει ολίγους καλούς πρασίνους τόνους ηρημώθησαν. Την στιγμήν οπού η πόλις μας έβαινε προς την ευπροσωποτέραν εμφάνισίν της επήλθον η αρρυθμία, η τσαπατσουλοσύνη, η ασχημία, η βαρβαρότης και έστησαν βάναυσον χορόν εις τα πλέον συχναζόμενα ευπρεπή μέρη της. Ευθύνην δεν δυνάμεθα να αποδώσωμεν εις τους διαπράττοντας τας ασχημίας ταύτας. Αυτοί όπως ήξευραν και όπως ηδυνήθησαν έπραξαν. Μη έχοντες το αίσθημα της τάξεως, δεν ηδύναντο να την εκδηλώσουν, αγνοούντες δε την έννοιαν του καλού δεν ηδύναντο να την φανερώσουν. Την ευθύνην έχουν οι αρμόδιοι, οι εντεταλμένοι δια την υγιεινήν, την τάξιν, την ευπρέπειαν. (…) Αφήκαν τους κεντρικούς εμπορικούς δρόμους να κατακτηθούν υπό του ψιλικατσιδισμού, αδιαφορήσαντες όχι μόνον προς την ευπρέπειαν, αλλά και προς τα συμφέροντα των εμπόρων καταστηματαρχών, οι οποίοι πληρώνουν ακριβά ενοίκια, βαρείς φόρους, μεγάλους δασμούς, ριψοκινδυνεύουν κεφάλαια. Ταυτοχρόνως διά της μεταβολής των εμπορικών μας οδών εις μπαγιατοπάζαρα κατέστησαν δυσχερεστάτην την κυκλοφορίαν των διαβατών και των τροχοφόρων. (…) Αλλά όπως οι επερχόμενοι σωρηδόν εις τας Αθήνας και τον Πειραιά εννοούν καλά και σώνει να εγκατασταθούν εις τας δύο ταύτας πόλεις, αν και η μέχρι τούδε μόνιμος κατοικία των ήτο κάποιον άγνωστον χωρίον, παρομοίως όλοι ζητούν να καταλάβουν την κεντρικοτέραν θέσιν μαζί με τον ταβλάν των, με την παράγκαν των, τα συκωτάκια των, τα μπακαλιαράκια των, τα χαλβαδάκια των, τα γαλακτομπουρεκάκια των, τας τσουράπας των και τα ζωνάρια των.»

Το μίσος των συντηρητικών και ιδιαιτέρως της μοναρχικής δεξιάς για τους πρόσφυγες είχε παρελθόν πριν τη Μικρασιατική Εκστρατεία (το πρώτο μεγάλο κύμα ήρθε ανάμεσα στο 1914-1916) καθώς η άφιξη των προσφύγων όξυνε το κλίμα διχασμού, το οποίο πια εκφράζονταν και από το δίπολο πρόσφυγες βενιζελικοί – παλαιοελλαδίτες αντιβενιζελικοί. Στις 9 Νοεμβρίου 1923 σε συλλαλητήριο στις στήλες του Ολυμπίου Διός, όπου συμμετείχαν μαζικά οι βασιλόφρονες κάτοικοι των Μεσογείων, το χαρακτηριστικότερο σύνθημα ήταν: «Φωτιά στους τουρκόσπορους πρόσφυγες».

Οι επιθέσεις και το εχθρικό κλίμα συνεχίζονται για καιρό με χαρακτηριστικό γεγονός την πυρπόληση του προσφυγικού οικισμού στον Βόλο, που λαμβάνει χώρα το 1935 μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα των Βενιζελικών. Αυτό το δίπολο μετεξελίχθηκε σε γενικό συστημικό πανικό και οργανωμένη καταπίεση εξαιτίας της σταδιακής αύξησης της επιρροής του κομμουνιστικού κόμματος και των αριστερών ιδεών στις προσφυγογειτονιές.

Η αντίδραση στην εισαγωγή νέων ηθών και πολιτισμού από τους Μικρασιάτες πρόσφυγες

Η έλευση των Μικρασιατών προσφύγων είχε αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας νέας πόλης, εξέλιξη που άλλαξε σε μεγάλο βαθμό την κοινωνική γεωγραφία της πρωτεύουσας. Έτσι δημιουργούνται οι συνοικίες της Ν. Ιωνίας, Ν. Φιλαδέλφειας, Ν. Σμύρνης, Ν. Χαλκηδόνας, Περιστερίου, Καισαριανής, Βύρωνα, Υμηττού καθώς και μεγάλος αριθμός μικρότερων.

Στο πολιτιστικό πεδίο, τα έθιμα, την μουσική και τον καθημερινό τρόπο ζωής, αυτή η μείξη λειτούργησε ευεργετικά για την ανάπτυξη του λαϊκού πολιτισμού, με τις αντιδράσεις της αστικής τάξης να είναι οξύτατες. Η καθημερινότητα των προσφύγων είχε ένα πολιτισμικό πλούτο, ένα διαφορετικό τρόπο ζωής, που έλκυε όσους γηγενείς ξεπερνούσαν τις στερεοτυπικές απεικονίσεις των προσφύγων ως «αρπακτικών» των περιουσιών τους ή «ανήθικων τουρκομεριτών» που απειλούσαν τα ήθη της Παλαιάς Ελλάδας. Ο εκδότης της Καθημερινής Γεώργιος Βλάχος γράφει: «*Το σύμβολο της Παλαιάς Ελλάδος εκπορθείται και βεβηλώνεται από την "προσφυγικήν αγέλην". Η Αθήνα δεν είναι πια η πόλη μόνο των "καθαρών" Ελλήνων, αλλά και πόλη των προσφύγων*».

Τα αντιπροσφυγικά συναισθήματα του Ι. Μεταξά θα είναι τόσο έντονα ώστε κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του ξεκινά σειρά απαγορεύσεων (ρεμπέτικα, χασικλίδικα, αμανέδες, καραγκιόζης), έχοντας τη συναίνεση του τότε πνευματικού κόσμου, ανεξαρτήτως ιδεολογίας ή πολιτικής τοποθέτησης. Ο Ζ. Παπαντωνίου χαρακτηρίζει τον αμανέ «ατελεύτητο και απερίγραπτο μηδέν» Ελεύθερο Βήμα, 3-7-1938. «*Ήτο καιρός! Εις την Τουρκίαν, που υπήρξε και η πατρίς των, οι αμανέδες καταργήθηκαν προ ετών όπως και το φέσι-φερετζές*». ΕΘΝΟΣ, 30-11-1937. Τα μεγάλα θύματα της λογοκρισίας του Μεταξά, ήταν η Σμυρνέικη Κομπανία που έδρευε στον Πειραιά, καθώς και οι βυζαντινοί μουσικοί τρόποι, τους οποίους οι «γηγενείς» Αθηναίοι ονόμαζαν Τουρκομερίτικους.

Βασιλικό Θέατρο 1922, κάθε θεωρείο και μια οικογένεια μικρασιατών προσφύγων.

Ο ρόλος του τύπου

Οξύτατη θα είναι η αντιπροσφυγική υστερία που θα χαρακτηρίσει τον Τύπο. Κηρύγματα φανατισμού και ρατσισμού προς τους «αυτόχθονες» κατά των προσφύγων γεμίζουν τις σελίδες των φιλομοναρχικών εφημερίδων... «*Οι γηγενείς καλούνται να συνασπιστούν σε συλλόγους "αμύνης" κατά των προσφύγων*», έγραφε η Ακρόπολις στις 6 Φεβρουαρίου του 1936. Ο Ν. Κρανιωτάκης, εκδότης του Πρωινού Τύπου και φανατικός μοναρχικός, προτείνει το 1933 να υποχρεωθούν οι πρόσφυγες να φορούν ένα κίτρινο περιβραχιόνιο για να ξεχωρίζουν από τους Έλληνες. Στο ίδιο κλίμα η λέξη *τουρκόσπορος* μαζί με ένα σωρό ανάλογες εκφράσεις, όπως *σκατοουγλούδες, παληοαούτηδες, λεφούσια* και για τις γυναίκες *παστρικές* (δηλαδή ελευθέρων ηθών), ήταν οι προσβλητικοί χαρακτηρισμοί με τους οποίους προσφωνούσαν οι παλαιοελλαδίτες τους ομογενείς τους Μικρασιάτες πρόσφυγες. Αντιστοίχως *"λαθρομετανάστης"* (με την εσκεμμένη υποτιμητική αντικειμενοποίηση) είναι σήμερα ο συνήθης χαρακτηρισμός για όποιον καταφέρει να αποδράσει επιδιώκοντας ένα καλύτερο αύριο. Τα ήθη και τα έθιμά του θεωρούνται μιαρά και εχθρικά απέναντι στα δικά μας, όπως και τότε.

Συμπερασματικά, αν ανατρέξουμε στην πανάθλια συμπεριφορά των ντόπιων στο παρελθόν εναντίον των Μικρασιατών προσφύγων, που μοιράζονταν κατά κανόνα κοινή γλώσσα, έθιμα και θρησκεία, η αρωγή στους σημερινούς κατατρεγμένους σίγουρα θα βρει τεράστια εμπόδια μπροστά της.

Ζούμε σε σκοτεινούς καιρούς

Ένα χυδαίο ανατολίτικο παζάρι λαμβάνει χώρα μεταξύ της φασίζουσας Ευρωπαϊκής Ένωσης και του χασάπη υποστηρικτή του ISIS, Ερντογάν. Όλοι διαπραγματεύονται με τα κεφάλια των μεταναστών, που μέρα με την μέρα εξαθλιώνονται στο κλειστό πέρασμα της Ειδομένης. Σαν deja-vu εμφανίζεται στην γερασμένη Ευρώπη το μίσος και ο φόβος που αναπαράγεται δηλητηριάζοντας το δημόσιο λόγο. Σήμερα λοιπόν βλέπουμε οι φράχτες να υψώνονται ξανά και άνθρωποι εξόριστοι και πρόσφυγες να συναντούν διαδοχικά εμπόδια στο ταξίδι τους. Ο ακροδεξιός έως φασιστικός λόγος καθίσταται πια κοινότοπος με ιδιαίτερη έξαρση στην κεντρική Ευρώπη και στις χώρες του πρώην Ανατολικού Μπλοκ.

Η επικράτηση της γλώσσας του μίσους, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, το μαρκάρισμα στο χέρι με έναν αριθμό, ο θεσμικός αλλά κυρίως ο άτυπος ρατσισμός που βιώνουν οι πρόσφυγες, μας υπενθυμίζουν ότι όσα χρόνια και να πέρασαν, οι κίνδυνοι της ανθρωποκτόνου μισαλλοδοξίας είναι μπροστά μας.

Να μην ξεχνάμε όμως και το πλήθος αυτών που παραμένοντας άνθρωποι στηρίζουν τους πρόσφυγες, τους έχουν ανοίξει τα σπίτια τους και υψώνουν τοίχος προστασίας ενάντια στο ζόφο του μίσους.

Να μην τους αφήσουμε ανοιχτό πεδίο, οφείλουμε να μην ξεχάσουμε, να ανασύρουμε τη μνήμη και τα βιώματα των ανθρώπων που ξεριζώθηκαν στο παρελθόν. Να πάμε ένα βήμα παραπέρα και να πολεμήσουμε μαζί (ντόπιοι και μετανάστες) τα αίτια που δημιουργούν αυτό τον ξεριζωμό και όχι μόνο να θεραπεύσουμε τα αποτελέσματά τους.

anarres

**** Τα ιστορικά στοιχεία βασίζονται κυρίως στην επιμέλεια πλούσιου υπάρχοντος υλικού στο διαδίκτυο.***

Μερικές πηγές:
- kars1918.wodpress.gr
- ΙΜΕ αρχείο
- Τvxs Αφιέρωμα "Πρόσφυγες στη μεσοπολεμική Αθήνα"

Μα ποιοι είναι επιτέλους αυτοί οι αγρότες;

Μια προσπάθεια καταγραφής και ανάλυσης των γεγονότων από τις αγροτικές κινητοποιήσεις του χειμώνα του 2015-16 αλλά και γενικότερα γύρω από το «αγροτικό ζήτημα», κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά και ηθικά. Καλό θα ήταν να γίνει ξεκάθαρο εξαρχής ότι αν στηρίζουμε ηθικά και πολιτικά κάποιους, αυτοί είναι οι εργάτες γης και οι μικροί αγρότες που αυταπασχολούνται και απέχουν από τις εργοδοτικές λογικές και πρακτικές.

Αγρότης μόνος ψάχνει...

Στις αρχές του έτους και όπως είχε ανακοινωθεί στα τέλη του 2015 ξεκίνησαν να κλιμακώνονται οι αγροτικές κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα, με τις δράσεις να εντείνονται πριν ακολουθήσει τον Φεβρουάριο η απόβαση των αγροτών στην Αθήνα, ένα διάστημα κατά το οποίο τα κανάλια ξεκίνησαν να «χρησιμοποιούν» τους αγρότες και οι αγρότες τα κανάλια.

Οι μεν ξεκίνησαν να προωθούν ένα καινούριο lifestyle προβάλλοντας «όμορφους» Κρητικούς στα πρωϊνάδικα, να ασχολούνται με καρατέκα κλωτσιές και αργότερα να υποστηρίζουν μικροσυμπλοκές με δυνάμεις της αστυνομίας, πράγμα σχεδόν ανήκουστο για την ελληνική τηλεόραση. Οι δε άρχισαν να κάνουν δηλώσεις, να δίνουν συνεντεύξεις και φυσικά να χρησιμοποιούν την δύναμη της εικόνας πραγματοποιώντας πορεία με τρακτέρ στο κέντρο της Αθήνας και προχωρώντας παράλληλα σε γελοιότητες όπως την «κηδεία του αγρότη» στον Προμαχώνα, το σκηνοθετημένο από τον ΣΚΑΙ σπάσιμο των μπουκαλιών με το γάλα on camera στην Νάξο και άλλα… δρώμενα που έγιναν στο πλαίσιο της έκθεσης Agrotica στην Θεσσαλονίκη και κέρδισαν επάξια τηλεοπτικό χρόνο. Αποκορύφωμα, βέβαια, ήταν η περιφορά τριών γουρουνιών στο Ρέθυμνο πάνω στα οποία είχαν πρώτα γράψει με σπρέυ, αγνοώντας φυσικά την ευαισθησία που εμφανίζουν τα συγκεκριμένα ζώα στο δέρμα τους και τις επιπτώσεις που θα έχει στην υγεία τους.

Η παρουσία αυτή των αγροτών στους δρόμους συνοδεύεται με επιθέσεις σε μετανάστες που περνούσαν κοντά στις συγκεντρώσεις τους (Ομόνοια) και αρκετά φασιστικά συνθήματα

«Εδώ νόμος είναι το δίκαιο του αφεντικού»

Η περιβόητη κρίση όμως στην Ελλάδα σίγουρα δεν ξεκίνησε με το ασφαλιστικό. Από τα τέλη του 2009 μέχρι σήμερα έχουν γίνει αμέτρητες απεργίες, διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες, καταλήψεις και γενικότερα κινητοποιήσεις απέναντι στις πολιτικές των μνημονίων, του κράτους έκτακτης ανάγκης και των μέτρων λιτότητας, στις οποίες οι αγρότες και τα τρακτέρ τους δεν ήταν πουθενά. Μέχρι και τώρα που βάλλεται ο συγκεκριμένος κλάδος, συνεχίζει στην ίδια αυτοαναφορική λογική και δεν εμφανίζει καμία πρόθεση για συλλογικοποίηση του αγώνα, αφού τα αιτήματα των αγροτών αφορούν μόνο τον μικρόκοσμο τους. Η αδιαφορία τους για τα ευρύτερα κοινωνικά προβλήματα δεν είναι κάτι αξιοπερίεργο, αλλά απόλυτα φυσιολογικό. Πότε, άλλωστε, ενδιαφέρθηκαν τα αφεντικά για κάτι άλλο εκτός από την πάρτη τους; Ίσως να είναι η κατάλληλη στιγμή για να αναθεωρήσουμε τον όρο «αγρότες» που έχει προσδοθεί από τα κυρίαρχα ΜΜΕ και να αρχίσουμε να χρησιμοποιούμε λέξεις όπως γαιοκτήμονες, τσιφλικάδες, αφεντικά και εκμεταλλευτές, καταδεικνύοντας έτσι την πραγματική τους ταυτότητα και αναδεικνύοντας τους πραγματικούς αγρότες που είναι κατά βάση μετανάστες χωρίς χαρτιά, ασφάλιση, δικαιώματα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση της Νέας Μανωλάδας Ηλείας, όπου τον Απρίλιο του 2013 δεκάδες εργάτες από το Μπαγκλαντές, που ήταν απλήρωτοι για τουλάχιστον 6 μήνες, διακομίστηκαν στο νοσοκομείο δεχόμενοι αντί για τα δεδουλευμένα τους, σφαίρες από τους μπράβους του «δουλέμπορου».

> *Ίσως να είναι η κατάλληλη στιγμή για να αναθεωρήσουμε τον όρο «αγρότες» που έχει προσδοθεί από τα κυρίαρχα ΜΜΕ και να αρχίσουμε να χρησιμοποιούμε λέξεις όπως γαιοκτήμονες, τσιφλικάδες, αφεντικά και εκμεταλλευτές, καταδεικνύοντας έτσι την πραγματική τους ταυτότητα και αναδεικνύοντας τους πραγματικούς αγρότες που είναι κατά βάση μετανάστες χωρίς χαρτιά, ασφάλιση, δικαιώματα.*

Από τις συγκεντρώσεις των τσιφλικάδων δεν θα μπορούσαν να λείπουν οι φασίστες της Χρυσής Αυγής, σε μια απόπειρα να μετατρέψουν αυτήν την αγανάκτηση σε ψήφους και να κηδεμονεύσουν τις εκάστοτε κινητοποιήσεις. Βέβαια αυτό δεν είναι και τόσο δύσκολο, αφού τόσα χρόνια το ΚΚΕ έχει μεριμνήσει για να βρουν πρόσφορο έδαφος αυτές οι μικροπολιτικές, καλλιεργώντας το πατριωτικό αίσθημα και την εθνική υπερηφάνεια. Κατά την περίοδο των αγροτικών κινητοποιήσεων, εκτός από την Χ.Α. έχουν εμφανιστεί στο πλευρό των γαιοκτημόνων για ψηφοθηρικούς λόγους και άλλα κόμματα, όπως είναι το ΚΚΕ και κόμματα της αριστεράς. Όλα αυτά όμως δεν είναι άτοπα, με δεδομένο ότι οι «αγρότες» είναι ένας συντηρητικός κλάδος με σοβαρή έλλειψη παιδείας, η οποία αναδεικνύεται από διάφορες πτυχές όπως είναι η σχέση τους με το περιβάλλον (αλόγιστη χρήση φυτοφαρμάκων και ζιζανιοκτόνων), η γενικότερη στάση τους προς τα ζώα και πάνω απ' όλα η στήριξη που δείχνουν σε φασιστικά μορφώματα.

Λεφτά όμως υπάρχουν;

Τα προηγούμενα χρόνια οι τσιφλικάδες ήταν ίσως και ο πιο ευνοημένος εργασιακός κλάδος, καθώς με την πρώτη απειλή για έναρξη κινητοποιήσεων, η εκάστοτε κυβέρνηση (ΝΔ ή ΠΑΣΟΚ) άνοιγε τις πόρτες των υπουργείων για να τους κατευνάσει και σχεδόν πάντα έκανε δεκτά όλα τα αιτήματά τους. Άλλο ένα σημείο σε αυτή την «βελούδινη» κρατική αντιμετώπιση είναι και οι επιδοτήσεις. Για κάθε δραστηριότητα και στάδιο της αγροτικής παραγωγής θα υπάρχει και μια επιδότηση, και θα αφορά είτε κάποια συγκεκριμένη παραγωγή που θα προμοτάρεται από την ΕΕ, είτε την αποχή από την παραγωγή, είτε την αναβάθμιση των υποδομών, είτε ακόμα το "θάψιμο" της σοδειάς, μια τακτική που εφάρμοζαν κυρίως παλαιότερα για τον έλεγχο της προσφοράς. Χαρακτηριστικό πρόσφατο παράδειγμα για τις σπατάλες των επιδοτήσεων είναι ότι το 2015 αντλήθηκε κονδύλι για την προώθηση των αγροτικών προϊόντων με την παρουσία των Ελλήνων εκθετών με περίπτερα σε έκθεση στην Ρωσία. Με πιο απλά λόγια, ευρωπαϊκά κονδύλια ουσιαστικά χρηματοδότησαν τον τουρισμό των γαιοκτημόνων στην Μόσχα, σε μια περίοδο που βρίσκεται ακόμα σε ισχύ το ρωσικό εμπάργκο για τα ευρωπαϊκά προϊόντα και απαγορεύονται οι απευθείας αποστολές των νωπών αγαθών προς την Ρωσία.

Δεν χρειάζεται να «σκάψουμε» πολύ πιο βαθιά για να θυμίσουμε το σκάνδαλο με το περίφημο «πακέτο Χατζηγάκη», το δώρο ύψους 425 εκατ. ευρώ που έδωσε ο Υπουργός Χατζηγάκης στους αγρότες το 2009

ως αποζημιώσεις για τις καταστροφές σε καλλιέργειες του 2008. Φυσικά η παράνομη αυτή αποζημίωση που έταξε και παραχώρησε ο πρώην Υπουργός για ιδιοτελείς σκοπούς θα πρέπει τώρα να επιστραφεί, όπως προβλέπει ντιρεκτίβα της Κομισιόν. Ειδικότερα, πολύ πρόσφατα το Ευρωδικαστήριο έκρινε οριστικά ως «παράνομη κρατική βοήθεια» τα εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ που είχαν δοθεί σε περίπου 800.000 αγρότες, με την δικαστική αρχή να απορρίπτει το αίτημα αναίρεσης της Αθήνας. Οι επιδοτήσεις αυτές, όμως, δεν έρχονται από το πουθενά, αλλά από την Κοινή Αγροτική Πολιτική (CAP), την οποία δημιούργησαν το 1962 οι Ευρωπαίοι ηγέτες για να έχουν μια ενιαία πολιτική, η οποία ισχύει ακόμη και σήμερα και θέτει όρους, υποχρεώσεις και περιορισμούς πάνω στους οποίους οφείλει να νομοθετεί κάθε ευρωπαϊκό κράτος.

Εκτός βέβαια από την «πουπουλένια» μεταχείριση και τις επιδοτήσεις, τα αφεντικά των αγροτών έχουν αρκετές δικλείδες ασφαλείας απέναντι στις αναποδιές που μπορεί να τύχουν σε μια σεζόν, είτε αυτή ονομάζεται κακοκαιρία και κατ' επέκταση καταστροφή της σοδειάς, είτε διάθεση/εκμετάλλευση του πλεονάσματος από κάποιο πιθανό εμπάργκο, αλλά ακόμα και στην περίπτωση μιας πολύ καλής σοδειάς, που μέρος της θεωρείται ακόμα και έτσι πλεονασματικό…! Στην περίπτωση της κακοκαιρίας υπάρχουν αποζημιώσεις, όχι μόνο για την σοδειά αλλά και για τις υποδομές που πιθανόν να καταστράφηκαν. Στο ενδεχόμενο πλεόνασμα υπήρχε ανάλογη επιδότηση που ευνοούσε τον αγροτικό κλάδο να καταστρέψει την σοδειά του (θάψιμο), αλλά και νομοθεσία για την επιδοτούμενη παραχώρηση του πλεονάσματος σε κοινωνικούς φορείς για τη διανομή τους σε απόρους και δικαιούχους των ευπαθών κοινωνικών ομάδων· όπως έγινε και κατά τη διάρκεια του 2015 με φρούτα και λαχανικά που έμειναν αδιάθετα λόγω του εμπάργκο της Ρωσίας. Βέβαια, χωρίς πολύ σκέψη η διάθεση των πλεονασματικών προϊόντων σε άπορους θα ήταν σίγουρα μια πιο ηθική κίνηση έναντι εκείνης της καταστροφής των τροφίμων, μιας και θα είχε τα ίδια αποτελέσματα όσον αφορά το οικονομικό κομμάτι. Πότε όμως ενδιαφέρθηκαν τα αφεντικά για κάτι άλλο εκτός από την πάρτη τους;

Καλά περνάμε στα μπλόκα και αυτό βγαίνει στον κόσμο...

Ένα σημαντικό κομμάτι αυτών των κινητοποιήσεων με πολλά παρατράγουδα είναι τα μπλόκα. Και για να λέμε τα πράγματα ως έχουν, οι τσιφλικάδες παρέμειναν πάνω από δυο μήνες στα μπλόκα και φυσικά η παραγωγή συνεχίστηκε κανονικά, πράγμα καθόλου αντιφατικό αλλά αντίθετα πολύ λογικό, εάν αναλογιστούμε ότι οι πραγματικοί αγρότες (είτε είναι μικροί αγρότες, είτε είναι εργάτες γης) συνέχισαν να πηγαίνουν στα χωράφια την ίδια περίοδο. Χωρίς αυτό βέβαια να σημαίνει ότι και τα

αφεντικά τους ξημεροβραδιάζονται στα μπλόκα, καθώς είναι γνωστή η πρακτική της ανάθεσης φύλαξης των τρακτέρ από σεκιουριτάδες.

Άλλωστε πολλά ήταν τα δημοσιεύματα, τηλεοπτικά ή διαδικτυακά, που μετέφεραν το επαναστατικό (sic) κλίμα από τα αγροτικά μπλόκα. Ενδεικτικά τα παραδείγματα της Συντονιστικής Επιτροπής του μπλόκου του Βοΐου στον Κόμβο του Αλιάκμονα, η οποία καλούσε κόσμο στην κοπή πρωτοχρονιάτικης πίτας στις 7 Φεβρουαρίου και η… μουσική διαμαρτυρία με κλαρίνα στην Ηγουμενίτσα, ένα γλέντι «to know us better» όπου έδωσαν το παρόν πέρα από τον δήμαρχο και πρόεδρο της ΠΕΔ Ηπείρου Ιωάννη Λώλο, η Αντιπροσωπεία του Εργατικού Κέντρου Θεσπρωτίας, οι δήμαρχοι Σουλίου και Φιλιατών αλλά και ο βουλευτής της ΝΔ Βασίλης Γιόγιακας , όπως επίσης και άλλοι τοπικοί φορείς.

Αξιοσημείωτο είναι πως ένα από τα ελάχιστα αυτοκίνητα που κατάφεραν να «σπάσουν» τα μπλόκα των αγροτών στα σύνορα Βουλγαρίας-Ελλάδας ήταν η λιμουζίνα πολυτελείας του ποδοσφαιριστή του ΠΑΟΚ, Ντίμιταρ Μπερμπάτοφ, ενώ παρόμοιο περιστατικό σημειώθηκε και σε μπλόκο λίγο έξω από την Αρκαδία, από το οποίο πέρασε η αποστολή του Ολυμπιακού. Δεν έτυχαν όμως ίδιας μεταχείρισης και τα λεωφορεία με μετανάστες και πρόσφυγες που κατευθύνονταν στην Ειδομένη, τα οποία «κόλλησαν» στα αγροτικά μπλόκα στα Τέμπη, ενώ λίγες εβδομάδες αργότερα, στις αρχές Μάρτη, αγρότες στα Άθυρα Πέλλας όργωσαν το χώρο του πρώην στρατοπέδου, όπου επρόκειτο να γίνει κέντρο φιλοξενίας, ώστε να μην χρειαστεί να «συνυπάρξουν» χωριό και πρόσφυγες.

Στο ίδιο πλαίσιο «αγάπης» μεταξύ κράτους και ιδιοκτητών γης, ανακοινώθηκε πρόσφατα από το Γραφείο Τύπου του Πρωθυπουργού η υπό όρους παραγραφή των πλημμελημάτων παρακώλυσης των συγκοινωνιών που είχαν τελεστεί ως τότε από αγρότες (26/02/2016). Δεν πέφτουμε από τα σύννεφα, αφού και στα μικροεπεισόδια που σημειώθηκαν στο κέντρο της Αθήνας δεν υπήρξε καμία σύλληψη, παρά μόνον προσαγωγές.

Deadicate

Πέρασαν τόσα χρόνια και μόνο ο αφέντης άλλαξε

Είμαστε αυτοί που η φωνή μας δεν ακούγεται στα μπλόκα των αγροτών, είμαστε αυτοί που βρισκόμαστε δίπλα στους μετανάστες εργάτες γης δουλεύουμε μαζί για το μεροκάματο, είμαστε αυτοί οι φτωχοί μικροαγρότες της επαρχίας που ποτέ δεν πήραμε επιδοτήσεις, ποτέ δεν βρεθήκαμε σε κομματικά γραφεία και συνδικαλιστικές ενώσεις αλλά αντίθετα βρισκόμασταν στο δρόμο σε όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις και αγώνες της εργατικής τάξης.

Στα μπλόκα οι μεγαλοαγρότες μιλούν για ενότητα στον αγώνα και κοινά συμφέροντα παραμυθιάζοντας τους μικρούς αγρότες και τους καθοδηγούν για το πως θα πορευθούν και πως θα αγωνιστούν. Είναι αυτοί που βρισκόντουσαν στο μπλοκ του μένουμε ευρώπη, είναι τα πουλημένα κομματικά τσιράκια των βουλευτάδων, τους ξέρουμε από πρώτο χέρι.

Οι φτωχοί θα πρέπει να γυρίσουν την πλάτη στα καλέσματα αυτά και να στήσουν δικά τους ταξικά σωματεία βάσης και επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς και χωριό, η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη και θα πρέπει να ξέρουμε με ποιο τρόπο θα πολεμήσουμε και ποιους θα έχουμε δίπλα μας. Το ασφαλιστικό είναι ένα έκτρωμα που σκοπό έχει να αφανίσει το δικαίωμα στην δωρεάν ασφάλιση και να γίνουν όλα ιδιωτικά.

Η ιστορία είναι παλιά, όλες οι κυβερνήσεις, από τα δεξιά λαμόγια έως τους πρασινορουφιάνους έφαγαν τα αποθεματικά των ταμείων στα θαλασσοδάνεια για τους καπιταλιστές, οι οποίοι στο όνομα της ανάπτυξης τα έπαιρναν ως δανεικά και αγύριστα και βρισκόμαστε σήμερα με τη νέα σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση, το νέο ΠΑ.ΣΟ.Κ δηλαδή να έρχεται να αποτελειώσει το ασφαλιστικό σύστημα σε βάρος της εργατικής τάξης.

Ήρθε λοιπόν η στιγμή να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις, να πάρουμε πίσω τον πλούτο γιατί εμείς τον παράγουμε, να βρεθούμε με τους προλετάριους όλων των κλάδων και κόντρα στην λογική της συντεχνίας και των μικρών νικών να γενικεύσουμε την επίθεση μας ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος.

Όταν η καταπίεση γίνεται νόμος, η εξέγερση γίνεται καθήκον.

Αναρχικοί και ελευθεριακοί κομμουνιστές εργάτες γης από τα χωριά του Ηρακλείου Κρήτης

Αγροτική παραγωγή και διατροφικός έλεγχος Α.Ε.

«...φρονώ ότι το δίκαιον είνε εκεί όπου το συμφέρον των πολλών και όχι των ολίγων, επομένως μεταχειρίζομαι τας δυνάμεις μου υπέρ της εξαφανίσεως του τσιφλικιού και της πλήρους ανεξαρτησίας του καλλιεργητού».

~ Μαρίνος Αντύπας

Ζούμε σ' έναν κόσμο που το χρήμα κυριαρχεί και καθορίζει τις περισσότερες από τις πτυχές της κοινωνικής ζωής. Η τροφή ικανοποιεί την πιο βασική μας ανάγκη, είναι η ουσία της ζωής και εφόσον αποτελεί την κινητήρια δύναμη κάθε όντος επάνω στο πλανήτη, είναι αναμφίβολα η μεγαλύτερη πηγή ενέργειας. Στο καπιταλιστικό σύστημα η ενέργεια αποτελεί όχι μόνο τη μεγαλύτερη πηγή οικονομικού πλούτου, αλλά και το μέσο ελέγχου -μέσω της ροής της- οποιουδήποτε όντος αναπνέει επάνω στη Γη. Η τροφή μπορεί να μας φαίνεται τόσο αυτονόητη όπως το οξυγόνο, αυτό όμως δε σημαίνει απαραίτητα ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν επαρκή και ελεύθερη πρόσβαση σ' αυτήν, μιας και αποτελεί το πιο επικερδές προϊόν. Το χρηματιστήριο τροφίμων σε παγκόσμιο επίπεδο είναι το πιο επικερδές χρηματιστήριο με ελάχιστο ρίσκο, και δεν θα μπορούσε να μην αποτελεί το στέμμα της οικονομικής κυριαρχίας των λίγων, με πολλαπλά οφέλη και μεγαλύτερο τον απόλυτο έλεγχο των ανθρώπων μέσω της τροφής.

Η βιομηχανική επανάσταση και η ατμομηχανή ήταν ο θεμέλιος λίθος για την εκβιομηχάνιση και της αγροτικής παραγωγής. Ταυτόχρονα ξεκίνησαν και οι διακρατικές συμφωνίες για την διαχείρισή της, τόσο σαν μέσο κερδοφορίας όσο και πληθυσμιακού ελέγχου.

Ελέγχοντας την αγροτική παραγωγή

Πολλά έχουν ειπωθεί και γραφτεί κατά καιρούς γύρω από τις εκάστοτε αγροτικές κινητοποιήσεις, τον ρόλο της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) της Ε.Ε., τις αγροτικές επιδοτήσεις, την αγροτική παραγωγή στην Ελλάδα κλπ. Η οικονομική πολιτική της κυριαρχίας προς τους μικρούς και μεσαίους Έλληνες αγρότες, δεν αποτελεί ένα ακόμη σατανικό σχέδιο εξόντωσης του "Έλληνα αγρότη", όπως μας λένε οι διαφόρων ιδεολογικών αποχρώσεων πολιτικοί αγύρτες, γιατί πολύ απλά είναι ένα ακόμη πεδίο του επιθετικού καπιταλισμού σε παγκόσμιο επίπεδο, εδώ και πολλά χρόνια, προκειμένου να συγκεντρώσει τόσο την παραγωγή, όσο και το ανθρώπινο δυναμικό που την παράγει, κάτω από τον απόλυτο οικονομικό (και όχι μόνο) έλεγχό του.

Αν κοιτάξουμε και λιγάκι έξω από τα στενά σύνορα της χώρας, πηγαίνοντας ταυτόχρονα και λίγο πίσω στο παρελθόν, θα δούμε ότι ο κοινός Ευρωπαϊκός παρεμβατισμός μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου, αλλά και οι διεθνείς καπιταλιστικοί οργανισμοί (ΠΟΕ, ΔΝΤ) με τις πολιτικές τους, κατάφεραν δύο πράγματα: πρώτον να ελαχιστοποιήσουν τις εγχώριες αγροτικές παραγωγές που τροφοδοτούσαν τις φτωχές κοινωνίες· δεύτερον να μετακομίσει ο αγροτικός πληθυσμός στα μεγάλα αστικά κέντρα, μετατρέποντας τους αγρότες σε εξαθλιωμένους εργάτες. Ακολούθησε η μετατροπή της παραδοσιακής γεωργικής παραγωγής σε βιομηχανοποιημένη γεωργία, αρχικά μέσω της συγκέντρωσης της γης στα χέρια λίγων· κατόπιν με την ανάπτυξη πολυεθνικών εταιριών που παρήγαν χημικά λιπάσματα και άλλα φυτοφάρμακα, γενετικά τροποποιημένους σπόρους, ανάγοντας τες σε απόλυτους ρυθμιστές και ιδιοκτήτες της παγκόσμιας γεωργικής παραγωγής.

Ταυτόχρονα, καλλιεργήθηκε ένας μύθος, με τη συμβολή συμβατικών περιβαλλοντολόγων και οργανισμών, ότι η βιομηχανοποιημένη γεωργία είναι η μόνη λύση για να παραχθούν μεγαλύτερες ποσότητες τροφίμων και να περιοριστεί η πείνα. Αυτό που φυσικά έγινε, ήταν να μεγαλώσει μεν η παραγωγή, αλλά να μεγαλώνει και η πείνα ταυτόχρονα με τη φτωχοποίηση του αγροτικού πληθυσμού του λεγόμενου τρίτου κόσμου, λόγω των μονοκαλλιεργειών που οι πολυεθνικές επέβαλαν (πχ. καλλιέργεια καλαμποκιού αποκλειστικά για βιοκαύσιμα) και των πατεντών ιδιοκτησίας σπόρων και φυτοφαρμάκων. Αυτό συμβαίνει γιατί οι μονοκαλλιέργειες αντικαθιστούν την ποικιλία καλλιεργειών, ενώ η γεωργία, που επιτελούσε την παραγωγή θρεπτικών και ποικιλόμορφων τροφών μετατρέπεται σε αγορά τροποποιημένων σπόρων εντομοκτόνων και ζιζανιοκτόνων. Αυτή όμως, είναι μια μέθοδος που δημιουργεί πεινασμένους ανθρώπους. αντί να τους θρέφει.

Τεράστιες εκτάσεις γης σε χώρες υπανάπτυκτες ή "αναπτυσσόμενες" αγοράζονται ή ενοικιάζονται με πολυετείς συμβάσεις, για αποκλειστική ανάπτυξη καλλιεργειών αμφιβόλου σκοπιμότητας. Η μισή έκταση της Ταϊλάνδης έχει εκχωρηθεί με αυτό τον τρόπο σε εταιρείες, με αποτέλεσμα οι χωρικοί να ζούνε σε συνθήκες εξαθλίωσης, παρόλο που η Ταϊλάνδη είναι ο πρώτος παραγωγός και εξαγωγέας ρυζιού στον κόσμο. Στην Ινδονησία, ολόκληρες εκτάσεις γης απαλλοτριώθηκαν και χιλιάδες στρέμματα δασών κάηκαν ως και δύο μήνες πριν, για να δοθούν σε εταιρείες παραγωγής φοινικέλαιου, εκτοπίζοντας χιλιάδες αγρότες και μετατρέποντας τους σε ζητιάνους στις πόλεις.

Οι τσιφλικάδες του πλανήτη

Στις μέρες μας, δέκα εταιρίες ελέγχουν το 32% του παγκόσμιου εμπορίου σπόρων, το οποίο εκτιμάται ότι φτάνει τα 25 δις δολάρια και το 100% της αγοράς γενετικά τροποποιημένων ή αλλιώς μεταλλαγμένων σπόρων. Αυτές οι εταιρίες ελέγχουν επίσης την παγκόσμια αγορά των χημικών αγροτικών προϊόντων. Οι συγκεκριμένες εταιρίες ήταν αυτές που επέβαλαν τη συμφωνία που άπτεται του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου· αυτή για τα πνευματικά δικαιώματα ιδιοκτησίας των πατεντών σπόρων και υβριδίων, η οποία μετέτρεψε σε έγκλημα την αποταμίευση και τον διαμοιρασμό των σπόρων.

Ο σπόρος για τον γεωργό δεν είναι απλώς η πηγή της μελλοντικής σοδειάς και τροφής, είναι η αποθήκη του πολιτισμού και της ιστορίας. Είναι ο πρώτος κρίκος στην τροφική αλυσίδα και αποτελεί το απόλυτο σύμβολο διατροφικής ασφάλειας.

Η ίδια συμφωνία νομιμοποίησε τη φτηνή πώληση των γενετικά τροποποιημένων τροφίμων (μεταλλαγμένα) και κατέστησε σαν εγκληματική ενέργεια κάθε παραδοσιακή αποταμίευση σπόρων και φυτών παραγωγής τους από οποιονδήποτε. Οι νέοι υβριδικοί σπόροι, όντας ευάλωτοι στα έντομα, απαιτούσαν τη χρήση περισσοτέρων φυτοφαρμάκων. Πάμφτωχοι γεωργοί αναγκάστηκαν να αγοράζουν σπόρους και φυτοφάρμακα -μαζί- από την ίδια εταιρία με πίστωση, ανάγοντας την στην πορεία σε ιδιοκτήτη της παραγωγής τους και της ίδιας τους της γης. Στην πραγματικότητα όμως, πίσω από όλες αυτές τις πολύπλοκες συμφωνίες "ελεύθερου εμπορίου" και "κατοχυρωμένης ιδιοκτησίας", κρύβονταν νέοι τρόποι αρπαγής και ελέγχου της σοδειάς, κρυβόταν η ίδια η κλοπή των σπόρων και των τροφών.

Ο σπόρος για τον γεωργό, δεν είναι απλώς η πηγή της μελλοντικής σοδειάς και τροφής, είναι η αποθήκη του πολιτισμού και της ιστορίας. Ο σπόρος είναι ο πρώτος κρίκος στην τροφική αλυσίδα και αποτελεί το απόλυτο σύμβολο διατροφικής ασφάλειας. Με την ιδιοκτησία των σπόρων από λίγους ισχυρούς, οι γεωργοί μετατρέπονται από πα-

ραγωγοί σε καταναλωτές αγροτικών προϊόντων ιδιοκτησίας μερικών εταιριών, ενώ οι αγορές καταστρέφονται σε τοπικό επίπεδο, αλλά επεκτείνονται σε παγκόσμιο.

Βιολογική γεωργία: Η αγροτική παραγωγή των φτωχών που πωλείται πανάκριβα

Στον Δυτικό κόσμο τα τελευταία χρόνια, υπάρχει ένα συνεχώς αναπτυσσόμενο κίνημα βιολογικής καλλιέργειας, το οποίο συνειδητά αποφεύγει τα χημικά και τις γενετικές τροποποιήσεις. Ενώ όμως η βιολογική καλλιέργεια είναι μια επιλογή που απαιτεί ελάχιστες εισροές και χαμηλό κόστος, επομένως είναι μια επιλογή κατάλληλη για τους φτωχούς, συχνά παρουσιάζεται ως "πολυτέλεια των πλουσίων". Αυτό δεν είναι αλήθεια. Στον τρίτο κόσμο, οι φτωχότεροι γεωργοί είναι βιοκαλλιεργητές για τον λόγο ότι δεν μπορούν να αγοράσουν τους σπόρους ιδιοκτησίας των εταιριών και τα χημικά τους.

Η "φτήνια" των προϊόντων που παράγονται με βιομηχανοποιημένο τρόπο, σε σχέση με την ακρίβεια των βιολογικών προϊόντων, δεν αντανακλά το κόστος παραγωγής τους, άλλα τις τεράστιες επιδοτήσεις που δίνονται στη βιομηχανοποιημένη γεωργία στην πρώτη περίπτωση, και τους υποχρεωτικούς δασμούς βιολογικής πιστοποίησης της γης και της παραγωγής τροφίμων που υποχρεούνται οι παραγωγοί να πληρώνουν στις εταιρίες πιστοποιήσεων και το κράτος στην άλλη περίπτωση, για να "αποδεικνύουν" ότι όντως τα προϊόντα τους είναι βιολογικά. Αυτό το υποχρεωτικό νταβατζιλίκι πρέπει να σπάσει και να αποκατασταθούν οι σχέσεις εμπιστοσύνης μεταξύ παραγωγών και καταναλωτών. Σε αυτή την επανέναρξη μιας τίμιας σχέσης, καθοριστικό ρόλο παίζει η ηθική και ο "λόγος τιμής" των παραγωγών προς τους καταναλωτές, αλλά και η εμπιστοσύνη των τελευταίων στους πρώτους.

Η γη και οι φυσικοί πόροι ανήκουν στους ανθρώπους συνολικά και ελεύθερα και όχι στις χρηματοπιστωτικές, κρατικές, τεχνοκρατικές και πολυεθνικές μαφίες. Η γη ανήκει σε αυτούς που τη σέβονται και προσπαθούν να την κάνουν καλύτερη και όχι σε αυτούς που την προετοιμάζουν για έναν μελλοντικό "κρανίου τόπο".

Ευάγριος Αληθινός

Αγροτικές κινητοποιήσεις

Εμείς οι μικροί παραγωγοί (αγρότες, κτηνοτρόφοι, μελισσοκόμοι) δίνουμε μια μεγάλη μάχη αυτές τις μέρες. Γιατί δεν είναι όλοι οι αγρότες τσιφλικάδες, κομματόσκυλα, χρυσαυγίτες ή καθίκια που εκμεταλλεύονται εργάτες μετανάστες στα χωράφια τους (Μανωλάδα). Δεν είμαστε όλοι λαμόγια και προνομιούχοι. Έχει και πολύ ωραίο κόσμο μέσα στους αγρότες. Και είναι και αυτός ο κόσμος που δίνει αυτή τη μάχη. Για μια καλύτερη κοινωνία, για αξιοπρέπεια, για να παραμείνουμε άνθρωποι…

Αφορολόγητο στα 12000 ευρώ, να μην αυξηθούν οι εισφορές στον Ο.Γ.Α. και να σφραγιστούν τα βιβλιάρια, στήριξη της παραγωγής με αφορολόγητο πετρέλαιο και μείωση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος για τους μικρομεσαίους αγροτοκτηνοτρόφους, κάποια και αριστερή, μόνο και μόνο για να ξεφτιλίζει τους αγώνες ενός ολόκληρου λαού τόσο κατά τη διάρκεια των μνημονίων, όσο και πριν από αυτά. Γιατί είχαμε αγώνες και πριν τα μνημόνια.

- Ενάντια σε όλους αυτούς που το παίζουν τώρα επαναστάτες και πατριώτες, όλους αυτούς που στηρίζουν αυτό το σάπιο σύστημα, αυτούς που ψήφισαν ναι στο δημοψήφισμα, (ΓΣΕΕ, εργατοπατέρες, σύλλογοι δικηγόρων, μηχανικών, γιατρών). Αυτούς που και καλά κατεβαίνουν τώρα στο δρόμο ενάντια στα μέτρα που πηγάζουν από τα μνημόνια τα οποία θεωρούν μονόδρομο και εν τέλει αποδέχονταν. Για να επιστρέψει ο ρεαλισμός όπως ισχυρίζονται. Και μετά είναι οι αγρότες αμόρφωτοι και άξεστοι, ενώ αυτοί είναι μάλλον απλά ξεδιάντροποι μορφωμένοι.

> *Όχι ρε δε θα πεινάσουμε. Για αυτό πρέπει να μείνουμε στο χωράφι, για αυτό πρέπει να διαχυθεί η αυτοοργάνωση στον αγροτικό χώρο και σε άλλους κλάδους*

από τα αιτήματα όπως προκύπτουν από τις συντονιστικές επιτροπές των μπλόκων. Δίκαια αιτήματα για να μείνουμε στα χωράφια, να μην εξαφανιστούμε, να μην δουλέψουμε ως δουλοπάροικοι στα σύγχρονα τσιφλίκια της συμβολαιακής γεωργίας (υγιείς μεγάλες αγροτικές επιχειρήσεις τις λένε).

Δεν κερδίζεις ένα πόλεμο όμως μόνο με δίκαια αιτήματα, όπως δε κέρδισαν και οι άλλες κοινωνικές ομάδες που αγωνίστηκαν τα τελευταία χρόνια. Η άλλη πλευρά δε γνωρίζει από δίκαια αιτήματα, είναι αδίστακτη. Χρειάζεται κάτι παραπάνω για να κερδίσουμε. Γιατί δε μπορεί να κερδίσουμε εμείς αν δεν κερδίσει και η υπόλοιπη κοινωνία.

Και έχουμε πολλές μάχες να δώσουμε:

- Ενάντια σε όλες τις κυβερνήσεις που υπογράφουν μνημόνια και ενάντια σε μια ξεφτιλισμένη κυβέρνηση που θέλει να ονομάζεται
- Ενάντια στους αγροτοπατέρες και τα τσιράκια των κομμάτων εξουσίας που διέλυσαν την αγροτική παραγωγή και τους συνεταιρισμούς.
- Ενάντια στην πολιτική που υπαγορεύουν οι δανειστές. Μια μάχη αξιοπρέπειας όχι μόνο για το λαό μας αλλά για τους λαούς όλου του κόσμου. Γιατί πάντα έτσι γίνεται. Αρκεί το φως ενός σπίρτου να φωτίσει το βαθύ σκοτάδι.
- Ενάντια στους φασίστες που βρήκαν πάλι αφορμή να σηκώσουν κεφάλι και να το παίζουν πατριώτες και επαναστάτες, ενώ δεν είναι μόνο ναζήδες αλλά και θρασύδειλοι, μαχαιροβγάλτες, μαφιόζοι της νύχτας και πιστά σκυλιά των αφεντικών τους, των εφοπλιστάδων και των μεγαλοεπιχειρηματιών.

Δεν έχουν θέση μέσα στους αγρότες οι ναζήδες της Χρυσής Αυγής. Θα τους τσακίσουμε. Δε ξεχνάμε όσους μας έφεραν ως εδώ, κόμματα, αφεντικά τραπεζίτες, εργατοπατέρες, μεγαλοαγρότες, ΜΜΕ, δημοσιογράφους κτλ. Δε ξεχνάμε. Δε συγχωρούμε. Να πληρώσουν όσοι συμμετείχαν στο μεγάλο φαγοπότι, όσους στήριζαν και στηρίζουν αυτό το σύστημα. Γιατί είναι το σύστημα, είναι το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και της φύσης.

Για να στηρίξουμε αυτές τις μάχες ενάντια στο ευρωπαϊκό κατεστημένο, τους δανειστές και τους ντόπιους συνεργάτες τους θέλουμε να δίνουμε την παραγωγή μας σε αυτοοργανωμένα δίκτυα. Όχι ρε δε θα πεινάσουμε. Είναι η δικλείδα ασφαλείας, η εξασφάλιση του βασικού ενστίκτου, για να νιώσει η κοινωνία μετά από πολλές ήττες, μα πάρα πολλές ήττες, σε οικονομικό, σε πολιτικό, σε πολιτιστικό, μα κυρίως σε ψυχολογικό επίπεδο ότι μπορούμε και χωρίς αυτούς, δε θα πεινάσουμε, δε θα κρυώσουμε, δε θα αρρωστήσουμε. Για αυτό πρέπει να μείνουμε στο χωράφι, για αυτό πρέπει να διαχυθεί η αυτοοργάνωση στον αγροτικό χώρο και σε άλλους κλάδους. Είναι η αλληλεγγύη που δημιουργείται, είναι η ασφάλεια που δημιουργείται όταν ο εχθρός γαβγίζει θα πεινάσετε ρε που πάτε.

Και κάποια αγροτικά αιτήματα:

- Δασμοί στα εισαγόμενα προϊόντα για να μπει τέλος στη κερδοσκοπία των μεσαζόντων.
- Αυτοοργανωμένοι συνεταιρισμοί ή ομάδες παραγωγών, σε σύνδεση με δίκτυα πολιτών για άμεση διάθεση των προϊόντων.
- Απόδοση ευθυνών για το σκάνδαλο πώλησης της Αγροτικής τράπεζας, στην τράπεζα Πειραιώς.
- Τέρμα με την συμβολαιακή γεωργία. Δεν είναι λύσεις ούτε αυτή ούτε οι «νέες» καλλιέργειες. Φτάνει πια με τη στέβια, το ιπποφαές, τη τρούφα, τα σαλιγκάρια. Εμπόριο ελπίδας κάνουν οι άνθρωποι σε συνθήκες κρίσεις και κονομάνε χοντρά. Και στην παγίδα δε πέφτουν παλιοί παραγωγοί αλλά και άνθρωποι των πόλεων που ψάχνουν από κάπου να πιαστούν αφού μείνανε χωρίς δουλειά.
- Ανασυγκρότηση της υπαίθρου, να ξαναφτιάξουμε τα χωριά μας, που είτε εγκαταλείφθηκαν, είτε παρακμάζουν ως θλιβερές καρικατούρες των πόλεων.

- Σεβασμός στο περιβάλλον. Στα δάση τα νερά και τα χωράφια. Είναι στοιχεία του πολιτισμού μας είναι η ίδια μας η ζωή. Συμμετέχουμε στους αγώνες ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των νερών.
- Ενάντια στα μεταλλαγμένα και στις πολυεθνικές που τα προωθούν. Ενάντια στην πατεντοποίηση των σπόρων και της ζωής.
- Δίοδος των γεωργών στη γνώση, στην έρευνα, στην επιστήμη. Να βγουν οι γεωπονικές γνώσεις από τα γεωπονικά πανεπιστήμια στα χωράφια, και όχι να μένουν στους λίγους και «ειδικούς».
- Και φυσικά τέλος οι ευρωπαϊκές επιδοτήσεις, αυτή η γάγγραινα που ισοπέδωσε την αγροτική παραγωγή και μετέτρεψε την Ελλάδα σε χώρα εισαγωγής αγροτικών προϊόντων. Ο δούρειος ίππος που μας κρατάει χρεωμένους οικονομικά και πολιτικά.

Οι μικροί και μεσαίοι αγρότες πρέπει να κερδίσουμε. Για την αξιοπρέπεια του λαού μας, για τους ανέργους και χιλιάδες άγρια εκμεταλλευόμενους εργαζομένους, για τους μετανάστες που δουλεύουν στα κάτεργα της Μανωλάδας, για τους πρόσφυγες που πνίγονται στο Αιγαίο.

Δεν αγωνιζόμαστε να επιστρέψουμε στα παλιά, αλλά συνειδητοποιώντας ότι η γεωργία είναι η βάση της οικονομίας κάθε κοινωνίας, δεν θα εγκαταλείψουμε τη γη και τα νερά μας και θα αγωνιστούμε να χτίσουμε την αγροτική παραγωγή σύμφωνα με τις ανάγκες του τόπου.

Ελευθεριακό Δίκτυο Αγροτών

Γιατί το ασφαλιστικό δεν είναι «άλλο ένα κλαδικό ζήτημα»...

Δεν πάνε πολλά χρόνια –για να μην πούμε μήνες– από τότε που η αριστερά του κεφαλαίου –η ίδια αριστερά που σήμερα, σαν έτοιμη από καιρό, ετοιμάζεται να δώσει τη χαριστική βολή στο αναδιανεμητικό ασφαλιστικό σύστημα– μάς το παρουσίαζε σαν υπέρτατη «κατάκτηση του εργατικού κινήματος», σαν «στυλοβάτη του κράτους δικαίου» και έκραζε τους δεξιο-πασόκους που ήθελαν να το διαλύσουν.

Η αλήθεια είναι ότι το κρατικό/κλαδικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης δεν ήταν ποτέ «υπέρτατη κατάκτηση» της εργατικής τάξης. Η εγγύηση ότι δεν θα πεθάνεις από αρρώστια ή πείνα όταν γεράσεις ή όταν μείνεις άνεργος ήταν ουσιαστικά ασφάλιση των αφεντικών. Αναγκάστηκαν να την παράσχουν όλα τα πολιτικά κόμματα του κεφαλαίου σε μια εποχή που το εργατικό κίνημα διεκδικούσε αυξήσεις μισθών και, ακόμα παραπέρα, είχε φτάσει να απειλήσει την εξουσία του.

Με άλλα λόγια, η κοινωνική ασφάλιση είναι μια από τις (αντιφατικές) λειτουργίες του καπιταλιστικού κράτους που αποσκοπούν στη διευρυμένη αναπαραγωγή της εργασιακής δύναμης, του μόνου καπιταλιστικού εμπορεύματος που η κατανάλωσή του παράγει νέα αξία. Από την οπτική του συνολικού-κοινωνικού κεφαλαίου, επομένως, δεν αφορά απλώς τον άλφα ή τον βήτα κλάδο, αλλά το σύνολο της εργατικής τάξης, η οποία και πρέπει να αναπαραχθεί και να ενσωματωθεί στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, ως μεταβλητό κεφάλαιο βέβαια.

Αν είναι έτσι, τότε γιατί διαλύουν το αναδιανεμητικό ασφαλιστικό σύστημα; Και πώς το πετυχαίνουν;

Η απάντηση βρίσκεται στην ίδια την κρίση του συστήματος, που είναι μια κρίση των ταξικών σχέσεων. Στην προσπάθειά του να επιλύσει την κρίση, αναδιαρθρώνοντας τις ταξικές σχέσεις, το καπιταλιστικό κράτος χρησιμοποίησε τις διαιρέσεις που το ίδιο το κρατικό/κλαδικό αναδιανεμητικό ασφαλιστικό σύστημα είχε δημιουργήσει μέσα στην εργατική τάξη. Η μέθοδος που συστηματικά χρησιμοποίησαν, λοιπόν, τα αφεντικά, σε μια μακρόχρονη πρώτη φάση, ήταν να διαιρέσουν περαιτέρω ένα ήδη διαιρεμένο –μέσω των διαφορετικών κλαδικών φορέων ασφάλισης–, προλεταριάτο χωρίζοντάς το σε διαφορετικές κατηγορίες ασφάλισης (π.χ. «παλιοί» ασφαλισμένοι πριν το 1982, ασφαλισμένοι μεταξύ 1983 και 1993, «νέοι ασφαλισμένοι» μετά το 1993, ασφαλισμένοι μεταξύ 1993 και 2010 κλπ.). Εφαρμόζοντας μια τακτική μακροχρόνιου πολέμου φθοράς, με τη σιωπηρή συγκατάθεση, αν όχι συνεργασία των συνδικαλιστών, κατόρθωσαν να προχωρήσουν στη μία ή την άλλη μερική μεταρρύθμιση που χτυπούσε τα δικαιώματα της μίας ή της άλλης κατηγορίας ασφαλισμένων, δίχως για χρόνια να υπάρξει συλλογική αντίδραση της τάξης μας.

Ο τελικός σκοπός τους ήταν σε μια δεύτερη φάση, σήμερα, να ενοποιήσουν προς τα κάτω τα «ασφαλιστικά δικαιώματα», δηλαδή τον έμμεσο μισθό ΟΛΩΝ των προλετάριων.

Ενώ, λοιπόν, τα αφεντικά αντιμετώπιζαν κι εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν το ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης έχοντας κατά νου μια συνολική στρατηγική (άσχετα εάν για λόγους τακτικής επιλέγουν συγκυριακά να επιτεθούν στην μία ή την άλλη κατηγορία εργαζομένων και συνταξιούχων), το προλεταριάτο δεν μπόρεσε να αντιδράσει με συλλογικούς όρους και με μια αντίστοιχη συνολική στρατηγική. Αντίθετα, παρέμεινε δέσμιο μιας σειράς απαραίτητων για την ανεμπόδιστη αναπαραγωγή των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων και την αέναη συσσώρευση επαυξημένης αξίας διαμεσολαβήσεων στους χώρους παραγωγής και αναπαραγωγής. Έτσι δεν μπόρεσε αφενός να υπερβεί τις μυστικοποιημένες μορφές εμφάνισης των δεδομένων κοινωνικών σχέσεων, αφετέρου να δώσει μια ικανοποιητική συλλογική απάντηση στην επίθεση που δέχεται ο άμεσος κι έμμεσος μισθός τα τελευταία χρόνια.

Σήμερα, ύστερα από 25 χρόνια επίμονης εφαρμογής της παραπάνω πολιτικής του «διαίρει (το προλεταριάτο) και βασίλευε», μέσω της οποία η τάξη μας σταδιακά αποδυναμώθηκε, υπάρχουν συνδικαλιστές και εργαζόμενοι που (κάνουν πως) δεν καταλαβαίνουν· που (κάνουν πως) δεν έμαθαν τίποτα από τις απανωτές ήττες, τη διαρκή επιδείνωση των «ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων» και τη διαρκή επίθεση στις συντάξεις· που επιμένουν να παρουσιάζουν την επερχόμενη αντασφαλιστική καταιγίδα ως «άλλο ένα κλαδικό ζήτημα», που αφορά την άλφα ή βήτα κατηγορία

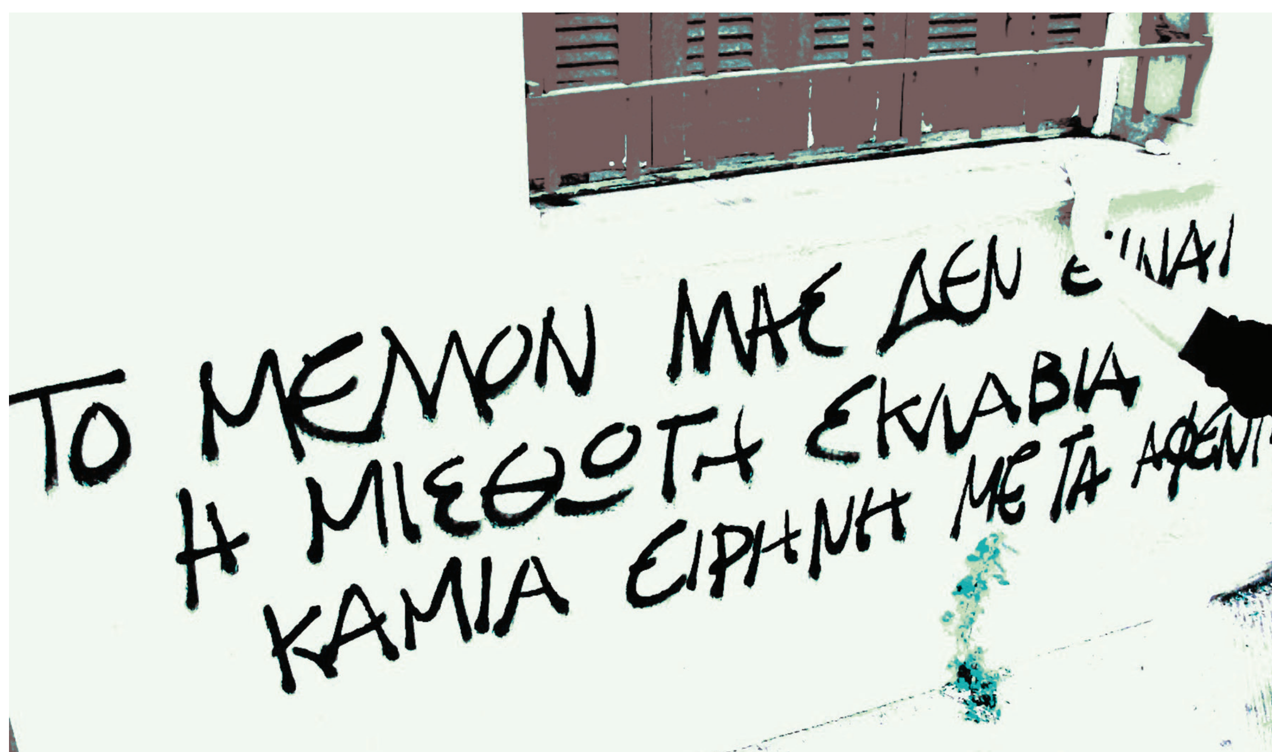
εργαζομένων, το άλφα ή βήτα «ασφαλιστικό ταμείο».1 Παράλληλα, εμείς οι ίδιοι, επιτρέποντας την αυτοϋποτίμησή μας χρόνια ολόκληρα τώρα, με το να εργαζόμαστε (μερικώς ή ολικώς) ανασφάλιστοι, ακολουθώντας ατομικές στρατηγικές επιβίωσης, στρώσαμε το δρόμο στα αφεντικά για να την πέσουν σήμερα ακόμη πιο άγρια στον άμεσο και στον έμμεσο μισθό μας.

Πώς άραγε προέκυψε το πρόβλημα βιωσιμότητας των ασφαλιστικών ταμείων;

Είναι πάγια η τακτική που ακολουθούν τα αφεντικά και τα τσιράκια τους, προτού εξαπολύσουν (μία ακόμη) επίθεση στον άμεσο και έμμεσο μισθό μας, να επικαλούνται ένα υποτιθέμενο οικονομικό αδιέξοδο, μια κρίση δημοσιονομικής φύσης, η οποία υποτίθεται ότι δικαιολογεί την «ανάγκη» άμεσης λήψης διαρθρωτικών μέτρων. Έτσι και τώρα. Μέσω ενός συντονισμένου βομβαρδισμού από άρθρα, «έγκυρα» τηλεοπτικά ρεπορτάζ και «επιστημονικές αναλύσεις» που βρομάνε νεοφιλελεύθερη μπόχα από χιλιόμετρα, μας «πληροφορούν» ότι «δυστυχώς τα λεφτά δεν φτάνουν» και ως εκ τούτου «το ασφαλιστικό σύστημα θα καταρρεύσει εάν δεν ληφθούν άμεσα γενναία μέτρα». Αυτό όμως που πάντοτε –κοίτα να δεις– ξεχνούν να πουν είναι το πώς ακριβώς εξαϋλώθηκαν τα αποθεματικά, που ανέκαθεν χρηματοδοτούνταν από την άγρια μισθωτή εκμετάλλευσή μας και τα οποία αποτελούν τον αποταμιευμένο έμμεσο μισθό μας. Το πώς δηλαδή δημιουργήθηκε το «πρόβλημα» και ποιοι ευθύνονται για αυτό. Ξεχνούν –εντελώς τυχαία...– να αναφέρουν:

> ***Εμείς οι ίδιοι, επιτρέποντας την αυτοϋποτίμησή μας χρόνια ολόκληρα τώρα με το να εργαζόμαστε (μερικώς ή ολικώς) ανασφάλιστοι, ακολουθώντας ατομικές στρατηγικές επιβίωσης, στρώσαμε το δρόμο για να την πέσουν σήμερα ακόμη πιο άγρια στον άμεσο και στον έμμεσο μισθό μας.***

• Την πολύχρονη –ήδη από το 1950 μέσω του Αναγκαστικού Νόμου 1611/1950– ληστεία των αποθεματικών των ταμείων μέσω της δέσμευσής τους σε λογαριασμούς με πολύ χαμηλότερο επιτόκιο από τα τότε επίπεδα πληθωρισμού και τραπεζικών επιτοκίων. Π.χ. την περίοδο 1955-1973 η εκ του νόμου υπεύθυνη για τη διαχείριση (βλ. λεηλασία) των αποθεματικών Νομισματική Επιτροπή όρισε το επιτόκιο στο 4%, όταν τα αντίστοιχα επιτόκια καταθέσεων κυμαίνονταν μεταξύ 5% και 9,5%. Οι μεγαλύτερες όμως απώλειες συντελέστηκαν την περίοδο 1974-1994, όταν τα επιτόκια καταθέσεων κυμάνθηκαν περίπου στο 20%, φτάνοντας ακόμη και το 24%... Τα δεσμευμένα αυτά αποθεματικά χρησιμοποιούνταν σε όλη αυτή την περίοδο από τις τράπεζες για να δανειοδοτηθούν χαμηλότοκα μια σειρά καπιταλιστικών επενδύσεων, ενώ τα ταμεία για να καλύψουν τις μηνιαίες ανάγκες τους αναγκάζονταν να δανείζονται από τις εμπορικές τράπεζες με επιτόκια που ξεπερνούσαν το 30%. Έτσι, σταδιακά, το μεγαλύτερο μέρος των ετήσιων ελλειμμάτων των ισολογισμών τους οφειλόταν στα τοκοχρεολύσια. Σύμφωνα δε με υπολογισμούς της ΓΣΕΕ, εάν τα χρήματα αυτά τοκίζονταν τότε με τα τρέχοντα επιτόκια, τα αποθεματικά των ταμείων στα τέλη της δεκαετίας του 1990 θα ξεπερνούσαν τα 25-30 τρις δραχμές (ή 75-90 δις ευρώ).

• Τη δυνατότητα που παραχωρήθηκε στις διοικήσεις των ταμείων να επενδύουν αρχικά έως το 20% κι εν συνεχεία το 23% (βλ. νόμους 2076/1992 και 2676/1999) των αποθεματικών των ταμείων σε μετοχές και άλλες επενδύσεις υψηλού ρίσκου, την ίδια περίοδο που –συμπτωματικά βέβαια...– προωθήθηκε η ιδιωτικοποίηση του τραπεζικού συστήματος. Μόνο από την κατάρρευση του Χρηματιστηρίου, τα ασφαλιστικά ταμεία υπολογίζεται ότι έχασαν 3,5 δις ευρώ την περίοδο 1999-2002 και άλλα τόσα την περίοδο 2008-2009 λόγω των «επενδύσεων» σε εξειδικευμένα χρηματιστηριακά προϊόντα υψηλού ρίσκου, όπως «δομημένα ομόλογα», που διεκπεραίωσαν επενδυτικά funds, τσεπώνοντας υψηλές αμοιβές της τάξης των δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ.

• Την πάγια εισφοροδιαφυγή των αφεντικών, σε συνδυασμό είτε με τις συνεχείς μειώσεις του εργοδοτικού κόστους, χάριν της «ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας», δηλαδή χάριν της μεγαλύτερης κερδοφορίας της καπιταλιστικής τάξης, είτε μέσω της θέσπισης ευνοϊκών ρυθμίσεων καταβολής των οφειλομένων, είτε μέσω της κρατικής ανοχής στη μη καταβολή τους (8,5 δις ευρώ οι βεβαιωμένες οφειλές των αφεντικών προς τα ταμεία ήδη από το 2010). Χαρακτηριστικότερο ίσως παράδειγμα αυτής της πολιτικής πριμοδότησης των ελλήνων (μικρών και μεγάλων) καπιταλιστών αποτελεί η με τις ευλογίες του κράτους ανασφάλιστη εκμετάλλευση της εργασίας εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών εργατών την περίοδο 1991-2011, για να μην αναφέρουμε τις τεράστιες οφειλές (ύψους 12 δις ευρώ το 2010) του ίδιου του κράτους ως εργοδότη προς τα ασφαλιστικά ταμεία.

• Τις απώλειες λόγω της εφαρμογής του PSI, δηλαδή του προγράμματος ονομαστικού κουρέματος κατά 53,5% των Ομολόγων Ελληνικού Δημοσίου (ΟΕΔ) που διακρατούσε ο ιδιωτικός τομέας. Σαν να μην έφτανε το κούρεμα στην αξία των ομολόγων που τα ταμεία ήδη είχαν στο χαρτοφυλάκιό τους, τα δεσμευμένα σε ειδικό λογαριασμό της Τράπεζας της Ελλάδας αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων χρησιμοποιήθηκαν για να αγοραστούν από τράπεζες και άλλους ιδιώτες επενδυτές ομόλογα, που οι ονομαστικές τους τιμές επρόκειτο να κουρευτούν κατά 53,5%, προκαλώντας συνολικές απώλειες άνω των 12 δις ευρώ. Οι πραγματικές απώλειες όμως ήταν πιο μεγάλες, καθώς η αξία των ΟΕΔ έκτοτε έχει μειωθεί και άλλο, κάτω από το 30% της αρχικής ονομαστικής, ενώ σημαντικές είναι και οι απώλειες των ταμείων από τους μειωμένους πλέον ετήσιους τόκους που αντιστοιχούν στα ομόλογα αυτά (μείωση κατά περίπου 600 εκατ. ανά έτος), καθώς και από τη συρρίκνωση της συμμετοχής τους στο μετοχικό κεφάλαιο των τραπεζών, εξαιτίας του πρώτου προγράμματος ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών.

• Τις απώλειες λόγω της εφαρμογής της πολιτικής εσωτερικής υποτίμησης εις βάρος των ντόπιων και ξένων προλετάριων. Οι μεγάλες μειώσεις στους άμεσους μισθούς, άρα και των ασφαλιστικών εισφορών που προκύπτουν από αυτούς, η ραγδαία αύξηση της ανεργίας και η ευρύτατη επέκτασης της μερικώς αδήλωτης εργασίας, τα άμεσα αποτελέσματα της επίθεσης σε βάρος της τάξης μας προκάλεσαν σωρευτικές απώλειες στον αποταμιευμένο έμμεσο μισθό μας που σωρευτικά αγγίζουν τα 10 δις ευρώ.[2]

Επομένως, αυτός ο ασφυκτικός δημοσιονομικός κλοιός που σήμερα «θέτει σε κίνδυνο τη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος» δεν προκλήθηκε από τις υποτιθέμενες «αντικειμενικές αδυναμίες» της αρχιτεκτονικής του: Αντίθετα αποτελεί το αποτέλεσμα του συνειδητού και σχεδιασμένου αδειάσματος των ταμείων, που διαχρονικά εφάρμοσε το πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου, το ίδιο που σήμερα ανερυθρίαστα επικαλείται το «οικονομικό αδιέξοδο» και τις «στρεβλώσεις» του συστήματος ασφάλισης για να προχωρήσει σε νέες περικοπές των συντάξεών μας.

Τι περιλαμβάνει η επίθεση που ήδη έχει δεχθεί ο έμμεσος μισθός μας από την αριστερά του κεφαλαίου;

«Δεν έχω λόγο να ανησυχώ. Η επόμενη κυβέρνηση, που όπως φαίνεται θα είναι η κυβέρνηση της Αριστεράς, θα μπορεί να περάσει πιο εύκολα τα μέτρα»

Ανώνυμος επικεφαλής της Τρόικας, κατά τη διάρκεια της 5ης αξιολόγησης (άνοιξη του 2014), Εφημερίδα Το Βήμα, 10 Ιανουαρίου 2016

Αυτό που πάντοτε ξεχνούν να πουν είναι το πώς ακριβώς εξαϋλώθηκαν τα αποθεματικά, που ανέκαθεν χρηματοδοτούνταν από την άγρια μισθωτή εκμετάλλευσή μας και τα οποία αποτελούν τον αποταμιευμένο έμμεσο μισθό μας. Το πώς δηλαδή δημιουργήθηκε το «πρόβλημα» και ποιοι ευθύνονται για αυτό.

Η μνημονιακή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, ακριβώς όπως «προέβλεψε» έγκαιρα το στέλεχος της Τρόικας, προχωρά ακάθεκτη στην πιο άγρια μέχρι τις ημέρες μας μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος, έχοντας ήδη δείξει τα δόντια της με μια σειρά απανωτών αντιασφαλιστικών νόμων (βλ. ψήφιση «προαπαιτούμενων» τον Ιούλιο και του «3ου Μνημονίου» τον Αύγουστο), οι οποίοι μεταξύ άλλων επέβαλαν:

• Τη συνολική μείωση της συνταξιοδοτικής δαπάνης κατά 2,5-3 δις ευρώ την περίοδο 2015-2016 και κατά 4 δις ευρώ μέχρι το 2018, ώστε η συνολική δαπάνη να φτάσει τα 8,6 δις σε ετήσια βάση (έναντι 21 δις το 2011 και 15 δις το 2012) και να διατηρηθεί σε αυτά τα επίπεδα έως το τέλος του 2021. Ο προϋπολογισμός του 2016 ξεκάθαρα προβλέπει νέα μείωση κατά 1,85 δις ευρώ στις κρατικές δαπάνες κοινωνικής ασφάλισης, με αποτέλεσμα τα φετινά ελλείμματα των ΙΚΑ, ΟΑΕΕ και ΟΓΑ να υπολογίζονται σε 3 δις ευρώ, όταν ταυτόχρονα προβλέπει αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων (οι δανειστές μιλώντας εξ ονόματος των ντόπιων καπιταλιστών αρνούνται να συζητήσουν το ενδεχόμενο αύξησης των εργοδοτικών εισφορών) και αύξηση των δαπανών για την αποπληρωμή τόκων σε 5,93 δις ευρώ (από 5,83 δις ευρώ το 2015).

• Την παράταση του εργάσιμου βίου μας, την παράταση δηλαδή της περιόδου εκμετάλλευσης της εργασίας μας από τους καπιταλιστές, μέσω της θέσπισης υψηλότερων ηλικιακών ορίων για τη συνταξιοδότηση (βλ. 62ο έτος της ηλικίας με 40 έτη εργασίας ή 12.000 ημέρες ασφάλισης και 67ο έτος της ηλικίας με 15 έτη εργασίας ή 4.500 ημέρες ασφάλισης). Για ορισμένες κατηγορίες ασφαλισμένων τα νέα συνταξιοδοτικά όρια συνεπάγονται παράταση του εργάσιμου βίου τους κατά 5 έως ακόμη και... 17 έτη.

• Τη μείωση του ύψους των πρόωρων συντάξεων, μέσω της αύξησης της θεσμοθετημένης «ποινής» κατά συνολικά 10% στην ήδη υφιστάμενη ποινή 6% ανά έτος μέχρι τη συμπλήρωση του διαμορφούμενου, κατά περίπτωση, προβλεπόμενου νέου ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης. Το μέτρο αυτό ήταν αποκλειστική ιδέα του Σύριζα και όχι των δανειστών του ελληνικού κράτους.

• Την περαιτέρω μετακύλιση του κόστους υγειονομικής περίθαλψης στις πλάτες των εργαζομένων και συνταξιούχων, μέσω της αύξησης των σχετικών εισφορών από το 4% στο 6% επί των ακαθάριστων κύριων συντάξεων, ενώ επιπλέον επιβλήθηκε κράτηση 6% στις καταβαλλόμενες επικουρικές. Και αυτό το μέτρο μείωσης των κύριων και επικουρικών συντάξεων το πρότεινε ο Σύριζα και όχι οι δανειστές. Ας σημειωθεί ότι το μεσοσταθμικό ποσοστό της συμμετοχής των ασφαλισμένων στις δαπάνες υγείας έχει υπερδιπλασιαστεί φτάνοντας το 28% από 13% που ήταν αρχές του 2012, μέσω του νόμου 4025/2011, ενώ το διάστημα 2009-2014 το κράτος και τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν μειώσει τις φαρμακευτικές δαπάνες τους κατά 60%.

• Τη μείωση της κατώτερης σύνταξης του ΙΚΑ από 486 σε 393 ευρώ για τους πρωτοασφαλισμένους μετά το 2015.[3]

• Την κατάργηση όλων των εξαιρέσεων χρηματοδότησης των φορέων ασφάλισης από τον κρατικό προϋπολογισμό, καθώς και την κατάργηση μιας σειράς φόρων προς τρίτους, μέσω των οποίων χρηματοδοτούνταν ασφαλιστικά ταμεία, μειώνοντας κι άλλο τα (μειωμένα όπως ήδη είδαμε) έσοδά τους.

Τι προβλέπει το νέο αντιΑσφαλιστικό Νομοσχέδιο που «διαπραγματεύεται» η αριστερά του κεφαλαίου με τους δανειστές του ελληνικού κράτους;

Το προσχέδιο του νέου νομοσχεδίου, που έρχεται σήμερα να σφραγίσει τη νέα επίθεση σε βάρος όλων των συνταξιούχων και όλων των εργαζομένων, στο όνομα –άκου με τι θράσος μιλάνε τα καθάρματα–της «αρχής της ισότητας και της κοινωνικής αλληλεγγύης» και των «άδειων ταμείων», των ταμείων που οι ίδιοι άδειασαν και δεν φρόντισαν να ξαναγεμίσουν, προβλέπει:[4]

• Τη διοικητική και οργανωτική ενοποίηση όλων των ταμείων ασφάλισης σε ένα Εθνικό Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ), με κοινούς κανόνες ασφάλισης/συνταξιοδότησης για όλους τους συνταξιούχους, παλιούς, νέους και μελλοντικούς, σύμφωνα με όσα ισχύουν στο ΙΚΑ (ασφαλιστικές εισφορές 20%). Αυτό συνεπάγεται ακραίες αυξήσεις στις εισφορές των ασφαλισμένων σε ΟΓΑ και ΟΑΕΕ/ΕΤΑΑ (βλ. παρακάτω).

• Την ενοποίηση όλων των επικουρικών ταμείων σε ένα, στο οποίο θα εφαρμοστεί η ρήτρα μηδενικού ελλείμματος με άλλο όνομα (ρήτρα βιωσιμότητας), μέσω της οποίας θα γίνονται αυτόματες περικοπές στις επικουρικές συντάξεις βάσει της κεφαλαιακής επάρκειας του ενοποιημένου ταμείου επικουρικής ασφάλισης.

• Την καταβολή εθνικής σύνταξης, την οποία θα εγγυάται και θα καταβάλλει το κράτος μέσω της εθνικής φορολογίας (δηλαδή κατά βάση μέσω της αναδιανομής των χρημάτων της εργατικής τάξης). Το ύψος της θα είναι της πλάκας, μόλις 384 ευρώ και θα δίνεται ως προνοιακού τύπου επίδομα σε όλους όσοι συμπληρώσουν τουλάχιστον 20 έτη ασφάλισης, ενώ ενδέχεται να εισαχθούν εισοδηματικά (π.χ. ανάλογα με το ύψος της αναλογικής σύνταξης, βλ. παρακάτω) και περιουσιακά κριτήρια για τον τελικό καθορισμό της. Για όσους έχουν λιγότερα ένσημα (με ελάχιστο όριο τα 15 έτη ασφάλισης) θα προβλέπονται κλιμακωτές μειώσεις.

• Τη χορήγηση ανταποδοτικής (αναλογικής) σύνταξης, βάσει των ατομικών εισφορών του κάθε ασφαλισμένου στο σύνολο του εργάσιμου βίου του, δίχως όμως να υπολογίζονται τα επιδόματα αδείας και τα δώρα εορτών (για τα οποία οι εργαζόμενοι κατά τ' άλλα πλήρωναν κανονικά εισφορές…), με αποτέλεσμα το συντάξιμο ποσό για κάθε συνταξιούχο να συμπιέζεται κι άλλο προς τα κάτω. Με άλλα λόγια, προβλέπεται η ακόμη στενότερη σύνδεση μεταξύ ατομικών εισφορών και τελικών ατομικών συνταξιοδοτικών παροχών, στο δρόμο που χάραξαν οι νόμοι 3863 και 3865/2010 (οι λεγόμενοι και «νόμοι Λοβέρδου»).

• Την κλιμακωτή μείωση των επικουρικών συντάξεων (κατά περίπου 7% στις συντάξεις άνω των 170 ευρώ σύμφωνα με ένα σενάριο)

• Την καθιέρωση ανώτατων ορίων αναπλήρωσης, ακόμη και κάτω από το 50% (έναντι 65-75% σήμερα). Μάλιστα το ποσοστό αναπλήρωσης φαίνεται πως θα είναι κλιμακωτό, άρα ακόμη πιο μικρό για τις υψηλότερες αναλογικές συντάξεις. Όσον αφορά ειδικά τις επικουρικές συντάξεις, το ποσοστό συζητείται να πέσει ακόμη και στο 18% για 40 έτη ασφάλισης (ή 0,45% ανά έτος). Τα μειωμένα ποσοστά αναπλήρωσης, σε συνδυασμό με τα μειωμένα συντάξιμα ποσά που θα προκύψουν από τον υπολογισμό των ατομικών εισφορών του κάθε εργαζομένου στο σύνολο του εργάσιμου βίου του, θα οδηγήσουν σε ακόμη πιο χαμηλές νέες συντάξεις. Έτσι το ύψος της μέσης σύνταξης που στις μέρες μας έχει πέσει στα 800-850 ευρώ (από 1.500 ευρώ το 2009) αναμένεται να μειωθεί και άλλο και να κυμανθεί περίπου στα 600 ευρώ.

• Την εισαγωγή ρήτρας προσαρμογής, που θα καθορίζει το τελικό ύψος τόσο της βασικής όσο και της αναλογικής σύνταξης. Η ρήτρα αυτή θα συνδέεται με τις μεταβολές στο προσδόκιμο όριο ζωής, το ΑΕΠ, τα επίπεδα της μισθωτής απασχόλησης ή και το Δείκτη Τιμών Καταναλωτή. Άρα οι συντάξεις θα μειώνονται αυτόματα εάν το προσδόκιμο ζωής και η ανεργία αυξηθεί ή το ΑΕΠ συνεχίσει να μειώνεται...

• Τον επαναϋπολογισμό, δηλαδή τη μείωση των ήδη καταβαλλόμενων 2,7 εκατ. συντάξεων βάσει ενός συντελεστή που θα εξαρτάται από το καθεαυτό ύψος της καταβαλλόμενης σύνταξης, την ηλικία συνταξιοδότησης, τα έτη ασφάλισης, το ύψος των καταβαλλόμενων εισφορών και τα (νέα) ποσοστά αναπλήρωσης. Με αυτόν τον έμμεσο τρόπο παρακάμπτεται και ο σκόπελος των δικαστικών αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ), σύμφωνα με τις οποίες οι μειώσεις που επιβλήθηκαν το 2012 στις κύριες και επικουρικές συντάξεις του ιδιωτικού τομέα κρίθηκαν ως αντισυνταγματικές, καθώς οι μειώσεις αυτές επανανομιμοποιούνται και εφαρμόζονται δια της πλαγίας οδού.[5]

• Τη σταδιακή κατάργηση του ΕΚΑΣ αρχικά στο «πλουσιότερο» –εδώ γελάμε– 20% των δικαιούχων μέχρι και την τελική κατάργησή του την 1/1/2020 (υπολογίζεται ότι άμεσα πλήττονται περίπου 60.000-70.000 «προνομιούχοι» χαμηλοσυνταξιούχοι).

• Τη μείωση των αναπηρικών συντάξεων, καθώς η βασική σύνταξη θα δίδεται μόνο σε όσους έχουν ποσοστό αναπηρίας 80% και άνω, ενώ σε αντίθετη περίπτωση θα

Ας σημειωθεί ότι οι περικοπές των συντάξεων δεν χρησιμοποιούνται για να αυξηθούν τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων και άρα για να βελτιωθεί η κεφαλαιακή τους βάση. Τα χρήματα αυτά δεσμεύονται σε ειδικό λογαριασμό, μέσω του οποίου χρηματοδοτούνται απευθείας οι τσέπες των δανειστών του ελληνικού κράτους!

καταβάλλεται μόλις το 50-70% αυτής. Την ίδια στιγμή, η αύξηση του ΦΠΑ στις υπηρεσίες περίθαλψης στο 23% που ψήφισε η αριστερά του κεφαλαίου το περασμένο Ιούλιο, έχει ήδη μειώσει το διαθέσιμο εισόδημα των δικαιούχων.

• Τη νέα μείωση των εφάπαξ κατά 10-20% (οι μειώσεις θα φτάσουν το 30%-40% για τους συνταξιούχους δημόσιους υπαλλήλους που δικαιούνται μέρισμα από το Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων). Ας σημειώσουμε ότι έχουν ήδη προηγηθεί δύο χοντρές μειώσεις στα εφάπαξ (βλ. Ν. 4024/11 και υπουργική απόφαση αριθ. Φ.80000/1093/26 το 2014). Ας μην ξεχνάμε ότι οι καπιταλιστές θεωρούν το θεσμό τόσο της επικουρικής ασφάλισης όσο και αυτόν του εφάπαξ ως «αναχρονισμό» και σταδιακά απεργάζονται την ολοκληρωτική κατάργησή τους.

• Τη μείωση της βασικής σύνταξης ΟΓΑ κατά 4% και την αύξηση των εισφορών στο 10% φέτος (από 7%), ούτως ώστε το 2019 αυτές να φτάσουν στο 20% του φορολογητέου εισοδήματος, όπως και στους υπόλοιπους ασφαλισμένους του ΕΦΚΑ. Στο ποσό αυτό πρέπει να προσθέσουμε και εισφορές ύψους 6,95% του φορολογητέου εισοδήματος για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη (σύνολο εισφορών 26,95%). Το κατώτατο ασφαλιστέο εισόδημα θα υπολογίζεται βάσει του 80% του εκάστοτε προβλεπόμενου κατώτατου βασικού μισθού άγαμου μισθωτού άνω των 25 ετών (δηλαδή 469 ευρώ), άσχετα με το αν ο ασφαλισμένος κατορθώνει να εξασφαλίσει ένα τέτοιο εισόδημα. Ταυτόχρονα η κυβέρνηση απεργάζεται την αναθεώρηση του Μητρώου Αγροτών, μέσω της υιοθέτησης νέων αυστηρότερων κριτηρίων ένταξης σε αυτό, πετώντας εκτός ΟΓΑ εκατοντάδες χιλιάδες μισθωτούς που συμπλήρωναν το εισόδημά τους με παράλληλη αγροτική απασχόληση.

• Την αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών των ελεύθερων επαγγελματιών στο 38,5% του καθαρού εισοδήματός τους (20% για την κύρια σύνταξη, 7,5% για την επικουρική σύνταξη, 6,95% για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και 4% για το εφάπαξ). Η μηνιαία ασφαλιστική εισφορά δεν δύναται να υπολείπεται του 20% του εκάστοτε προβλεπόμενου κατώτατου βασικού μισθού άγαμου μισθωτού άνω των 25 ετών (117 ευρώ), άσχετα με το αν ο ασφαλισμένος κατορθώνει να εξασφαλίσει ένα τέτοιο εισόδημα. Αντίθετα, προβλέπεται ανώτατο όριο στις μηνιαίες εισφορές, προστατεύοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τα μεγαλοαφεντικά.[6]

Με αυτά και με αυτά αναμένονται μεσοσταθμικές μειώσεις στους νέους συνταξιούχους κατά τουλάχιστον 15-30% – τις μεγαλύτερες μειώσεις αναμένεται να υποστούν μισθωτοί και ελεύθεροι επαγγελματίες με παραπάνω από 20 έτη ασφάλισης, ειδικά όσοι/ες πλησιάζουν στην 35ετία. Ας σημειωθεί ότι οι περικοπές των συντάξεων (ύψους 23,5 δις ευρώ μόνο την περίοδο 2014-2015, ενώ την περίοδο 2015-2018 αναμένονται νέες περικοπές ύψους 6,5-7 δις ευρώ) δεν χρησιμοποιούνται για να αυξηθούν τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων και άρα για να βελτιωθεί η κεφαλαιακή τους βάση. Τα χρήματα αυτά δεσμεύονται σε ειδικό λογαριασμό, μέσω του οποίου χρηματοδοτούνται απευθείας οι τσέπες των δανειστών του ελληνικού κράτους! Κατά τα άλλα, οι ντόπιοι καπιταλιστές και το πολιτικό προσωπικό τους ισχυρίζονται ότι οι μεταρρυθμίσεις είναι απαραίτητες και γίνονται –άκου να δεις τι μαθαίνει κανείς– «για να σωθούν τα ασφαλιστικά ταμεία και να διασφαλιστούν οι μελλοντικές συντάξεις»...

Τι μπορούμε να κάνουμε ενάντια στην άγρια επίθεση που δεχόμαστε;

Για αρχή ας κάνουμε τα βασικά, αυτά που κάποτε ήταν αυτονόητα:

• Διεκδικούμε την άμεση αύξηση των μισθών και των συντάξεών μας

• Διεκδικούμε επίδομα ανεργίας για όλους, δίχως προϋποθέσεις

• Διεκδικούμε ένσημα για όσες ώρες δουλεύουμε και πληρωνόμαστε κανονικά τις υπερωρίες μας

• Δεν χρησιμοποιούμε τη γλώσσα των αφεντικών, αναπαράγοντας τη λογική που στρέφει τους «παλιούς» ασφαλισμένους ενάντια στους «νέους», τους «χαμηλοσυνταξιούχους» ενάντια στα «ρετιρέ», τους έλληνες προλετάριους ενάντια στους ξένους!

Ενάντια στην μίζερη και αποτυχημένη ρητορική των «μικρών νικών»

Ενάντια στην αντιμετώπιση (και) του ασφαλιστικού ως «άλλο ένα κλαδικό ζήτημα»

Γενικευμένη επίθεση ενάντια στο κεφάλαιο & το κράτος του!

**Συνέλευση Εργαζομένων-Ανέργων
Πλατείας Συντάγματος**

[1] Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των αγροτικών κινητοποιήσεων ή του ελεγχόμενου από το ΚΚΕ αγώνα των ναυτεργατών. Και οι μεν και οι δε με τον αγώνα τους προσβλέπουν στην εξαίρεση του δικού τους ταμείου ασφάλισης από το επερχόμενο νομοσχέδιο. Και καλά οι αγρότες, εκ των οποίων μόλις το 10% του γεωργικού πληθυσμού άνω των 15 ετών δουλεύουν ως μισθωτοί, αλλά οι ναυτεργάτες πώς δικαιολογείται να μην ενδιαφέρονται να προωθήσουν με τον αγώνα τους αιτήματα που αφορούν το σύνολο της εργατικής τάξης, τη στιγμή που σήμερα εξαπολύεται αυτή η συνολική επίθεση εναντίον της;

[2] Ημερησία, 19-20/12/2015. Η εφημερίδα χρησιμοποιεί στοιχεία από αδημοσίευτη μελέτη του Σ. Ρομπόλη, σύμφωνα με τα οποία το σύνολο της κινητής και ακίνητης περιουσίας (ταμειακά διαθέσιμα, ομόλογα, μετοχές, ακίνητα κλπ) των ασφαλιστικών ταμείων έφτασε μόλις τα 16,3 δις τον Μάρτιο του 2015, έναντι 25,6 δις ευρώ το 2004. Σύμφωνα με άλλη πηγή η μείωση είναι ακόμη μεγαλύτερη, φτάνοντας τα 16 δις ευρώ. Βλ. Deal News, 12 Φεβρουαρίου 2016.

[3] Και ενώ έχουν ήδη προχωρήσει σε όλες αυτές τις άμεσες κι έμμεσες μειώσεις στις κύριες και επικουρικές συντάξεις οι Συριζαίοι έχουν σήμερα το θράσος να ισχυρίζονται ότι εκείνοι είναι αυτοί που υπερασπίζονται τις συντάξεις...

[4] Καθώς το προσχέδιο αυτό αφενός δεν συνοδεύτηκε από αναλυτικά στοιχεία, αφετέρου βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο τραπέζι της «διαπραγμάτευσης» με τους δανειστές του ελληνικού κράτους, οι επιμέρους λεπτομέρειες του νέου νομοσχεδίου δεν έχουν ακόμη ξεκαθαρίσει. Όσα ακολουθούν αποτελούν τη δική μας προσπάθεια να αποκωδικοποιήσουμε και να συγκεντρώσουμε με ένα κατά το δυνατό συνεκτικό τρόπο τις επιμέρους πτυχές της επίθεσης εναντίον του έμμεσου μισθού μας, όπως αυτές διαφαίνονται έως την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές.

[5] Δεν είναι τυχαίο ότι στην λεγόμενη «επιτροπή των Σοφών», η οποία χάραξε τις κατευθυντήριες γραμμές της νέας αντασφαλιστικής μεταρρύθμισης, συμπεριλαμβάνονταν δικαστικοί του ΣτΕ που είχαν ψηφίσει υπέρ της συνταγματικής εγκυρότητας των μειώσεων του 2012, ώστε η νομική τεκμηρίωση του νέου νομοσχεδίου να τέτοια ώστε να απορριφθούν τυχόν νέες προσφυγές.

[6] Για την πλειοψηφία των ελεύθερων επαγγελματιών που εξαναγκάζονται να εργάζονται ως «αόρατοι» μισθωτοί προλετάριοι με δελτίο παροχής υπηρεσιών («μπλοκάκι») για ένα ή περισσότερα αφεντικά, το νέο νομοσχέδιο, σύμφωνα με τις διαρροές των συριζαίων, θα προβλέπει ποσοστό εισφορών για την κύρια σύνταξη ύψους 20%, που θα επιμερίζονται σε 6,95% για τον ίδιο τον εργαζόμενο και 13,05% για το αφεντικό του. Στην πράξη, όπως παραδέχονται ακόμη και οι αστικές φυλλάδες, αυτό το μέτρο απλώς θα οδηγήσει στη μετακύλιση του εργοδοτικού κόστους ασφάλισης στους ίδιους τους εργαζομένους, καθώς αυτοί θα συνεχίσουν να εργάζονται με «μπλοκάκι». Με άλλα λόγια, εάν δεν αλλάξουν οι εργασιακές σχέσεις και δεν καταργηθεί αυτή η μορφή κεκαλυμμένης μισθωτής εργασίας, τα «μπλοκάκια» θα συνεχίσουν να επωμίζονται το κόστος ασφάλισής τους.

★ Η Συνέλευση Εργαζομένων-Ανέργων πλατείας Συντάγματος είναι μια προλεταριακή συνέλευση που δημιουργήθηκε από την ανάγκη ανάλυσης της νέας επίθεσης που θα δεχόταν η τάξη μας με την εφαρμογή του 3ου, κατά σειρά, μνημονίου το καλοκαίρι του 2016, και οργάνωσης της αντίστασής μας σε αυτό από μία ταξική σκοπιά, μακριά από τις θολές και παραπλανητικές ετικέτες του «πολίτη», του «κατοίκου/γείτονα», του «ατομικού ιδιοκτήτη» και του «λαού», που συσκοτίζουν την πραγματικότητα της κοινωνικής ανισότητας και της εκμετάλλευσης της εργασίας μας.

Η Συνέλευση διοργάνωσε δύο δημόσιες εκδηλώσεις επί της πλατείας Συντάγματος τον Ιούλιο (η πρώτη σχετικά με τα λεγόμενα «προαπαιτούμενα μέτρα» που θα ψήφιζε η αριστερά του κεφαλαίου εκείνες τις ημέρες, η δεύτερη σχετικά με την προλεταριακή εμπειρία της άρνησης πληρωμών ως μέσο αύξησης του άμεσου μισθού μας), ενώ από τον Σεπτέμβριο και μετά κυρίως ασχολείται με το επερχόμενο ασφαλιστικό νομοσχέδιο, επανεκδίδοντας σε νέα συμπληρωμένη μορφή την μπροσούρα «Σκοτώνουν τα άλογα στη δουλειά και όταν γεράσουν τα θάβουν ιδίοις εξόδοις» και οργανώνοντας, μεταξύ άλλων, σειρά εκδηλώσεων για την ανάδειξη του ζητήματος.

Κείμενα, αφίσες και λοιπό υλικό της Συνέλευσης μπορεί να βρεθεί στη διεύθυνση: synelefsi-syntagmatos.espivblogs.net

Βάζουμε μπροστά τις μηχανές

Με αυτοδιαχείριση και αγώνα, για την επαναλειτουργία του εργοστασίου ξυλείας στην Πατρίδα της Βέροιας

Είμαστε οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες μιας κάποτε μεγάλης επιχείρησης ξυλείας, οι περισσότεροι με 20-35 χρόνια εργασίας. Είμαστε εμείς που πεντέμισι χρόνια τώρα κάναμε υπομονή, απλήρωτοι-ες, στηρίζοντας μέσα σε όλες τις δυσκολίες την πιθανότητα να ορθοποδήσει η εταιρεία, πιστεύοντας τις υποσχέσεις και τα ψεύτικα λόγια των ιδιοκτητών της επιχείρησης. Είμαστε εμείς που κατ' εντολή τους πηγαίναμε μία ώρα πριν από την ώρα της έναρξης και φεύγαμε μία ώρα μετά την λήξη του ωραρίου εργασίας. Από τη νύχτα στη νύχτα. Είμαστε εμείς που με όλη μας την ψυχή, με όλο μας το κουράγιο, κάναμε τον "καπετάνιο" για να μην βουλιάξει το καράβι, όπως μας έλεγαν κάποιοι συνάδελφοι. Έτσι, κάθε εργαζόμενος το 2010, είχε 150-160 ένσημα αντί 300 (με 25 ημέρες εργασίας τον μήνα) και πληρωνόταν έναντι μηνιαίως, 200-400 ευρώ.

Στις 4/10/2011 η εταιρεία κατέθεσε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου αίτηση κήρυξης πτώχευσης, η οποία έπειτα από συνεχείς αναβολές της δικασίμου 22/2/12 στις 11/11/2012 θα εκδικαζόταν στις 13/03/2013. Την ίδια ημέρα η εταιρεία αναγνώρισε εγγράφως όλες τις οφειλόμενες και ληξιπρόθεσμες οφειλές και απαιτήσεις προς το προσωπικό έως και τον Σεπτέμβριο του 2011 .

Όλα αυτά τα χρόνια η τακτική που τα αφεντικά ακολούθησαν είχε ως σκοπό να απαλλάξει την εταιρεία από τις ευθύνες της απέναντι στους δανειστές της. Και μολονότι το πρωτοδικείο αποφάσισε το αντίθετο, ξεκίνησαν να πουλάνε τον μηχανολογικό εξοπλισμό, αλλοιώνοντας την περιουσία της εταιρείας, κατασπαράσσοντας το καμάρι μας, τη ζωή μας. Πρώτα το φορτηγό, μετά το κατερπίλαρ, κι έπειτα κλαρκ, μέταλλα, καλώδια, καζάνια, ένα τζιπ και άλλα… Και ξανά υποσχέσεις για πληρωμές αν σταματήσουμε τις αγωγές, και ξανά προσβολές, εκμεταλλευόμενοι τον χρόνο που κέρδιζαν από το αίτημα της πτώχευσης. Όποιος εργαζόμενος τόλμησε να ζητήσει τα χρήματά του, αντιμετώπισε τις απειλές των αφεντικών, που χτυπώντας τα χέρια τους πάνω στο γραφείο έλεγαν με τσαμπουκά: "δεν έχω, κάνε ό,τι θες άντε και…", λες και τα φάγαμε μαζί. Αναγκαστήκαμε να ζητιανεύουμε τα δεδουλευμένα μας και τους κόπους μιας ζωής. Οι προσβολές και η απαξίωση ήταν η ανταμοιβή μας.

Η τελευταία πράξη του έργου παίζεται από το Σεπτέμβριο του 2015, όταν εμφανίζεται κάποιος κ. Σωτήρας ως επενδυτής για να αγοράσει την επιχείρηση αντί πινακίου φακής. Κι αυτός συνεχίζει το έργο των προηγούμενων, αφήνοντας απλήρωτους λογαριασμούς σε ΙΚΑ, ΦΠΑ, ΔΕΗ, ΦΟΡΟΥΣ… μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ. Φτάσαμε έτσι στον Ιανουάριο του 2016, που κάνουμε επίσχεση εργασίας και καταλαμβάνουμε το εργοστάσιο.

Δηλώνουμε πως η υπομονή μας εξαντλήθηκε και θέλουμε την επιστροφή στην επιχείρηση όλων των πωληθέντων μηχανημάτων, των εξαρτημάτων, των αυτοκινήτων, των φορτηγών, των μηχανημάτων βαρέως τύπου, και των καλωδίων από την πώληση των οποίων πήραν χρήματα.

Απαιτούμε η πολιτεία να καταδείξει το πότε αλλοιώνεται η περιουσία της επιχείρησης… Όταν πληρώνονται οι πρώην εργαζόμενοι η περιουσία μεταβάλλεται, ενώ όταν ξεπουλιούνται τα μηχανήματα και τα αφεντικά εισπράττουνε για λογαριασμό τους, αυτή δεν αλλοιώνεται; Γιατί εμείς καταλαβαίνουμε πολύ καλά τι γίνεται, το πώς λειτουργούν οι διοικούντες στην επιχείρηση. Στα 20-30 χρόνια στον χώρο εργασίας, είδαμε τόσα όσα δεν μπορεί να φανταστεί κανείς.

Εμείς. Οι πρώην και νυν εργαζόμενοι στην εταιρεία Ε. Παπαδόπουλος–Ν. Παγούρας Α.Β.Ε.Ε., είμαστε αποφασισμένοι, και η ορμή μας είναι το ίδιο το δίκαιο μας.

Να μην εγκαταλείψουμε τον αγώνα.

Να μην χαρίσουμε τα δεδουλευμένα μας ούτε τις αποζημιώσεις μας.

Είμαστε αποφασισμένοι να ξεκινήσουμε το εργοστάσιο χωρίς αφεντικά, και με αυτοδιαχείριση να σηκώσουμε το μπόι μας, ανακτώντας την αξιοπρέπεια μας.

Αυτό που οι πρώην ηγεμόνες της εταιρείας Ε. Παπαδόπουλος – Ν. Παγούρας Α.Β.Ε.Ε. δεν μπόρεσαν να κάνουν, μπορούμε να το κάνουμε εμείς.

Ακολουθώντας το παράδειγμα της ΒΙΟΜΕ στην Ελλάδα, λέμε πως χωρίς εμάς γρανάζι δεν γυρνά, εργάτες μπορούμε χωρίς αφεντικά.

Βάζουμε μπροστά τις μηχανές.

Πατρίδα, Ημαθίας
Φεβρουάριος 2016

Οι Ρομπέν του ξύλου,
οι πρώην εργαζόμενοι-ες
της εταιρείας ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ – ΠΑΓΟΥΡΑΣ
https://robenworkers.wordpress.com/

Εργασιακά και επαναστατική προοπτική

Είναι οφθαλμοφανές ότι οι κοινωνικό-πολιτικές συγκυρίες έχουν οδηγήσει την πλειοψηφία του κόσμου σε μια βαθειά εξαθλίωση. Φυσικός παράγοντας για αυτή την εξαθλίωση δεν μπορεί να είναι άλλος πέρα από τα οικονομικά προφανές παράγωγο των εργασιακών σχέσεων.

Κανένας δεν μπορεί να αρνηθεί ότι με το πέρας της χρυσής εποχής (δεκαετίες 80-90) και εντονότερα μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, οι εργασιακές σχέσεις χειροτερεύουν διαρκώς. Όμως το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τους αγώνες για τα εργασιακά δικαιώματα. Από τη στιγμή που ξεκίνησε η επίθεση στα εργατικά κεκτημένα, το εργατικό κίνημα στάθηκε ανάξιο να αφουγκραστεί την πραγματικότητα, με συνέπεια να μείνει προσκολλημένο είτε σε συντεχνιακά ζητήματα είτε να προσπαθεί να διατηρήσει δικαιώματα και σχέσεις του παρελθόντος.

Στέκεται ανάξιο να αποτελέσει ένα πραγματικά επαναστατικό-εξεγερσιακό κίνημα, αφού στη προσπάθεια του να μην χάσει τα κεκτημένα του προηγούμενου αιώνα δεν κατάφερε να θέσει νέα προτάγματα και νέες διεκδικήσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της οπισθοδρόμησης των χαρακτηριστικών του, είναι η μετατροπή του συνθήματος από «τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά» σε «τρομοκρατία είναι να ψάχνεις για δουλειά».

Αν και είναι εμφανές ότι δεν βρισκόμαστε σε μια προεπαναστατική περίοδο δεν παύει να είναι χρέος μας η δημιουργία συγκυριών που θα οδηγήσουν σε αυτή. Είναι προφανές ότι η ανάγκη για επιβίωση, ως έμφυτο χαρακτηριστικό κάθε έμβιου όντος, τείνει να είναι πρωταρχικό μέλημα όμως για καθέναν που οραματίζεται ένα καλύτερο κόσμο δεν μπορεί να μείνει εκεί. Οφείλουμε να παραγκωνίσουμε αιτήματα και προτάγματα που στοχεύουν στην βελτίωση της καθημερινότητας, ακόμα και αν αυτά έχουν βιοτικό χαρακτήρα, και να επικεντρωθούμε σε εκείνα που στοχεύουν στην ολοκληρωτική αλλαγή της.

Η εργασία δεν μπορεί να υπάρξει έξω από το φάσμα της εξουσίας-καταπίεσης εξ ου και είναι αδύνατον να βελτιωθεί σε τέτοιο βαθμό που να υφίσταται μακριά από αυτές τις σχέσεις. Οι προσπάθειες καλυτέρευσης τους μπορεί να επιφέρουν πρόσκαιρες ευκαιρίες για ανάσες επιβίωσης άλλα ταυτόχρονα όχι μόνο δεν ζημιώνουν τα αφεντικά άλλα συνεχίζουν να τους προσφέρουν υπεραξία (επαναπρόσληψη απολυμένων κ.α.).

Το μοναδικό πρόταγμα που μπορεί να υπάρξει όσον άφορα την εργασία είναι η ολοκληρωτική καταστροφή της και η αναγέννηση της μέσα σε αλληλέγγυα και συντροφικά πλαίσια. Κάτι που είναι αδύνατο να συμβεί μέσα στην υπάρχουσα κοινωνία. Εξ ου και κάθε είδους αγώνας οφείλει να συμπορεύεται με τον αγώνα για διαρκή ελευθερία και επανάσταση. Γιατί μέχρι να σταματήσει να υπάρχει η μισθωτή σκλαβιά κανείς δεν θα είναι πραγματικά ελεύθερος.

Null

Εργατική διεκδίκηση στη Βέροια

Το σωματείο

Ένας από τους πιο κερδοφόρους κλάδους στην Ελλάδα είναι αυτός του επισιτισμού. Αυτό δεν ισχύει βέβαια για τους εργαζόμενους στο συγκεκριμένο κλάδο, παρά μόνο για τους εργοδότες. Οι εργαζόμενοι έρχονται αντιμέτωποι με την ανασφάλιστη εργασία, την παραβίαση του 8ώρου, τις απλήρωτες υπερωρίες, την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και οτιδήποτε άλλο επιβάλλουν τα αφεντικά, επωφελούμενα από το καθεστώς της κρίσης.

Με αφορμή τις παραπάνω συνθήκες γεννιέται η ανάγκη για την ίδρυση ενός σωματείου που να διαφοροποιείται από τα υπάρχοντα, τα καθοδηγούμενα από κρατικοδίαιτους εργατοπατέρες (ΓΣΕΕ/ΠΑΜΕ), οι οποίοι χρησιμοποιούν τα συμφέροντα των εργαζομένων ως πρόσχημα για τη δική τους πολιτική και οικονομική ανέλιξη. Ενός σωματείου που να διεκδικεί καλύτερες συνθήκες εργασίας συλλογικά, ενάντια στην λογική της εκπροσώπησης των εργαζομένων. Ο αγώνας να δίνεται μαζί με τους εργαζόμενους και όχι αντί των εργαζομένων. Ενός σωματείου του οποίου η γενική συνέλευση να είναι το μοναδικό όργανο λήψης αποφάσεων και να λειτουργεί αντιιεραρχικά και οριζόντια.

Το Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε το 2010. Από τότε αγωνίζεται για να επιφέρει ρήγματα στον εργασιακό μεσαίωνα που επιβάλλεται πια απροκάλυπτα στη βαριά βιομηχανία του επισιτισμού.

Ο Αγώνας: Ζητάς τα ένσημα σου και δέχεσαι απειλές

Είναι κοινό μυστικό στην πόλη της Βέροιας ότι οι συνθήκες εργασίας στον κλάδο του επισιτισμού (πακετάδες, σερβιτόροι, μάγειρες, κλπ.) είναι απαράδεκτες. Πάνω από τους μισούς εργαζόμενους αυτού του κλάδου εργάζονται υπό το καθεστώς μαύρης (ανασφάλιστης) εργασίας. Φυσικά ούτε λόγος για δώρα, επιδόματα, νυχτερινά και υπερωρίες. Οι συγκεκριμένες συνθήκες προφανώς ισχύουν και για τις υπόλοιπες επαρχιακές πόλεις, αλλά σε μικρότερο βαθμό και στα αστικά κέντρα. Στην επαρχία, επειδή η κοινωνία είναι μικρή και όλοι γνωρίζονται, έχει επικρατήσει η αντίληψη ότι τα αφεντικά είναι φίλοι με τους εργαζόμενους. Στην πραγματικότητα, όμως, τα αφεντικά αισχροκερδούν σε βάρος των εργαζομένων, ειδικότερα τα τελευταία χρόνια, με πρόσχημα την κρίση. Όσον αφορά τους κρατικούς φορείς (ΙΚΑ, Επιθεώρηση Εργασίας), το μεν ΙΚΑ πραγματοποιεί πολύ σπάνια ελέγχους μόνο μετά από καταγγελίες, ενώ η Επιθεώρηση Εργασίας της Βέροιας συμβουλεύει τους εργαζόμενους να κάνουν συμβιβασμούς που είναι προς το συμφέρον του εργοδότη.

Έτσι και εγώ, μέσα σε αυτό το εργασιακό καθεστώς, εργαζόμουν στο ταχυφαγείο «ΜΑΣΑ ΜΠΟΥΚΑ» ανασφάλιστος και χωρίς υπερωρίες, δώρα, επιδόματα και νυχτερινά για σχεδόν 4,5 χρόνια, παίρνοντας από τους «καλύτερους μισθούς» της πόλης: 3,50 ευρώ την ώρα.

Έχοντας σταματήσει πρόσφατα, αποφάσισα να διεκδικήσω όλα τα παραπάνω που δικαιούμουν. Αφού ήρθα σε επικοινωνία με το Σωματείο Βάσης Σερβιτόρων Μαγείρων (και λοιπών εργαζόμενων στον κλάδο του επισιτισμού) Κεντρικής Μακεδονίας, αποφασίσαμε να πάμε στο μαγαζί που εργαζόμουν και να ζητήσουμε τα αυτονόητα. Η αρχική του απάντηση -κλασική αντίδραση αφεντικού- ήταν ότι «δε βγαίνει», ενώ ύστερα άρχισε να απειλεί ότι θα πάρει δικηγόρο και ότι θα μάθει όλη η πόλη αυτό που κάνω, υπονοώντας πως δε θα μπορώ να ξαναβρώ δουλειά εκεί. Η δική μου απάντηση, όσο και των υπολοίπων μελών του Σωματείου, ήταν ότι πράγματι του χρειάζεται δικηγόρος, γιατί προφανώς ο νόμος είναι εναντίον του και ότι εμείς από τη μεριά μας θα το επικοινωνήσουμε εξίσου στον κόσμο της Βέροιας. Καθώς φεύγαμε, μας σταμάτησε ένας «συνάδελφος», με τον οποίο συνεργάστηκα το τελευταίο διάστημα πριν σταματήσω, για να υπερασπιστεί το αφεντικό του, λέγοντάς μου ότι είναι από τους καλύτερους εργοδότες! Σε ερώτηση μέλους του Σωματείου για το πώς γίνεται να δουλεύει ανασφάλιστος πάνω σε μηχανάκι, ενώ αυτό το επάγγελμα έχει τα περισσότερα εργατικά και πολλές φορές θανατηφόρα ατυχήματα, μας έδειξε τον σταυρό που φορούσε, αποκρινόμενος ότι δεν χρειάζεται ασφάλεια γιατί έχει αυτό…

Η αναφορά στο παραπάνω περιστατικό με τον «συνάδελφο» γίνεται για να καταδείξω ότι μεγάλο μερίδιο ευθύνης γι' αυτές τις εργασιακές συνθήκες φέρουν και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Για χρόνια αυτοί οι εργαζόμενοι στηρίζονταν σε ξεπουλημένους κομματικούς και συνδικαλιστικούς φορείς, έχοντας χάσει την ταξική τους συνείδηση.

Ήρθε η ώρα όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι που βιώνουμε την καθημερινή εκμετάλλευση, να οργανωθούμε. Με βασικό μας όπλο την αλληλεγγύη, αντιστεκόμαστε συλλογικά απέναντι στο φόβο και σε κάθε είδους εργοδοτική τρομοκρατία. Διεκδικούμε αυτά που μας ανήκουν. Οργανωνόμαστε σε σωματεία βάσης, γιατί αντιλαμβανόμαστε ότι κανείς άλλος, εκτός από εμάς τους ίδιους, δεν μπορεί να γνωρίζει τα προβλήματα μας. Στεκόμαστε απέναντι από γραφειοκράτες-συνδικαλιστές του τίποτα και κάθε είδους γραμματείς και φαρισαίους. Διεκδικούμε συλλογικά, αδιαμεσολάβητα και αυτοοργανωμένα. Αποφασίζουμε όλοι μαζί ισότιμα, χωρίς αρχηγούς, εμείς για εμάς.

Πρώην ανασφάλιστος πακετάς του ταχυφαγείου «ΜΑΣΑ ΜΠΟΥΚΑ».

Θα παγώσει το χαμόγελο στα χείλη τους

Πριν ένα μήνα, στο κατάστημα «Πλαίσιο» στη Λάρισα έλαβε χώρα μία ακόμα αυθαιρεσία. Η επί 8 χρόνια εργαζόμενη εκεί, Σοφία Πάττα, απολύθηκε καθώς όπως ανέφερε η διεύθυνση «δεν χαμογελούσε πολύ». Όπως ήταν φυσικό η εργοδοσία αρνήθηκε την επαναπρόσληψη της εργαζόμενης. Βέβαια το γεγονός αυτό δεν είναι ούτε πρωτόγνωρο ούτε τελείως άγνωστο για τους εργαζομένους. Το «χαμόγελο» δεν είναι παρά μια πρόφαση απόλυσης από την επιθεώρηση των καταστημάτων προσπαθώντας να καλύψει την πραγματική αιτία που δεν είναι άλλη από την ανακύκλωση των εργαζομένων.

Στόχος της ανακύκλωσης αυτής είναι η σταδιακή αντικατάσταση των ''υψηλόμισθων" από νεότερα και φθηνότερα εργατικά χέρια. Να σημειωθεί ότι η εταιρία τα τελευταία 5 χρόνια έχει απολύσει 400 άτομα για να διατηρήσει την κερδοφορία της εν μέσω κρίσης, ενώ άλλοι τόσοι έχουν παραιτηθεί λόγω των σκληρών εργασιακών συνθηκών στις οποίες καλούνται να ανταπεξέλθουν. Σκληρές συνθήκες οι οποίες μπορούν να μεταφραστούν σε ατομικές συμβάσεις εργασίας «υποχρεωτικών» 10ωρων με κενά σημεία όσον αφορά στις υπερωρίες, σε καταπάτηση εργασιακών δικαιωμάτων, σε μηχανάκια χρονομέτρησης παραγωγικότητας που μετράνε ακόμα και το λεπτό που ο εργαζόμενος θα σηκώσει κεφάλι. Επιπλέον, «οι εργαζόμενοι τίθενται μονίμως σε μία πολυεπίπεδη διαδικασία αξιολόγησης, κομμάτι της οποίας είναι φυσικά η δημιουργία σκληρού ανταγωνισμού μεταξύ τους», έτσι ώστε να μην απολυθούν. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός, είναι και πάλι ορατός. Άνθρωποι που έχουν ενημερωθεί για την απόλυση και τη γενικότερη κατάσταση στο «Πλαίσιο», που βιώνουν τον εργασιακό μεσαίωνα και το ξεζούμισμα από τα αφεντικά, άνθρωποι ίσως απολυμένοι ή χαμηλόμισθοι, συνεχίζουν να ψωνίζουν από το συγκεκριμένο κατάστημα, απασχολώντας τους εκεί εργαζόμενους. Αδιαφορούν για την πίεση που τους ασκείται, που είναι υποχρεωμένοι να χαμογελάνε για να μην απολυθούν.

Ωστόσο ο εργασιακός μεσαίωνας στο «Πλαίσιο» δεν μας ξαφνιάζει, δεν αποτελεί εξαίρεση αλλά τον κανόνα

Όλα κινούνται όπως ακριβώς επιτάσσει η ελεύθερη αγορά και ο ανταγωνισμός. Ο πιο κερδοφόρος θα επιβιώσει. Αναλώσιμοι εργαζόμενοι, 4ωρες και 6ωρες συμβάσεις εργασίας, μισθοί πείνας, μαύρη εργασία χωρίς ασφάλιση, δουλειά την Κυριακή, αυθαιρεσία της εργοδοσίας, καταπάτηση δικαιωμάτων των υπαλλήλων και απλήρωτες υπερωρίες, κάμερες και μηχανάκια παραγωγικότητας, απολύσεις για όποιον τολμήσει να διεκδικήσει. Και όλα αυτά για τη μεγιστοποίηση του κέρδους των αφεντικών.

Δεν θα δουλεύουμε μέχρι να πεθάνουμε, δεν θα πεθάνουμε δουλεύοντας

Πορευόμενοι μέσα στη δίνη της κρίσης, βιώνοντας τον κατακερματισμό των ζωών μας σε όλα τα επίπεδα, προτάσσουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση και τον αγώνα από τα κάτω. Είμαστε σίγουροι πως η σιωπή δεν είναι η λύση, γιατί ξέρουμε πως αν δεν υψώσουμε τις φωνές μας, τίποτα δεν θα αλλάξει ποτέ. Ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία, στο ρατσιστή γείτονα, στο σεξιστή συνάδελφο, στις λογικές του «πατώ επί πτωμάτων» και του ωχαδερφισμού, σηκωνόμαστε από τον καναπέ, κλείνουμε τα δελτία παραπληροφόρησης των 8, υψώνουμε αναχώματα και καθημερινές συλλογικές αντιστάσεις. Ως συνέλευση αναρχικών στεκόμαστε στο πλευρό του κάθε ανθρώπου που μάχεται για αξιοπρέπεια. Ας στήσουμε τις αντιστάσεις μας, να μην αφήσουμε άλλη εργοδοτική αυθαιρεσία αναπάντητη.

Ανοιχτή συνέλευση αναρχικών Λάρισας

mail: anar_lar@espiv.net

Οι μαύρες στολές της αστυνομίας στις πόλεις

Ως το 18ο αιώνα, στις ευρωπαϊκές γλώσσες ο όρος *police* σήμαινε γενικά τη διακυβέρνηση. Η εμφάνιση των πόλεων μεταμορφώνει τη διακυβέρνηση σε επιβολή της τάξης. Ο πολί-της πρέπει, για να έχει αυτή την ιδιότητα, να είναι παράγωγο της Πόλις και όχι υπό τη διαρκή επιτήρηση ενός ξένου σώματος, του στρατού. Έτσι, δημιουργείται στις αρχές του 19ου αιώνα η αστυνομία, ένα σώμα (corpus) δημοσίων υπαλλήλων (πολιτών), που ο πολίτης τούς εκχωρεί το δικαίωμα της χρήσης βίας με την υποχρέωση να τον "προστατεύουν" από τους άγνωστους γείτονές του.

Χωροφυλακή

Την επιβολή της τάξης στις πόλεις την είχε αναλάβει η χωροφυλακή -ένα ημι-στρατιωτικό σώμα χωρίς καμία παρουσία στις γειτονιές αλλά με στρατώνες στο κέντρο κάθε πόλης. Διέθεταν φυλάκια έξω από δημόσια κτήρια, στα όρια πλούσιων συνοικιών, και η εμφάνισή τους στην πόλη σχεδόν πάντα ακολουθούταν από μακελειό. Η χωροφυλακή (το πρώτο της όνομα ήταν ορεοφύλακες) είχε ιδρυθεί το 1832 για την καταδίωξη των ληστών στα βουνά. Το έγκλημα στο χωριό είχε πάντα το χαρακτήρα της απείθειας και της βίας και εκεί εμφανιζόταν ο πάνοπλος χωροφύλακας. Αλλά το έγκλημα στην πόλη έχει το χαρακτήρα της απάτης και του δόλου και δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί (μόνο) με τα όπλα.

Αστυνομία

Έτσι, το 1919 ιδρύεται στην Κέρκυρα η αστυνομία πόλεων, ένα άοπλο στην αρχή σώμα που προσπαθεί να κερδίσει την εμπιστοσύνη των κατοίκων και να μη χρειάζεται η έγκληση του χωροφύλακα. Για την οργάνωσή της καλείται από την (αγγλοκρατούμενη) Ινδία ο αστυνομικός διευθυντής Φρέντερικ Χάλιντεϊ, ειδικός στην οργάνωση της αστυνομίας σε υποανάπτυκτες περιοχές. Το σχέδιο είναι να εξαπλωθεί σε όλα τα αστικά κέντρα, όπως και γίνεται στην Πάτρα (1922), στον Πειραιά (1923) και στην Αθήνα (1924). Η Θεσσαλονίκη, η Καβάλα και Βόλος, με το ισχυρό προλεταριακό κίνημα, θεωρούνται επικίνδυνες πόλεις για άοπλους πειραματισμούς και, όπως λέει και ο πρωθυπουργός Κονδύλης, "...μόνον η χωροφυλακή, όπου υπάρχει θορυβώδες επαναστατικόν προλεταριάτον".

Πλήθος/ όχλος

Από την εποχή που ο Φρέντερικ Χάλιντεϊ είχε υπηρετήσει στη μητροπολιτική αστυνομία του Λονδίνου είχε μάθει όλες τις τεχνικές για τη μη εκτροπή στις πόλεις, δηλαδή για τη μη μετατροπή του πλήθους σε όχλο. Αλλά και η εμφάνιση των αναρχικών τερροριστών στα τέλη του 19ου αιώνα, που μπορούσαν να εμφανίζονται ξαφνικά μέσα από το πλήθος και να εκτελούν τους δυνάστες του λαού, είχε αναγκάσει τις ευρωπαϊκές αστυνομίες να μηχανευτούν διάφορα σχέδια για τον σιωπηρό έλεγχο του πλήθους. Η εφαρμογή τους θα αρχίσει την ίδια χρονιά στην Κέρκυρα...

Η πρώτη δημόσια εμφάνιση της αστυνομίας είναι στη βάπτιση του γιου του πρίγκιπα Αντρέα. Για πρώτη φορά, ο στρατός δεν δημιουργεί αλυσίδα γύρω από την τελετή αλλά αστυνομικοί ελέγχουν το πλήθος ώστε να βρίσκεται σε μια λογική απόσταση, ενώ άλλοι, με πολιτικά, επαγρυπνούν για ύποπτες κινήσεις. Η δεύτερη εμφάνισή τους θα είναι μετά από λίγες βδομάδες σε μια οργισμένη διαδήλωση των ελαιοπαραγωγών. Οι χωροφύλακες περιμένουν την εντολή να βγούνε από τον στρατώνα και να πνίξουν στο αίμα τους διαδηλωτές που πλησιάζουν με δρεπάνια, μαχαίρια αλλά και με τουφέκια. Ο Χάλιντεϊ δίνει διαταγή για διακριτική παρακολούθηση της πορείας από την αστυνομία και με αυστηρή εντολή απαγορεύει στους αστυνομικούς να απαντάνε σε όποιες προκλήσεις των διαδηλωτών. Κάποια στιγμή που ο όχλος συζητά για το πού θα κινηθεί, με μια γρήγορη κίνηση οι αστυνομικοί συλλαμβάνουν διακριτικά τους 30 αγρότες που έβλεπαν ότι πρωτοστατούσαν σε μαχητικότητα και αφήνουν ανενόχλητους τους άλλους να αποχωρήσουν από δρόμους που οδηγούν έξω από την πόλη. Το πλήθος θα διαλυθεί μουδιασμένο χωρίς να πέσει ούτε μια ντουφεκιά.

Η χρήση των χειροπέδων (ή βραχιόλια, στο ρεμπέτικο) για πρώτη φορά το 1919 (μαζί με τα δαχτυλικά αποτυπώματα) απέκτησε μυθικές διαστάσεις. Ο κόσμος φοβότανε ότι ψάχνει να βρει, μόνη της, τον καρπό που της έχουν πει...

Το ίδιο μοντέλο αστυνόμευσης θα μεταφερθεί και στην Πάτρα. Η παρουσία οργανωμένου εργατικού κινήματος θα προσθέσει και μια μικρή πινελιά. Με μυστική αναφορά ο αστυνομικός διευθυντής θα ζητήσει σε πορείες που είναι αμιγώς πολιτικές (π.χ. για την επέτειο της Οκτωβριανής επανάστασης, αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους) και είναι σίγουρο ότι όλοι είναι "ανατρεπτικά στοιχεία" η αστυνομία να τους σαπίζει στο ξύλο με την παραμικρή αφορμή. Επειδή όμως η δημόσια χρήση βίας προκαλεί τον οίκτο και τη συμπάθεια των περαστικών, σε νέα αναφορά ζητείται από τους αστυνομικούς να φροντίζουν να αδειάζουν το κέντρο από περαστικούς και αν δύναται να κλείνουν ως και τα μαγαζιά απ' όπου θα περάσει η πορεία.

Αστυνομικά Τμήματα

Ένα μεγάλο πρόβλημα με την έναρξη της αστυφιλίας ήταν να ωθηθούν οι εργάτες σε συνοικίες της πόλης (και κοντά στις φάμπρικες) όπου δεν διέμεναν ευυπόληπτοι / αστοί πολίτες. Το σημαντικό αυτό ζήτημα για τη λειτουργία της πόλης δεν μπορούσε να το λύσει η αγορά (μέσω των ακριβών ενοικίων) γιατί οι παράνομες παραγκουπόλεις ξεφύτρωναν μέσα σε μία μέρα. Το ζήτημα λύθηκε μέσω των δημόσιων συγκοινωνιών (ακριβά εισιτήρια με αυστηρό έλεγχο, σπανιότητα δρομολογίων από και προς το κέντρο και τις ακριβές συνοικίες) αλλά και των αστυνομικών τμημάτων.

Στα "εγκλήματα" της φτωχολογιάς (πορνεία, εγκλήματα τιμής, παρεμπορίου, δημόσιας υγιεινής, κ.ά.) στις ακριβές συνοικίες δόθηκε εντολή η αστυνομία να είναι πολύ αυστηρή, ενώ στις φτωχικές να κάνει τα στραβά μάτια. Έτσι, οι πλάνητες κάτοικοι προτιμούσαν να στήσουν την παράγκα τους όπου βρίσκονταν φτωχοί και όχι όπου βρίσκονταν πλούσιοι (και αστυνομία). Οι πόλεις διαμορφώθηκαν χωροταξικά με βάση την πιστή εφαρμογή του νόμου.

Περιπτερούχοι, θυρωροί, μικροπωλητές και ρουφιάνοι

Από τις αρχές της δεκαετίας του '20, η αστυνομία επιμένει και τελικά καταφέρνει να έχει τον αποκλειστικό έλεγχο των επαγγελμάτων με συχνή παρουσία στον δρόμο. Το 1922 ψηφίστηκε ο νόμος για τη λειτουργία των περιπτέρων αποκλειστικά από ανάπηρους πολέμου. Το περίπτερο για πολλά χρόνια θα ήταν η δημόσια δήλωση στη γειτονιά για τις συνήθειές σου (τι ώρα ξυπνάς, ποιά εφημερίδα διαβάζεις, για πόσο κόσμο ψωνίζεις πράγματα και τι λες στο δημόσιο τηλέφωνο). Για την αστυνομία δεν μπορούσε να χαθεί αυτή η ευκαιρία. Από το 1923 η άδεια περιπτέρων δίνεται μέσω του τοπικού αστυνομικού τμήματος και όχι από τον τοπικό σύλλογο αναπήρων πολέμου (όπως μέχρι τότε) που ήταν ύποπτοι για αντιμιλιταριστική δράση και διείσδυση κομμουνιστικών στοιχείων (αφού είχαν δει τη φρίκη του μικρασιατικού ιμπεριαλιστικού πολέμου). Και βέβαια δίνεται σε αναπήρους που είναι και σωστοί οικογενειάρχες (και κοιτάνε τη δουλειά τους) και εθνικόφρονες πολίτες (και κοιτάνε και τις δουλειές των άλλων). Με τον ίδιο νόμο καταφέρνουν, με το πρόσχημα της δημόσιας υγείας, να δίνουν αποκλειστικά από τα αστυνομικά τμήματα τις άδειες των μικροπωλητών. Το παρεμπόριο του δρόμου –μια μορφή έντιμης επαιτείας– ήταν πάντα το αποκούμπι του κάθε τσακισμένου από τη φτώχεια.

Τέλη της δεκαετίας του '20 έχουμε και την πρώτη εμφάνιση των πολυκατοικιών στα μεγάλα αστικά κέντρα. Η αστυνομία δεν μπορεί να αφήσει την ευκαιρία να πάει χαμένη. Το 1931 θεσμοθετείται το επάγγελμα του θυρωρού (συνήθως διαμένει δωρεάν στο υπόγειο της πολυκατοικίας) και βέβαια η άδειά του χορηγείται από την αστυνομία.

Ώρα κοινής ησυχίας

Αν στο χωριό ο θόρυβος σε άσχετες ώρες σημαίνει κινητοποίηση (για χαρά, λύπη ή άμυνα) όλων των κατοίκων, στις απρόσωπες πόλεις η βίαιη διακοπή της ησυχίας πρέπει να επιτηρείται. Το 1922 θεσμοθετείται η ώρα κοινής ησυχίας. Το γέλιο, το κλάμα, το ξέσπασμα που δεν μπορεί να συγκρατηθεί μπορεί να προσφέρει πολλά στην αστυνομία. Ο αστυνομικός διευθυντής Πειραιά συμβουλεύει τους αστυνομικούς που επεμβαίνουν σε τέτοιες περιπτώσεις (συνήθως τσακωμοί ζευγαριών) να λειτουργούν ως άτυποι σύμβουλοι γάμου και βέβαια να ψαρεύουν πάνω στην οργή των ζευγαριών όποιες πληροφορίες δεν θα μάθαιναν σε άλλες ώρες... ησυχίας.

Αμάξια και πεζοί

Το αμάξι –απ' όταν εμφανίστηκε και μέχρι το Volkswagen (το αμάξι για το λαό, των Ναζί της δεκαετίας του '30)– αποτελούσε δήλωση ταξικής ισχύος. Η αίσθηση ελευθερίας και ανεξαρτησίας για όσους είχαν να το πληρώσουν ήταν παράλληλα και δήλωση φιλελευθερισμού και αστικής δημοκρατίας. Όμως οι οδηγοί έτρεχαν με δεκάδες ίππους σε δρόμους όπου για χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι είχαν μάθει ότι ανήκουν στους πεζούς και ότι παραμερίζουν (έχουν χρόνο) όταν ακούνε έναν ίππο. Στη Νέα Υόρκη ο αστυνομικός διευθυντής προειδοποιεί ότι η πόλη είναι στα πρόθυρα εξέγερσης αν ξαναπατήσει αμάξι παιδί στον δρόμο. Στην αρχή της δεκαετίας του '20 στην Αθήνα σκοτώνονται στους δρόμους 70, από τα οποία το 66% είναι χαμίνια του δρόμου που εγκαταλείπονται από τους (πλούσιους) οδηγούς. Ο Χάλιντεϊ γνωρίζει ότι μια μέρα κάποια συνοικία θα προλάβει

έναν οδηγό και θα τον λιντσάρει κι έτσι δίνει εντολή στην τροχαία να είναι πολύ αυστηρή με τους οδηγούς. Παράλληλα τυπώνει αφίσες για να μάθει ο κόσμος "τον Γρηγόρη και τον Σταμάτη" και τη χρήση του πεζοδρομίου, και προσπαθεί να καθιερώσει (όπως προσπάθησαν και σε άλλες πόλεις), τη χρήση του δεξιού πεζοδρομίου για μια κίνηση και του αριστερού για την αντίθετη.

Περιπολίες – Ομαδά Δ

Η επιτήρηση της πόλης από τη χωροφυλακή ήταν μια απλή υπόθεση. Ο χωροφύλακας –συνήθως με καταγωγή από την επαρχία– δεν χρειάζεται να γνωρίζει την πόλη. Όταν του δίνεται η εντολή σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι χάνεται στα σοκάκια και γι αυτό ο βαρόνος George-Eugene Haussman καταργεί το προνόμιο της εντοπιότητας των Παριζιάνων δημιουργώντας τα μεγάλα βουλεβάρτα για να κινείται με άνεση ο στρατός. Η επιτυχία της αστυνομίας απεναντίας βρίσκεται στην άριστη γνώση της πόλης. Αρχίζουν οι πεζές περιπολίες. Με αποτροπιασμό οι αναφορές από τους αστυνομικούς διευθυντές είναι γεμάτες φόβο για το τι τραβάνε στις φτωχογειτονιές εξαιτίας "του ανταγωνισμού των κοινωνικών τάξεων". Οι αστυνόμοι αρνούνται να κάνουν νυχτερινές περιπολίες γιατί πέφτουν συνέχεια σε καρτέρι και ξυλοκοπούνται ανηλεώς. Ειδικά σε Βύρωνα και Καισαριανή δεν μπορούν να προσεγγίσουν ούτε καν την ημέρα. Αγοράζονται οι πρώτες μηχανές για γρήγορες περιπολίες σε σημεία που μαζεύονται "συνωμότες ταραξίες".

Πρώτο μπλόκο (συνοικία Ασυρμάτου)

Στον περιφερειακό του Φιλοππάπου βρίσκεται η συνοικία του Ασυρμάτου. Εκεί ζούσαν σε παράγκες 800 οικογένειες προσφύγων, που οι μισοί ήταν κομμουνιστές και οι άλλοι μισοί μικροπωλητές και λαθρέμποροι. Όλες οι προσπάθειες της αστυνομίας να περιπολήσει την περιοχή κατέληγαν πάντα στο άγριο ξυλοκόπημα των αστυνομικών και την εύρεσή τους ετοιμοθάνατων στα όρια της συνοικίας.

Το 1927 με εμπιστευτική εγκύκλιο συγκεντρώνεται το σύνολο της αστυνομίας Αττικής. Στις 2 τα ξημερώματα προσεγγίζουν τη γειτονιά με σβηστά φώτα και την αποκλείουν. Πριν ξημερώσει, ο αστυνομικός διευθυντής ξυπνάει με ντουντούκα τους έντρομους κατοίκους: "Μη νομίζετε ότι μπορείτε να παίζετε πια με το κράτος και την αστυνομία...".

Χωρίς εισαγγελέα, θα μπούν ως το μεσημέρι και στα 800 σπίτια και θα σύρουν όλους τους άντρες και γυναίκες άνω των 18 ετών στα αστυνομικά τμήματα για τις γνωστές περιποιήσεις. Στα χαμόσπιτα του Ασυρμάτου γυρίστηκε και η ταινία "Συνοικία το όνειρο" που μας άφησε και το τραγούδι: "Βρέχει στη φτωχογειτονιά".

Ίδρυση Ασφάλειας (1924)

Α. Κομμουνιστές

Οι Άγγλοι από τον 19ο αιώνα είχαν καταλάβει ότι αν η περιπολία είναι η φλέβα στο σώμα της πόλης, μόνο με την πληροφορία (ασφάλεια) θα ξέρουν πού να πάνε. Έτσι δημιούργησαν τους "μυστικούς", που λέγονταν και Special Irish Branch γιατί παρακολουθούσαν Ιρλανδούς πατριώτες και αναρχικούς. Ο σκοπός της Ασφάλειας στην ιδρυτική της πράξη ήταν: "δια την αντιμετώπισιν προ πάντων της κομμουνιστικής διεισδύσεως εις τους συνδικαλιστικούς οργανισμούς των εργατουπόλεων".

Τον επόμενο μήνα, Νοέμβριο του 1924, το ΚΚΕ για να προστατευτεί στο τρίτο έκτακτο συνέδριο αποφασίζει τη δημιουργία παράνομων πυρήνων, τη χρήση ψευδώνυμων και την τήρηση αυστηρών συνωμοτικών κανόνων.

Η Ασφάλεια θα ζητήσει και την πρόσληψη γυναικών στην αστυνομία για τη διείσδυση σε αναρχικούς κύκλους, γιατί σε ΗΠΑ και Αγγλία η εμπειρία είχε δείξει ότι τις υποπτεύονται λιγότερο, τους μιλάνε περισσότερο και είναι πολύ πιο ικανές στην παρακολούθηση υπόπτων, αλλά το ελληνικό κράτος το αρνείται.

Η χειρότερη βρισιά: ρουφιάνος

Το έργο της Ασφάλειας θα αποδειχθεί δύσκολο και χρονοβόρο. Τα στεγανά των ανατρεπτικών κύκλων είναι ερμητικά κλεισμένα. Το κυριότερο πρόβλημα όμως δεν είναι οι συνωμοτικοί κανόνες των κομμουνιστών αλλά, όπως αναφέρει ο διευθυντής Ασφάλειας Πειραιά: "δυστυχώς εις την χώρα μας, το κοινόν δεν φαίνεται πρόθυμον και δεν σπεύδει εις την παροχήν πληροφοριών. Θεωρούν δε την ενέργεια ταύτην ως προσβάλλουσαν την ανθρώπινην αξιοπρέπειαν και ακόμη ως έσχατην προδοσίαν".

Το 1926 η Ασφάλεια καταφέρνει να πάρουν την πλειοψηφία στη ΓΣΕΕ τα "εθνικώς σκεπτόμενα σωματεία". Συλλαμβάνει την προηγούμενη μέρα τους συνδικαλιστικούς εκπροσώπους για να χάσουν το δικαίωμα ψήφου, ή εκμεταλλεύεται την κόντρα των σταλινικών με τους αρχειομαρξιστές για διάλυση των σωματείων. Τελικά, με την ψήφιση του ιδιώνυμου το 1929 και την απαγόρευση του ΚΚΕ (η Ασφάλεια προτείνει να μην απαγορευτεί ολοκληρωτικά για να μπορεί να παρακολουθεί τα νόμιμα γραφεία) καταφέρνουν το 1930 να διεισδύσουν χαφιέδες στον παράνομο μηχανισμό. Οι κομμουνιστικές οργανώσεις οργανώνονται καλύτερα και αρχίζουν φροντιστήρια σε κάθε πυρήνα. Αποστήθιση πληροφοριών και όχι σημειώσεις, έλεγχος στους δραπέτες των φυλακών για τις συνθήκες "απόδρασής τους", ανάλυση κάθε σύλληψης όσο τυχαίας κι αν φαίνεται, παρακολούθηση της Ασφάλειας, εικονική διαγραφή μελών ή/και προτροπή να γίνουν χαφιέδες για να γνωρίσουν και τους άλλους, μαθήματα για την ανάκριση, μαθήματα αντιπαρακολούθησης, και τελικά η διαρκής υπενθύμιση όπως ήταν γραμμένη στην είσοδο του Εργατικού Κέντρου Πειραιά: ΚΤΥΠΑΤΕ ΤΟΥΣ ΧΑΦΙΕΔΕΣ

Β. Ποινικοί

Αν για τους πολιτικούς το έργο της Ασφάλειας ήταν πολύ δύσκολο, για τους ποινικούς αποδείχτηκε παιχνιδάκι. Ως το 1924 η κουλτούρα των παρανόμων στηριζόταν στην προσωπική φήμη του κάθε κουτσαβάκη. Αν κάποιος είχε σκοτώσει, είχε φέρει ναρκωτικά ή είχε κάνει μεγάλη ληστεία ήταν κάτι που έπρεπε να το μάθουν όλοι για να ανέβει στην άτυπη ιεραρχία. Και βέβαια η φήμη προστάτευε από άσκοπους σκοτωμούς. Η υστεροφημία και ο κώδικας τιμής των ποινικών ήταν για την Ασφάλεια το κερασάκι στην τούρτα της πληροφορίας. Αφού συγκεντρώνουν όλες τις πληροφορίες το σάλπισμα για την επίθεση δίνεται το 1925 με την απαγόρευση του χασίς, την αυστηρότατη ποινικοποίηση της κοκαΐνης και ηρωίνης (το 1911 ο πρώτος νόμος απαγόρευε μόνο την εμπορία) και την ταυτόχρονη απαγόρευση της χαρτοπαιξίας. Μέσα σε ένα εξάμηνο η ασφάλεια θα έχει "δέσει" σχεδόν το σύνολο των ποινικών.

Για 3 χρόνια το έγκλημα θα εξαφανιστεί από τις πόλεις και οι ρεμπέτες θα βρουν καταφύγιο στις παρυφές των πόλεων όπου δρούσε η χωροφυλακή (π.χ. Δραπετσώνα) ή σε άλλες πόλεις που δεν υπήρχε Ασφάλεια. Η Ασφάλεια θα καταφέρει να κάνει περιπολίες σε συνοικίες του Πειραιά που ως το 1925 δεν τολμούσε να μπει ούτε ένα τάγμα πάνοπλων χωροφυλάκων. Οι πρώτοι που θα βρουν τρόπο να προστατευτούν είναι οι εργαζόμενοι/ες στην πορνεία με τη δημιουργία μιας συνθηματικής γλώσσας (τα πούστικα ή καλιαρντά).

Η Ασφάλεια θα αποκτήσει μυθικές διαστάσεις. Θα νομίσουν ότι ξέρουν τα πάντα, ότι με τη δακτυλοσκόπησή τους βρίσκουν παντού, ότι οι χειροπέδες κινούνται μόνες τους, ότι με το ποινικό μητρώο (έγινε το 1924) ξέρουν ως και τι σκέφτονται κτλ. Διάφορα κωμικοτραγικά δρώμενα θα εξελιχθούν στα γραφεία της. Γνωστός χασισέμπορας της Θεσσαλονίκης θα κατέβει Αθήνα να ρωτήσει αφελώς αν ξέρουν οι ασφαλίτες τι άτομο είναι ο καπετάνιος στο καράβι του γιατί περίμενε 700 κιλά από την Κρήτη και ο καπετάνιος του είπε ότι ναυάγησε το πλοίο. Τελικά θα συλληφθεί και αυτός αλλά και ο καπετάνιος που είχε καβαντζάρει το φορτίο σε αποθήκη στην Καλλιθέα. Οι ποινικοί θα φοβηθούνε και φοβισμένοι θα αντιδράσουν όπως ξέρουν, βίαια...

Οι μαύροι (μπάτσοι)

Χτες το βράδυ στο σκοτάδι με στριμώξανε δύο μαύροι /έρευνα για να μου κάνουν και το μαύρο να μου πάρουν

Οι αστυνομία με τις μαύρες στολές της (για να ξεχωρίζουν από τις στρατιωτικές των χωροφυλάκων) θα γίνει ο φόβος και ο τρόμος. Μέχρι να μάθουν οι ποινικοί να μη μιλάνε για τις δουλειές τους, ανακαλύπτουν ότι τουλάχιστον δεν φέρουν όπλα. Και θα αρχίσει το μολύβι.

Οι κομμουνιστές δεν ήθελαν να εμπλακούν σε προσωπική κόντρα με τους ασφαλίτες, αφού τους έβλεπαν σαν σκυλιά των αφεντικών. Οι ποινικοί όμως το έφερναν βαρέως (όπως και οι αστυνομικοί που είχαν αντίστοιχους κώδικες τιμής) και "τότε τράβηξα μαχαίρι και τον βάρεσα στο χέρι".

Από το 1925 ως το 1930, ενώ υπήρχε μόνο ένας νεκρός αστυνομικός σε σύλληψη κομμουνιστή (και αυτό από λάθος), 35 αστυνομικοί πέφτουν νεκροί από μαχαιρώματα, πιστολιές και ξυλοδαρμούς.

Η ηθική κατάπτωση...

Ειδικευμένοι ψυχίατροι και εγκληματολόγοι (επηρεασμένοι από τη σχολή Λομπρόζο: ιδιαίτερος γονότυπος και φαινότυπος σε κάθε εγκληματία –κάθε εγκληματίας αναρχικός και το ανάποδο) θα μελετήσουν την ελληνική ιδιαιτερότητα (το 1930 ανοίγει και το μουσείο εγκληματολογίας –υπάρχει ακόμα– που θα συλλέγει τα κρανία των εκτελεσμένων ποινικών, αναρχικών, οπιομανών και φρενοβλαβών). Μέσα από τις μελέτες τους φαίνεται ο τρόμος τους για τον τρόπο σκέψης των παρανόμων. Οι απολογίες τους είναι μνημεία μίσους για την εξουσία: "Ένας πρόσφυγας είχε ανοίξει παράνομο τεκέ στον Πειραιά. Ο πατέρας του ήταν λαθρέμπορας στη Σμύρνη. Πριν του απαγγείλει την ποινή ο δικαστής τον ρωτάει γιατί δεν έρχεται στον δρόμο του θεού. Και ο κατηγορούμενος του απαντάει ότι γαμάει και τον δικαστή και το αρχίδι που στέκεται από πάνω του (δείχνοντας την εικόνα του Χριστού πάνω από τα έδρανα)." Ο εγκληματολόγος καταλήγει ότι ευτυχώς τώρα (1932) όλοι οι ιδιοκτήτες τεκέδων και κακόφημων καφενείων είναι στο δρόμο του θεού (ρουφιάνοι της Ασφάλειας).

Σε μια άλλη περίπτωση, ένας λαθρέμπορας και φυγόδικος συναντιέται τυχαία στο τραμ με έναν μισητό του ασφαλίτη. Τραβάνε και οι δύο όπλα και ο ποινικός καταφέρνει και τον σκοτώνει αλλά τον συλλαμβάνουν αμέσως. Ο δικαστής πριν απαγγείλει τη ποινή τον ρωτάει αν μετάνιωσε: "Ναι μετάνιωσα πολύ... που δεν είχα και ένα πολυβόλο μαζί μου να καθαρίσω όλους τους μαύρους που με συνέλαβαν".

Το 1930 συλλαμβάνονται και οι τελευταίοι ληστές των βουνών (Ρετζαίοι, Γιαγκούλας, Μπαμπάνης, Τζάτζας). Μετά από αιώνες στα βουνά έχουν απομείνει μόνο 16 λησταντάρτες διάσπαρτοι στα βουνά. Οι εγκληματολόγοι ζητάνε τα κεφάλια τους για μελέτη γιατί θεωρούν ότι έχουν εγκεφαλικό πρόβλημα που τους αυξάνει το αίσθημα δικαίου...

Το 1929 με το ιδιώνυμο του Βενιζέλου το σώμα καταδίωξης των χωροφυλάκων, τα τάγματα ασφαλείας (μυστική υπηρεσία του στρατού) και η Ασφάλεια πόλεων συγχωνεύονται σε ένα σώμα που μπορεί να φέρει και όπλο. Την Ελληνική Αστυνομία.

Sinafi

Καμιά αυταπάτη για τον κόσμο του κράτους και του καπιταλισμού

Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση των τελευταίων ετών εξελίσσεται μέσα σε ένα περιβάλλον έξαρσης των διεθνών καπιταλιστικών ανταγωνισμών, με τα διάφορα ισχυρά κράτη ή τους υπερκρατικούς σχηματισμούς να προσπαθούν ο καθένας να προωθήσει τα συμφέροντά του. Στον ελλαδικό χώρο, από το 2010 με την εφαρμογή του πρώτου μνημονίου, η διαδικασία αυτή βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Στη διάρκεια αυτών των χρόνων, έχει χρησιμοποιηθεί από την ντόπια και διεθνή ελίτ ολόκληρο το φάσμα του αστικού πολιτικού προσωπικού. Η ανέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση στηρίχθηκε από τη μια μεριά στην καπήλευση και την αφομοίωση μιας σειράς αγώνων που προηγήθηκαν, στην εκμετάλλευση της ηττοπάθειας που γέννησε η σκληρή καταστολή και στην καλλιέργεια της παθητικότητας μέσα στα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια, ώστε η δυσαρέσκεια κι η οργή να διοχετευτούν στην ακίνδυνη επιλογή της κάλπης. Ενώ από την άλλη βασίστηκε στη στήριξη ενός μέρους του ντόπιου κεφαλαίου, στο οποίο έδωσε τις κατάλληλες εγγυήσεις. Βασικός στόχος της νέας διακυβέρνησης ήταν να αποκαταστήσει την εικόνα και το κύρος των θεσμών και του απαξιωμένου κοινωνικά συστήματος εξουσίας και μέσα από το τρίπτυχο εθνική ενότητα, ταξική συνεργασία, κοινωνική ειρήνευση να εξουδετερώσει τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις σε μία προσπάθεια να διατηρήσει τη μέγιστη συναίνεση στους σχεδιασμούς της.

Τις εκλογές του Γενάρη ακολούθησε μια περίοδος άψογου επικοινωνιακού χειρισμού της «διαπραγμάτευσης» με τους «εταίρους», με τον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε να κερδίσει την υποστήριξη ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας (όπως εκδηλώθηκε με τις πρωτοφανείς συγκεντρώσεις στήριξης της κυβέρνησης τον Φλεβάρη του 2015). Στο αποκορύφωμα αυτής της διαδικασίας πραγματοποίησε μια από τις μεγαλύτερες κινήσεις πολιτικής εξαπάτησης, εκείνη του δημοψηφίσματος, θέτοντας ένα ψευτοδίλημμα, στο οποίο δυστυχώς εγκλωβίστηκε μεγάλη μερίδα της κοινωνίας, η οποία αντιμετώπισε, από τη μια την τρομοκρατία του αστικού μπλοκ και από την άλλη την ψεύτικη ελπίδα της αριστερής διαχείρισης. Δυστυχώς αναπτερώθηκαν οι αυταπάτες περί συμμετοχής στη λήψη των αποφάσεων και περί αγώνα και νίκης μέσω της κάλπης. Στην αστική δημοκρατία ωστόσο, η εκπροσώπηση και η συμμετοχή είναι μια φενάκη και έτσι το όχι μετατράπηκε το ίδιο βράδυ σε ναι και η υπογραφή του τρίτου μνημονίου έγινε πραγματικότητα. Η λογική της ανάθεσης νίκησε και ο κόσμος που πίστεψε ότι μέσω της ψήφου μπορεί να ανατρέψει την κατάσταση, οδηγήθηκε στην απογοήτευση και την παραίτηση.

Με τις επιπτώσεις να μην έχουν γίνει ακόμα αισθητές κοινωνικά, ο ΣΥΡΙΖΑ προκήρυξε εκλογές για να εξουδετερώσει την αριστερή αντιπολίτευση και να προλάβει την υλοποίηση του πρώτου πακέτου προαπαιτούμενων. Οι εκλογές του Σεπτέμβρη είχαν μια ιδιαιτερότητα: όλοι οι διεκδικητές της εξουσίας ήταν διακηρυγμένοι υπέρμαχοι των σχεδίων της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ έχοντας συνομολογήσει και συνυπογράψει το τρίτο μνημόνιο. Καταδεικνύοντας με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο πως, ανεξάρτητα από την εκάστοτε νεοφιλελεύθερη ή σοσιαλδημοκρατική πολιτική διαχείριση, το κράτος έχει συνέχεια και κινείται σταθερά προς τη διαμόρφωση συνθηκών σύγχρονου ολοκληρωτισμού και την επιβολή ενός διαρκούς καθεστώτος έκτακτης ανάγκης πάνω στην κοινωνία.

Πιστή, λοιπόν, στην υλοποίηση των μνημονιακών πολιτικών, η συγκυβέρνηση σύριζα-ανελ διατήρησε ανέπαφο το πλαίσιο που διαμόρφωσαν τα προηγούμενα δύο μνημόνια και προχωράει γοργά και στην υλοποίηση των μέτρων του τρίτου μνημονίου. Ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών με ταυτόχρονη κατοχύρωση του νομικού πλαισίου για διευκόλυνση κατασχέσεων πρώτης κατοικίας, αύξηση του ΦΠΑ, ανανέωση του ΕΝΦΙΑ, αύξηση στις εισφορές των συνταξιούχων, διάλυση της υγειονομικής περίθαλψης, ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης των 14 περιφερειακών αεροδρομίων και δρομολόγηση πλήθους άλλων (Αστέρας, ΟΛΠ, ΟΛΘ, ΔΕΣΦΑ, περιφερειακά λιμάνια). Νέες αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων στα ΜΜΜ, διατήρηση της κατάργησης της κυριακάτικης αργίας και των συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Διάλυση κάθε ίχνους κοινωνικού κράτους και ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου για την αποπληρωμή του δημόσιου χρέους με κάθε κόστος.

Στα προσεχή πολυνομοσχέδια περιλαμβάνονται οι αλλαγές στο ασφαλιστικό, που στην ουσία σηματοδοτούν τη μείωση των συντάξεων, τη σταδιακή κατάργηση των κρατικών εισφορών, την αύξηση των εισφορών των εργαζομένων, την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, την νομιμοποίηση της λεηλασίας των ταμείων, που τα έφεραν σε αυτή την κατάσταση, και προώθηση των συμφερόντων των ιδιωτικών ασφαλιστικών. Οι σχεδιαζόμενες αλλαγές του ασφαλιστικού προχωράνε πολύ παραπέρα από την περικοπή συντάξεων και μετατρέπουν το χαρακτήρα της ασφάλισης από στοιχειωδώς αναδιανεμητικό σε πλήρως ανταποδοτικό:

Η σύνταξη «σπάει» στα δύο, τη βασική ή εθνική και την ανταποδοτική. Η βασική σύνταξη θα λειτουργεί ως προνοιακή κάλυψη (θα κυμαίνεται γύρω στα 350 ευρώ), θα έχει εισοδηματικά κριτήρια, το ακριβές ύψος της θα καθορίζεται από τις δημοσιονομικές δυνατότητες του κράτους (ρήτρα μηδενικού ελλείμματος) και προβλέπει αυξημένα όρια ηλικίας αφού θα δίνεται στα 62 έτη για 40ετή εργασία και στα 67 έτη για 15ετή εργασία. Έτσι η σύνταξη μετατρέπεται ουσιαστικά σε ένα επίδομα επιβίωσης, κι αυτό όχι για όλους, του οποίου η παροχή είναι αμφίβολη. Συγχρόνως, με την ενοποίηση επιτελείται μια ακόμη κλοπή αποθεματικών μέσω της κάλυψης των ελλειμμάτων ορισμένων ταμείων από τα αποθεματικά των πλεονασματικών.

Όλη αυτή η επίθεση συνοδεύεται από την ταυτόχρονη όξυνση του ελέγχου και της καταστολής (τόσο αστυνομική όσο και οικονομική). Ειδικά κατασταλτικά αστυνομικά σώματα, κινητοποίηση του στρατού για την αντιμετώπιση ανεπιθύμητων πληθυσμών, ειδικά δικαστήρια και καθεστώτα εξαίρεσης, ηλεκτρονικά εισιτήρια σε γήπεδα και μέσα μεταφοράς, σχέδια για ουσιαστική κατάργηση των απεργιών και κατοχύρωση της ανταπεργίας των αφεντικών (lock out). Ταυτόχρονα, υλοποιείται η ηλεκτρονική ταυτότητα και προωθείται η υποχρεωτική χρήση πλαστικού χρήματος, για όλες τις οικονομικές συναλλαγές, συνθήκη που εξασφαλίζει περισσότερα κέρδη για τις τράπεζες και οδηγεί στον πλήρη έλεγχο από το κράτος.

Γίνεται αντιληπτό από τον καθένα πως η διαιώνιση του καπιταλισμού σημαίνει τη φυσική και ψυχική μας εξόντωση, μέσω της επιβολής συνθηκών μακροχρόνιας ανεργίας, απόλυτης φτώχειας, ανέχειας, εξαθλίωσης και τη διεύρυνση ακόμα περισσότερο της ψαλίδας μεταξύ πλουσίων και φτωχών.

Γίνεται αντιληπτό από τον καθένα πως η διαιώνιση του καπιταλισμού σημαίνει τη φυσική και ψυχική μας εξόντωση, μέσω της επιβολής συνθηκών μακροχρόνιας ανεργίας, απόλυτης φτώχειας, ανέχειας, εξαθλίωσης και τη διεύρυνση ακόμα περισσότερο της ψαλίδας μεταξύ πλουσίων και φτωχών. Με αυτόν τον τρόπο οδηγούνται μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού στην απομόνωση, τον κοινωνικό αποκλεισμό και την περιθωριοποίηση, μια συνθήκη η οποία λειτουργεί ενισχυτικά στους σχεδιασμούς της κυριαρχίας,

καθώς δημιουργεί ευνοϊκότερους όρους για την επίθεση και την καθυπόταξη της κοινωνίας.

Απέναντι στην αντικοινωνική και απάνθρωπη φύση του καπιταλιστικού συστήματος, οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλευόμενοι πρέπει να αντιληφθούμε, ότι όσο δύσκολη και αμετάβλητη κι αν φαντάζει η κατάσταση, είναι στο χέρι μας να την αλλάξουμε. Πρέπει να βάλουμε στην άκρη την απογοήτευση, να πιστέψουμε στις δικές μας δυνάμεις, να κάνουμε πέρα κάθε αίσθημα παραίτησης και να σταθούμε στα πόδια μας και ο ένας δίπλα στον άλλο. Όλοι εμείς αποτελούμε την πλειοψηφία της κοινωνίας και από εμάς εξαρτάται το αν θα συναινέσουμε στον κοινωνικό οδοστρωτήρα του καπιταλισμού. Η οργάνωση σε πολιτικές και κοινωνικές συλλογικότητες -αντιιεραρχικές, ριζοσπαστικές και αντικρατικές- και σε σωματεία βάσης σε όλους τους εργασιακούς χώρους, στα σχολεία και τις σχολές, σε κάθε κοινωνικό χώρο, είναι επιβεβλημένη περισσότερο από ποτέ. Να οργανωθούμε για να διεξάγουμε πολιτικούς, κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες ανυποχώρητους, ακηδεμόνευτους και αντιθεσμικούς, οι οποίοι αποτελούν τον μοναδικό δρόμο που μπορεί να εξασφαλίσει φως στην άκρη του τούνελ.

> *Η οργάνωση σε πολιτικές και κοινωνικές συλλογικότητες -αντιιεραρχικές, ριζοσπαστικές και αντικρατικές- και σε σωματεία βάσης σε όλους τους εργασιακούς χώρους, στα σχολεία και τις σχολές, σε κάθε κοινωνικό χώρο, είναι επιβεβλημένη περισσότερο από ποτέ.*

Πρέπει να ξαναθέσουμε στο τραπέζι έννοιες όπως η απαλλοτρίωση του πλούτου από τα χέρια των αφεντικών, η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, η κατάργηση της ιδιοκτησίας και της μισθωτής εργασίας. Είναι εδώ ο χρόνος και ο τόπος που οφείλουμε να δημιουργούμε ρωγμές και να αμφισβητούμε έμπρακτα το «μονόδρομο» του καπιταλιστικού συστήματος. Να θέσουμε το πρόταγμα της συνολικής ανατροπής του κράτους και του καπιταλισμού και το όραμα για μια αταξική κοινωνία ενάντια σε κάθε λογική ενσωμάτωσης και αφομοίωσης. Οι κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις, οι αυτοοργανωμένες δομές, οι συνελεύσεις γειτονιάς, οι καταλήψεις εργασιακών χώρων και η αυτοδιαχείρισή τους, οι καταλήψεις στέγης, τα πολιτικά στέκια, τα σωματεία βάσης, οι αντιιεραρχικές συλλογικότητες αποτελούν αναχώματα στους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς κράτους και κεφαλαίου, αλλά ταυτόχρονα προεικονίζουν τον κόσμο που οραματιζόμαστε. Έναν κόσμο οργανωμένο σε κομμούνες, που θα βασίζεται στις αξίες της ελευθερίας, της αντιιεραρχίας, της δικαιοσύνης, της ισότητας και της αλληλεγγύης και ο οποίος θα λειτουργεί σύμφωνα με την αρχή «από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του».

Οργάνωση και αγώνας για την αναρχία και τον κομμουνισμό

Αναρχική συλλογικότητα
Vogliamo tutto e per tutti
vogliamotutto.espivblogs.net

Ενάντια στην ολοκληρωτική διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης

Βρισκόμαστε ενώπιον της νέας σφοδρής επίθεσης που διενεργείται στο πεδίο του κοινωνικού μισθού μας, με την επικείμενη ψήφιση του νέου αντιασφαλιστικού νομοσχεδίου που κατατέθηκε, αυτή τη φορά, από την αριστερή πτέρυγα του κεφαλαίου. Η, σε βάθος χρόνων, στοχευμένη και στρατηγικά σχεδιασμένη αναδιάρθρωση των κοινωνικών παραγωγικών σχέσεων προς όφελος του κεφαλαίου, που τα προηγούμενα χρόνια εκφραζόταν από τις ανοιχτά νεοφιλελεύθερες πολιτικές του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, στην παρούσα φάση χρειάζεται τα "προοδευτικά" και "δημοκρατικά" διαπιστευτήρια του ΣΥΡΙΖΑ (μαζί με τους πατριδολάγνους των ΑΝΕΛ να προσφέρουν την απαραίτητη δόση πατριωτικών κορόνων στην προσπάθεια επίτευξης της εθνικής ενότητας) για να προχωρήσει. Είναι προφανές λοιπόν το γεγονός ότι το πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου, από το χώρο της "ριζοσπαστικής αριστεράς" στην τωρινή του εκδοχή, μπορεί να ξεπερνά τις όποιες εσωτερικές διενέξεις των διαφόρων φραξιών της τάξης των καπιταλιστών και να οδεύει προς την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφαλαίου γενικά ενάντια στα συμφέροντα της εργατικής τάξης γενικά. Αυτό συμβαίνει γιατί το καπιταλιστικό κράτος είναι το Κράτος του Κεφαλαίου, στιγμή της αναπαραγωγής των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων και από την δικιά μας μεριά είναι η προσωρινή ήττα στο πεδίο της ταξικής πάλης και η υπαγωγή της αναπαραγωγής μας ως το μεταβλητό μέρος του κεφαλαίου. Ο έμμεσος ή κοινωνικός μισθός είναι ένας από τους τρόπους της αναπαραγωγής μας μέσα-και-ενάντια στην ταξική κοινωνία, μια αντιθετική συνθήκη στην μέγιστη κερδοφορία των αφεντικών.

Όταν αναφερόμαστε στην κοινωνική ασφάλιση, με όποιες "παροχές" περιλαμβάνει (συντάξεις, υγειονομική περίθαλψη, επιδόματα κ.ά.), αναφερόμαστε στο κυριότερο μέρος αυτού ακριβώς του κοινωνικού μισθού που έχουμε συναινέσει να μας δίνεται έμμεσα πέραν του άμεσου μισθού, με την διαμεσολάβηση του καπιταλιστικού κράτους. Η ιστορική πορεία της ταξικής σύγκρουσης εξανάγκασε την πολιτική μορφή της καπιταλιστικής κοινωνίας να πάρει την μορφή του κοινωνικού κράτους επεμβαίνοντας έτσι, εκτός των άλλων λειτουργιών του, και στην αναπαραγωγή της εργασιακής μας δύναμης. Το κράτος κοινωνικοποιεί ένα μέρος του ιδιωτικού μεταβλητού κεφαλαίου, δηλαδή ένα μέρος των μισθών που θα πληρώνονταν ατομικά, και επιστρέφοντας το ως κρατική "παροχή" απαλλάσσει τον μεμονωμένο καπιταλιστή από την αναπαραγωγή του συλλογικού εργαζόμενου, από αυτό το... αναγκαίο κακό. Είναι προφανές λοιπόν ότι κανένα κράτος δεν μας παρέχει τίποτα - εμείς παράγουμε τα πάντα.

Η μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού, που είναι κομμάτι της γενικής αναδιάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων και του συνολικού πλέγματος των κοινωνικών σχέσεων, είναι απόπειρα υφαρπαγής από τα αφεντικά μεγαλύτερου κομματιού της πίτας της συνολικής κοινωνικά παραγόμενης αξίας και εξασφάλισης ευνοϊκότερων συνθηκών για τη μελλοντική εκμετάλλευση μιας απαξιωμένης εργασιακής δύναμης. Αυτός είναι ο στόχος όλων ανεξαιρέτως των πολιτικών εκπροσώπων του κεφαλαίου, είτε διανθισμένος με την πιο ανθρωπιστική και δημοκρατική ρητορεία του ΣΥΡΙΖΑ είτε με την απροκάλυπτη συμπόρευση με τους καπιταλιστές και τα τσιράκια τους των προηγούμενων δεξιο-πασοκικών καθαρμάτων. Με αυτόν τον τρόπο σκοπεύουν οι καπιταλιστές και οι σύμμαχοί τους να ξεπεράσουν τη χρόνια κρίση κερδοφορίας τους, αυξάνοντας δηλαδή το βαθμό εκμετάλλευσής μας, αποφέροντας ένα ικανοποιητικό ποσοστό κέρδους. Όπως φαίνεται δεν φανήκαμε αρκετά αποδοτικοί και πειθαρχημένοι τα τελευταία χρόνια ώστε να μην διαταραχθεί η ομαλή συνέχεια ενός συστήματος συσσώρευσης αξίας εις βάρος των ανθρώπινων αναγκών και για αυτό επιλέχθηκε η κατά μέτωπο επίθεση στα κεκτημένα με αγώνες εργασιακά δικαιώματα. Φυσικά, το γεγονός αυτό μυστικοποιείται και κωδικοποιείται σε φράσεις όπως "δημοσιονομική κρίση", "κρίση χρέους", "μνημόνια" και παρουσιάζεται από το κεφάλαιο και το κράτος του ως ένα αναπόφευκτο "οικονομικό γεγονός", αποκρύπτοντας το πραγματικό περιεχόμενο της συστημικής κρίσης, αυτό που όντως συμβαίνει και είναι η χρόνια κρίση της καπιταλιστικής σχέσης ή κρίση εκμεταλλευσιμότητας της εργασίας από το κεφάλαιο.

Πιο συγκεκριμένα, όσον αφορά τα ασφαλιστικά μας δικαιώματα, πρέπει να γίνει ξεκάθαρο πως δεν αποτελεί κάποιου είδους παραχώρησης ή προνομίου αλλά απαραίτητη συνθήκη για την επίτευξη της κοινωνικής ειρήνης, συντελώντας στην αναπαραγωγή μας όταν δεν μπορούμε να εργαστούμε για τις ανάγκες του κεφαλαίου, λόγω γήρατος, ασθένειας, και διαφόρων άλλων καταστάσεων. Η απώλεια του μισθού που ενυπάρχει ως δυνατότητα στην ίδια την μισθωτή σχέση καλύπτεται από την σύνταξη για τις ηλικιωμένες/ους πρώην εργαζόμενες/ους, με άλλα λόγια ο συντάξιμος βίος μπορεί να ιδωθεί και ως μια ιδιότυπη μορφή ανεργίας που υπάρχει μέσα στον καπιταλισμό. Παρόλα αυτά, επειδή τα αφεντικά και το καπιταλιστικό κράτος ποτέ δεν θα παραχωρούσαν κάτι από τα κέρδη τους χωρίς να έχει προηγηθεί κάποιος ταξικός αγώνας, το δικαίωμα να μπορούμε να ζούμε και μετά το πέρας της

περιόδου που είμαστε απαραίτητοι στο κεφάλαιο αποτελεί κατάκτηση που προήλθε μέσα από την αέναη συγκρουσιακή διαδικασία της ταξικής πάλης. Αυτό πάνε να μας πάρουν πίσω οι κάθε είδους διαχειριστές της κρατικής εξουσίας, με τη μεθοδευμένη αναδιάρθρωση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης που εκτός από την άμεση / έμμεση περικοπή των συντάξεων και τις διευκολύνσεις στους καπιταλιστές επιχειρεί και την περαιτέρω διαίρεση και ατομικοποίηση ενός ήδη αρκετά αποδυναμωμένου προλεταριάτου. Συμμέτοχοι σε αυτή την τακτική που αποσκοπεί να στρέψει ομάδες εργαζομένων ενάντια σε άλλες με την ρητορική περί "προνομιούχων" και μη είναι και οι διάφοροι μεσίτες της εργασιακής μας δύναμης - συνδικαλιστές που καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια να παρουσιάσουν το ασφαλιστικό ως ένα ζήτημα που αφορά συγκεκριμένους κλάδους και επαγγελματικές ομάδες. Από τη μεριά μας υποστηρίζουμε αντίθετα πως τα ζητήματα που αφορούν τον κοινωνικό μας μισθό και το κομμάτι της υπεραξίας που μας επιστρέφεται μέσω αυτού είναι ζητήματα που αφορούν όλους όσοι ανήκουν στην τάξη των από τα κάτω αυτού του κόσμου.

Τις τελευταίες δεκαετίες λοιπόν έχει φουντώσει μια φιλολογία γύρω από τη δυσλειτουργία των ασφαλιστικών ταμείων και την διάβρωση των αποθεματικών τους που κάνουν επιτακτική την μεταρρύθμιση του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης (ΣΚΑ), από την τύποις αναδιανεμητική βάση στην οποία ήταν δομημένο σε μια πλήρως ανταποδοτική/κεφαλαιοποιητική με όλο και στενότερη σύνδεση ατομικών εισφορών και παροχών, δηλαδή όλο και πιο ατομικοποιημένο. Φυσικά, αυτό που δεν ακούγεται καθόλου είναι το γιατί κατέπεσε η κεφαλαιακή δυνατότητα των ταμείων τόσο χαμηλά, αποσιωπείται συστηματικά το γεγονός της μακροχρόνιας λεηλασίας και λήστευσης των αποθεματικών από στοχευμένες κινήσεις που έδωσαν την ευχέρεια στους διαχειριστές να κάνουν λόγο για δημοσιονομικό πρόβλημα των ταμείων, μιλώντας στην συνέχεια για την αναγκαιότητα της αναδιάρθρωσης. Η πολύχρονη δέσμευση των αποθεματικών του ΙΚΑ με πολύ χαμηλότερο επιτόκιο από το τρέχον επιτόκιο των καταθέσεων και τα επίπεδα πληθωρισμού (4% ενώ δανειζόταν με έως και 35%!!!), το τζογάρισμα στο χρηματιστήριο, η κομπίνα με τα δομημένα ομόλογα που αργότερα κουρεύτηκαν με το PSI, η χρόνια εισφοροδιαφυγή των αφεντικών και η μείωση του εργοδοτικού κόστους προς άγραν "ανταγωνιστικότητας της οικονομίας" (δηλαδή μεγαλύτερης κερδοφορίας) είναι μερικά από τα πολλά παραδείγματα της πολύμορφης κλοπής που διενεργείται στις πλάτες μας από τους καπιταλιστές και το κράτος τους.

Το τελευταίο ανδραγάθημα των επίδοξων "σωτήρων" της ασφάλισης και των ταμείων, που συνεχίζει στην κατεύθυνση των προκατόχων δεξιο-πασόκων οξύνοντας την επιθετική πολιτική της εσωτερικής υποτίμησης που ακολουθείται στα μνημονιακά χρόνια, φέρει την υπογραφή του "κομμουνιστή" (όπως πρόσφατα δήλωσε ο ίδιος) συνταγματολόγου Κατρούγκαλου και χρησιμοποιώντας την απαραίτητη κοινωνική νομιμοποίηση που επιτεύχθηκε με την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην κρατική εξουσία επιχειρεί την ολοκλήρωση της διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης. Η αδυναμία αποπληρωμής του χρέους αποτέλεσε τα τελευταία χρόνια ιδανικό επιχείρημα για την ψήφιση αρκετών αντικοινωνικών μέτρων που μέσα σε λίγα χρόνια κατάφεραν όσα δεν μπορούσαν να γίνουν από τα αφεντικά εδώ και δεκαετίες.

Στο ίδιο μοτίβο, σαν "προαπαιτούμενα" για το 3ο μνημόνιο, η αριστερά του κεφαλαίου και οι συγκυβερνήτες αφού ήδη φρόντισαν για:

- την παράταση της περιόδου εκμετάλλευσης της εργασίας μας με την παράταση του εργάσιμου βίου, μέσω της αύξησης των συντάξιμων ορίων ηλικίας - έμμεσα αυξάνει και τις εισφορές με αυτόν τον τρόπο
- κατάργηση των πρόωρων συντάξεων
- περαιτέρω μετακύλιση του κόστους υγειονομικής περίθαλψης στους εργαζομένους μέσω της αύξησης των σχετικών εισφορών
- την κατάργηση φόρων προς τρίτους που χρηματοδοτούσαν τα ασφαλιστικά ταμεία
- την κατάργηση του ΕΚΑΣ προς τους χαμηλοσυνταξιούχους
- την απαγόρευση της κρατικής χρηματοδότησης του ενιαίου ταμείου επικουρικής ασφάλισης και την εισαγωγή ρήτρας μηδενικού ελλείματος, σύμφωνα με την οποία το συντάξιμο ποσό θα καθορίζεται από την δημοσιονομική επάρκεια του ταμείου
- την συμφωνία για εξοικονόμηση 2,5 - 3 δις ευρώ από τις συντάξεις την διετία 2015-16 και διάφορα άλλα ωραία

Με το νομοσχέδιο Κατρούγκαλου, που παίρνει την σκυτάλη από τους νόμους Λοβέρδου-Κουτρουμάνη του 2010, προχωράει στο πετσόκομμα των συντάξεων. Η βασική αρχιτεκτονική παραμένει αυτή της μετατροπής του αναδιανεμητικού χαρακτήρα του ΣΚΑ σε ένα σύστημα που δεν θα επηρεάζεται από τον αγώνα ενός συλλογικού υποκειμένου σε επίπεδο κλάδου και γενικότερα της τάξης αλλά από την προσωπική μέριμνα του κάθε εξατομικευμένου μισθωτού. Πιο αναλυτικά:

- Θα δίνεται μια βασική, κρατικά χρηματοδοτούμενη σύνταξη που το ανώτατο ύψος θα είναι γύρω στα 390 ευρώ για όσους έχουν 40 έτη ασφάλισης και έχουν φτάσει τα 67, οι υπόλοιποι θα παίρνουν κλάσμα αυτής και βάσει των συνθηκών στην αγορά εργασίας ο μέσος όρος αυτής για την πλειοψηφία θα είναι γύρω στα 120-150 ευρώ.
- Συμπληρωματικά της τεράστιας βασικής σύνταξης θα χορηγείται μια ανταποδοτική βάσει των ατομικών εισφορών του κάθε ασφαλισμένου στο σύνολο του εργάσιμου του βίου, αντί της 5ετίας, 2ετίας ή του τελευταίου μισθού όπως γινόταν κατά σειρά παλιότερα. Αυτό θα πραγματοποιείται με ένα σύστημα νοητής κεφαλαιοποίησης που συνδέει άμεσα τον εργαζόμενο με τις τύχες της κεφαλαιακής συσσώρευσης και προβλέπει μειώσεις σε περιόδους οικονομικής ύφεσης. Επίσης με αυτόν τον τρόπο επαναϋπολογισμού όλων των συντάξεων θα υπάρξει τεράστια μείωση και στις ήδη καταβαλλόμενες συντάξεις αλλά και ειδικά σε αυτούς που συνταξιοδοτούνται τα επόμενα χρόνια αποφέροντας έτσι άμεσα "δημοσιονομικά" κέρδη... για να πληρωθούν και οι κακόμοιροι δανειστές.
- Θα υπάρξει διοικητική και οργανωτική ενοποίηση όλων των ταμείων σε ένα, που σημαίνει αυξήσεις στις εισφορές για κάποιους κλάδους (αγρότες, αυτοαπασχολούμενοι και ελεύθεροι επαγγελματίες) αλλά και ενοποίηση των κανόνων ασφάλισης για παλιούς, νέους και μελλοντικούς συνταξιούχους, ώστε η υποτίμηση να είναι καθολική. Επίσης ένα μελλοντικό σενάριο ιδιωτικοποίησης είναι πολύ πιο εύκολο να γίνει πραγματικότητα εάν υφίσταται ένα και μόνο ταμείο.
- Με το άρθρο 60 του νομοσχεδίου, με τίτλο "Αντικειμενικό σύστημα τεκμαρτού υπολογισμού εισφορών" νομιμοποιείται η μαύρη ανασφάλιστη εργασία και επί της ουσίας διαγράφονται τα τεράστια χρέη των καπιταλιστών στο ΙΚΑ. Με τον τρόπο αυτό τα αφεντικά θα μπορούν να ασφαλίζουν λιγότερους εργαζόμενους και για λιγότερες ώρες καταβάλλοντας ένα ελάχιστο ποσό στο ταμείο. Έτσι θα υπάρξει δραστική μείωση των εισφορών και κάλυψη της εισφοροκλοπής που ούτως ή άλλως αποτελεί μια αγαπημένη συνήθεια των εγχώριων καπιταλιστών. Επίσης, είναι σχεδόν βέβαιο ότι το παραπάνω θα λειτουργήσει σαν αντικίνητρο για την διεκδίκηση όλων των ενσήμων από τους εργαζόμενους, θα ενισχύσει την μαύρη εργασία και θα αποτελειώσει την κουτσουρεμένη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.
- Υιοθετείται δυσμενέστερος τρόπος υπολογισμού της επικουρικής σύνταξης που θα μετατραπεί σε φιλοδώρημα, νέα μείωση του εφάπαξ κ.ά.

Όσον αφορά την συζήτηση για την περίφημη αύξηση των εργοδοτικών εισφορών από 0,5% σε 1% που λειτουργεί παραπλανητικά για το ουσιαστικό περιεχόμενο του νομοσχεδίου, ακόμα και στην περίπτωση που οι καπιταλιστές "δεχτούν να συζητήσουν για μια μικρή και προσωρινή αύξηση των εισφορών τους" όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η γραπτή από κοινού ανακοίνωση των ΣΕΒ, ΓΣΕΒΕΕ, ΣΕΤΕ, ΕΣΕΕ (σύνδεσμοι διαφόρων εκπροσώπων του εγχώριου κεφαλαίου) δεν θα δυσαρεστηθούν ιδιαίτερα να πληρώσουν αυτά τα ελάχιστα ποσά εφόσον αποκομίζουν μεγάλα οφέλη τα τελευταία χρόνια από το σύνολο των μνημονιακών νομοθεσιών. Εκτός από τις συνεχείς μειώσεις του εργοδοτικού κόστους και των εισφορών "για να μειωθεί το μοναδιαίο κόστος εργασίας και να βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας" (η κερδοφορία τους δηλαδή), την χρόνια εισφοροδιαφυγή και εισφοροκλοπή, θα έχουν την δυνατότητα να απασχολούν νομότυπα ανασφάλιστους εργαζόμενους. Τον ίδιο προπαγανδιστικό και παραπλανητικό ρόλο έχουν και οι εξαγγελίες περί μη μείωσης των συντάξεων που καταβάλλονται σήμερα, αφού με τον επαναϋπολογισμό τους θα επέλθει γενναιότατη μείωση μέσω της πλαγίας οδού. Όπως και να 'χει, ενδεχομένως κάποιες ρυθμίσεις που αφορούν συγκεκριμένες επαγγελματικές ομάδες (ολιγάριθμες συνήθως) και εκ πρώτης όψεως μπορεί να φαντάζουν πιο "δίκαιες" από προηγούμενες, δεν αποτελούν παρά την επιβεβαίωση της από χρόνων χρησιμοποιούμενης τακτικής του "διαίρει και βασίλευε". Μια παγιωμένη κατεύθυνση των αφεντικών και του κράτους, για το βάθεμα των διαχωρισμών εντός των προλετάριων και για την αποφυγή καθολικής αντίδρασης και συλλογικής ταξικής αντιμετώπισης των επιθέσεων, είναι αυτή που χρησιμοποιώντας την διασπαστική ρητορική περί "προνομιούχων" αναγάγει τα ζητήματα σε κλαδικό επίπεδο και στρέφει ομάδες εργαζομένων ενάντια σε άλλες. Με τη συχνή επίκληση της "δικαιοσύνης" και της "ισότητας" οι εκμεταλλευτές της εργασίας μας και οι συνεργάτες τους στα γραφεία των συνδικάτων επιχειρούν να αποκρύψουν το γεγονός ότι η λεηλασία που επιχειρείται αφορά το σύνολο της εργατικής τάξης και στοχεύει μέσω της καθολικής υποτίμησης της εργασιακής μας δύναμης στην απαξίωση της. Ειπωμένο αλλιώς, ο ανηλεής πόθος του κεφαλαίου και του πολιτικού του προσωπικού στην τωρινή συγκυρία, και όχι μόνο, είναι να μας κάνουνε λιγότερο δαπανηρούς και περισσότερο αποδοτικούς και πειθαρχημένους για να μπορέσει να εδραιωθεί ένας νέος σταθερός κύκλος συσσώρευσης και κερδοφορίας με όσο γίνεται πιο χαμηλό εργατικό κόστος. Ίσα-ίσα να την βγάζουμε με μισθούς και συντάξεις πείνας, όχι γιατί μας συμπονούν αλλά γιατί τους είμαστε απαραίτητοι επειδή μόνο εμείς παράγουμε όλα τα πλούτη αυτού του κόσμου και μαζί και τον δικό τους. Είναι καιρός να αρχίσουμε να τα παίρνουμε πίσω και να τα χρησιμοποιήσουμε με τρόπους που θα καλύπτουν τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας.

Δεν σκοπεύουμε να παρακολουθούμε άπραγοι την προσπάθεια κράτους και καπιταλιστών να μας γδέρνουν το τομάρι μέχρι τα βαθιά γεράματα και κατόπιν να μας "πριμοδοτούν" με ψίχουλα για συντάξεις. Δεν αναπαράγουμε τη λογική των αφεντικών που στρέφει ομάδες εργαζομένων και συνταξιούχων ενάντια σε άλλες κάνοντας λόγο για παλιούς και νέους, χαμηλά και υψηλά αμειβόμενους, προνομιούχους και μη. Με αυτοοργανωμένους μαχητικούς ταξικούς αγώνες να δώσουμε τη συλλογική μας απάντηση στον πραγματικό εχθρό, το κεφάλαιο και το καπιταλιστικό κράτος.

Πρωτοβουλία συντρόφων
από το αναρχικό αντιεξουσιαστικό στέκι Άτακτον
και τη συντακτική ομάδα Πάτρας της Άπατρις

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

ΒΡΑΖΙΛΙΑ: Εντομοκτόνο της Monsanto φέρεται υπεύθυνο για τις μικροεγκεφαλίες σε βρέφη

Η μικροκεφαλία είναι μια εκ γενετής πάθηση, στην οποία το κεφάλι ενός μωρού αναπτύσσεται ασυνήθιστα μικρό. Μια διαφορετική εκδοχή για την έξαρση των περιστατικών μικροεγκεφαλίας σε νεογέννητα στη Λατινική Αμερική δίνουν Αργεντίνοι και Βραζιλιάνοι γιατροί, οι οποίοι σε έκθεσή τους αμφισβητούν τους ισχυρισμούς ότι οφείλεται στον ιό Ζίκα.

Πρόκειται για μία τροπική μόλυνση που εμφανίζεται για πρώτη φορά στο δυτικό ημισφαίριο. Είναι επί της ουσίας μία λοίμωξη που μεταδίδεται με τα κουνούπια και συνδέεται με τον δάγκειο πυρετό, τον κίτρινο πυρετό και τον ιό του Δυτικού Νείλου. Εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην Ουγκάντα, το 1947, και αν και είναι κοινός στην Αφρική, δεν άρχισε να εξαπλώνεται ευρέως στο Δυτικό ημισφαίριο μέχρι τον περασμένο Μάη που ξέσπασε αρχικά στην Βραζιλία. Η πιθανότητα ο Ζίκα να προκαλεί μικροκεφαλία στα έμβρυα προέκυψε τον Οκτώβρη όταν οι γιατροί στην βόρεια Βραζιλία παρατήρησαν μία έξαρση. Με 1,5 εκατομμύρια ανθρώπους να έχουν προσβληθεί από τον ιό μέσα σε μερικούς μόλις μήνες, οι αρχές της Βραζιλίας έχουν σημάνει συναγερμό ήδη από τον Νοέμβριο, αποδίδοντας στον Ζίκα τα αυξανόμενα κρούσματα νεογέννητων με μικροεγκεφαλία. Μετά τη δραματική αύξηση των συγγενών δυσπλασιών, το Υπουργείο Υγείας της Βραζιλίας κινήθηκε γρήγορα, για να συνδέσει τα φαινόμενα με την επιδημία του ιού Ζήκα.

Όμως σε μια πρόσφατη έκθεση από τους γιατρούς πόλεων όπου ψεκάζεται το καλαμπόκι (PCST), η ομάδα αποκάλυψε ότι η περιοχή στην οποία ζούσαν τα περισσότερα άτομα που είχαν πληγεί, είχε ψεκαστεί με νυμφοκτόνο κουνουπιών, γνωστό ότι προκαλεί γενετικές ανωμαλίες.

Το χημικό, που ονομάζεται pyriproxyfen, προστέθηκε στις δεξαμενές πόσιμου νερού του Περναμπούκο, το 2014, από το Υπουργείο Υγείας της Βραζιλίας, σε μια προσπάθεια να σταματήσει την εξάπλωση του ιού Ζίκα, που μεταφέρουν τα κουνούπια Aedes aegypti. Το pyriproxifen αποτελεί φάρμακο που καταστρέφει τις προνύμφες των κουνουπιών, του οποίου η χρήση συνίσταται από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας για τη μάχη ενάντια στο δάγκειο πυρετό. Το εντομοκτόνο προκαλεί γενετικές ανωμαλίες στα κουνούπια ικανές να τα σκοτώσουν ή να τα καταστήσουν στείρα, μειώνοντας τον αριθμό τους. Το pyriproxifen, με την εμπορική ονομασία SumiLarv, παρασκευάζεται από τον «στρατηγικό εταίρο» της Μονσάντο, Sumitomo Chemical, μια ιαπωνική θυγατρική της Monsanto και χρησιμοποιείται στη Βραζιλία τους τελευταίους 18 μήνες. Μια ομάδα Αργεντίνων ερευνητών σε έκθεσή της που δημοσιεύτηκε στις 3 Φεβρουαρίου υποστηρίζει ότι δεν είναι ο ιός Ζίκα υπεύθυνος για τη δραματική αύξηση στην κρανιοεγκεφαλική ατροφία των νεογέννητων. Σύμφωνα όμως με τους Αργεντίνους ερευνητές, «το γεγονός ότι οι μητέρες χιλιάδων παιδιών που γεννήθηκαν με ανωμαλίες κατοικούν σε περιοχές που η βραζιλιάνικη κυβέρνηση πρόσθεσε το εντομοκτόνο pyriproxifen στο πόσιμο νερό, σίγουρα δεν αποτελεί σύμπτωση». Η ομάδα των ερευνητών υποστηρίζει ακόμα ότι σε προηγούμενες εξάρσεις του ο ιός Ζίκα, που είναι γενικά πιο ήπιος από τον δάγκειο πυρετό, δεν προκάλεσε γενετικές ανωμαλίες ακόμα και σε περιοχές που προσβλήθηκε το 75% του πληθυσμού. Συσχετίζουν δε το φαινόμενο της μικροεγκεφαλίας με την πρόσφατη χρήση του χημικού pyriproxifen στη χώρα. Στο σχετικό πόρισμα τονίζεται ότι από τα περίπου 404 περιστατικά μικροεγκεφαλίας στη χώρα, μόλις 17 ήταν θετικά στον ιό Ζίκα.

Τα συμπεράσματα της έρευνας συμμερίζονται και οι ερευνητές της ABRASCO, επιστημονικής κοινότητας που αποτελεί σύμβουλο στην ανάπτυξη των πολιτικών για τη δημόσια υγεία στη Βραζιλία. Το πόρισμα του ABRASCO τονίζει την πιθανή υπαιτιότητα του pyriproxifen στην εμφάνιση της μικροεγκεφαλίας. Αναφέρει δε ότι το εν λόγω εντομοκτόνο μολύνει το περιβάλλον χωρίς καν να περιορίζει τον αριθμό των κουνουπιών. Επιπρόσθετα στην έκθεση του PCST, τον Ιανουάριο του 2016, η Ένωση Βραζιλίας Συλλογικής Υγείας (ABRASCO) δημοσίευσε μια ανοιχτή επιστολή προς τον λαό της Βραζιλίας, αμφισβητώντας τη γραμμική ανάλυση που πραγματοποιήθηκε από το Υπουργείο Υγείας της Βραζιλίας, η οποία συνδέει τον ιό Ζήκα με τις αναδυόμενες συγγενείς δυσπλασίες.

Σύμφωνα με την έκθεση του PCST: «Προηγούμενες επιδημίες του ιού Ζίκα δεν προκαλούν γενετικές ανωμαλίες στα νεογέννητα, παρά το ότι μόλυναν το 75% του πληθυσμού στις χώρες αυτές. Επίσης, σε άλλες χώρες όπως η Κολομβία, δεν υπάρχουν αρχεία μικροκεφαλίας. Ωστόσο, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις ιού Ζίκα.»

ΑΦΡΙΚΗ: Η χειρότερη περίοδος ξηρασίας σε 50 χρόνια απειλεί να καταστρέψει τον πληθυσμό σε αρκετές χώρες

Σαράντα εκατομμύρια άνθρωποι σε όλη την Ανατολική και Νότια Αφρική κινδυνεύουν από την πείνα, τις ασθένειες και την έλλειψη νερού εξαιτίας του πιο ισχυρού Ελ Νίνιο στην ιστορία του πλανήτη. Το Ελ Νίνιο είναι ένα φαινόμενο που συνδέεται με την αύξηση της θερμοκρασίας των επιφανειακών υδάτων στον Ειρηνικό Ωκεανό, συνήθως προκαλώντας ξηρασία σε ορισμένες περιοχές και σοβαρές πλημμύρες σε άλλες. Το Ελ Νίνιο θα γίνει πιο έντονο φέτος, ως αποτέλεσμα της κλιματικής αλλαγής. Οι προβλέψεις για φέτος είναι ότι θα είναι πιο ισχυρό από το 1997-1998, το ισχυρότερο στην ιστορία, που είχε ως αποτέλεσμα κατ' εκτίμηση 23.000 θανάτους.

Η Unicef έχει προειδοποιήσει ότι 11 εκ. παιδιά στην Ανατολική και Νότια Αφρική κινδυνεύουν από την πείνα

και την ασθένεια ως αποτέλεσμα του Ελ Νίνιο. Επίσης, δήλωσε στην έκθεσή της ότι οι επιπτώσεις του El Nino για τα παιδιά θα είναι τραγικές, με την κλιματική αλλαγή επιπλέον να είναι πιθανό να προκαλέσει πλημμύρες, καθώς και ξηρασία.

Οι Ανθρωπιστικές οργανώσεις έχουν εκδώσει προειδοποιήσεις για μια μεγάλη επισιτιστική κρίση και κάνοντας έκκληση για επείγουσα ανάγκη στην παγκόσμια κοινότητα να αναβαθμίσει την ανθρωπιστική ανταπόκριση στις χώρες που ήδη βρίσκονται σε κρίση. Σύμφωνα με τις έγκαιρες προειδοποιήσεις δικτύων και οργανώσεων, ένα μεγάλο μέρος της Ανατολικής Αφρικής, που περιλαμβάνει κυρίως το Νότιο Σουδάν, αλλά και το Σουδάν συνολικά, την Ζιμπάμπουε, την Ζάμπια, την Ανγκόλα, την Μαδαγασκάρη, την Σουαζιλάνδη, την Μοζαμβίκη, την Αιθιοπία, το Μαλάουι, την Μποτσουάνα και τη Σομαλία, είναι ήδη σε θέση έκτακτης ανάγκης στην κλίμακα της πείνας. Εκατομμύρια βοοειδή, κατσίκες και οικόσιτα ζώα πεθαίνουν από την πείνα και δίψα με άμεσο τον κίνδυνο εξάπλωσης επιδημικών ασθενειών. Οι σοδειές του καλαμποκιού σε όλη την Νότια και Ανατολική Αφρική έχουν καταστραφεί από την λειψυδρία με αποτέλεσμα και οι εισαγωγές να κινούνται πολύ αργά εξ αιτίας εμφυλιακών συγκρούσεων αλλά και των χρηματικών «προμηθειών» που δεσμεύονται από κρατικούς λειτουργούς.

Η Αιθιοπία, που παλεύει με τη χειρότερη ξηρασία των τελευταίων 50 ετών, έχει 8,2 εκατομμύρια ανθρώπους, οι οποίοι έχουν ανάγκη έκτακτης επισιτιστικής βοήθειας, σύμφωνα με τον ΟΗΕ -ο οποίος δεν κάνει τίποτα φυσικά παρά μόνο ανακοινώσεις-, ενώ οι τελευταίες εκτιμήσεις τούς ανεβάζουν σε 11 εκατομμύρια. Η κυβέρνηση που κατηγορείται για διαφθορά σε μια προσπάθεια να σώσει ότι μπορεί βγάζει τους ελέφαντες από την χώρα για να τους σώσει από τον λιμό πουλώντας τους στην Κίνα, σε αμφιλεγόμενα «πάρκα άγριων ζώων», κερδοσκοπώντας από την εμπορική συμφωνία και δίνοντας συγχρόνως ψίχουλα για την ανθρωπιστική βοήθεια, την ώρα που σε 400.000 παιδιά κινδυνεύει άμεσα η υγεία και η ζωή τους από υποσιτισμό.

Το χειρότερο όμως για την "πολιτισμένη Ευρώπη" και τον υπόλοιπο κόσμο που θα πληγούν επίσης από την κλιματική αλλαγή, είναι ένα νέο γιγαντιαίο μεταναστευτικό κύμα κλιματικών προσφύγων, που μπροστά του "το σημερινό κύμα προσφύγων πολέμου όπως και οικονομικών μεταναστών θα είναι ένα κυματάκι", λένε οι ανθρωπολόγοι.

Πηγή: africa news analysis

بدون وطن

* χωρίς πατρίδα / άπατρις

Αραβόφωνη έκδοση σύντομα στους δρόμους...

Η τέχνη δεν είναι τρομοκρατία

GORA ALKA- ETA

(Ζήτω η Αλκάιντα και η ETA - στη βασκική γλώσσα)

Την Παρασκευή 5 Φλεβάρη στο πλαίσιο των καρναβαλικών εκδηλώσεων του δήμου Μαδρίτης, αστυνομικοί εισβάλλουν σε θέατρο της περιοχής και συλλαμβάνουν τους Ραούλ και Αλφόνσο, δύο μαριονετίστες της θεατρικής ομάδας "Θέατρο Σκιών από τα Κάτω" (Títeres desde Abajo) με την κακουργηματική κατηγορία του εγκωμιασμού της τρομοκρατίας...

Όπως πάντα η βλακεία των μπάτσων, ξεπερνάει σε φαντασία και το πιο ευφάνταστο σενάριο.

Η παράσταση, με τίτλο «Η Μάγισσα και ο Δον Κριστόμπαλ» είναι μία σύγχρονη διασκευή του έργου του Λόρκα «Το μικρό εικονοστάσι του Δον Κριστόμπαλ». Η μάγισσα πρωταγωνίστρια, για να γλυτώσει από τον ιδιοκτήτη που της ζητά επίμονα το νοίκι, από μία καλόγρια που θέλει να πάρει το μωρό της και τελικά από έναν δικαστή που θέλει να την κατηγορήσει, τους σκοτώνει όλους και δεν αφήνει ενοχοποιητικά στοιχεία. Οι αστυνομικοί, σίγουροι για την ενοχή της μάγισσας (που δεν μπορούν να αποδείξουν), καρφώνουν τελικά στη κοιλιά της ένα πλακάτ με την επιγραφή Gora Alka ETA και την σέρνουν ετοιμοθάνατη μπροστά στον δικαστή.

Αν αυτά συμβαίνουν στην παράσταση, ο δικαστής Ισμαέλ Μορένο θεώρησε ότι συμβαίνουν και στη ζωή και έτσι κατηγόρησε τους δυο ελευθεριακούς καλλιτέχνες ότι είναι φίλοι τρομοκρατών και άρχισε το κυνήγι των μαγισσών και των συνοδοιπόρων τους, διατάζοντας την προφυλάκισή τους.

Από την εποχή του Mr. Punch, δηλαδή από το 1663, υπάρχει στο κουκλοθέατρο η μορφή του κρεμασμένου δικαστή. Και από την εποχή του Μεσαίωνα στις παιδικές παραστάσεις κουκλοθέατρου υπάρχουν εξαιρετικά βίαιες σκηνές με ξυλοδαρμούς μέχρι θανάτου, ανασκολοπισμούς και βασανιστήρια. Και αν ως τώρα αυτά θεωρούνταν καλλιτεχνική έκφραση, στη σύγχρονη Ισπανία με τις βίαιες εκκενώσεις σπιτιών-καταλήψεων από τους ιδιοκτήτες, την επανεμφάνιση του κυρίαρχου λόγου της θρησκείας στα καθημερινά ζητήματα, και τις αστυνομικές σκευωρίες ενάντια στο αναρχικό κίνημα, μία παιδική παράσταση μπορεί να γίνει τρομοκρατική πράξη

sinafi

Τι δουλειά έχει η Syngenta στην Κίνα;

Μια σημαντική είδηση πέρασε στα ψιλά του ελλαδικού τύπου στα μέσα του Φλεβάρη: Η κρατική κινέζικη εταιρεία ChemChina έκανε προσφορά εξαγοράς της ελβετικών συμφερόντων εταιρείας Syngenta ύψους 43 δις δολαρίων. Η διοίκηση της εταιρείας πρότεινε ομόφωνα στους μετόχους να αποδεχτούν την προσφορά και για να οριστικοποιηθεί η πώληση μένει να κριθεί η συναλλαγή από τις ευρωπαϊκές υπηρεσίες ανταγωνισμού.

Ποια είναι η Syngenta;

Πρόκειται για μια από τις 6 μεγάλες αγροχημικές εταιρείες που παράγουν λιπάσματα, εντομοκτόνα και γενετικά τροποποιημένους σπόρους. Γνωστότερη απ' αυτές είναι η Monsanto, όμως ανάμεσά τους βρίσκουμε κι άλλες γνώριμες επωνυμίες, όπως η Bayer CropScience και η BASF.

Τα λιπάσματα κι εντομοκτόνα της Syngenta χρησιμοποιούνται σε μεγάλη έκταση στις ΗΠΑ και την Αυστραλία, όχι χωρίς προβλήματα, περιβαλλοντικές καταστροφές και αντιδράσεις. Πριν λίγα χρόνια, ο δήμος του Γκρίνβιλ στο Ιλινόις των ΗΠΑ έκανε μήνυση στην εταιρεία που αφορούσε την επίδραση του εντομοκτόνου Ατραζίν στο πόσιμο νερό της περιοχής. Η Syngenta έκλεισε την υπόθεση με συμβιβασμό, πληρώνοντας 105 εκατ. δολάρια. Κάποια προϊόντα της, όπως το Ατραζίν, είναι απαγορευμένα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, γιατί σύμφωνα με ορισμένες επιστημονικές απόψεις επηρεάζουν το γονιδίωμα των αμφίβιων οργανισμών και τις μέλισσες. Σε μια άλλη περίπτωση, το 2007, η κινητοποίηση άκληρων αγροτών στη Βραζιλία εναντίον των πρακτικών της εταιρείας κατέληξε σε αιματοχυσία. Η Syngenta είναι μια εταιρεία που κερδοφορεί από την εφαρμογή των όχι πάντοτε πετυχημένων χημικών και βιολογικών της πειραμάτων σε ανεπτυγμένες και αναπτυσσόμενες χώρες του κόσμου – ένας από τους μεγάλους παίκτες στο καίριο εμπορικό παιχνίδι των τροφίμων.

Ποια είναι η Κίνα;

Η Κίνα έχει σήμερα το 19% του παγκόσμιου πληθυσμού (1,3 δις άνθρωποι), διαθέτει όμως μόνο το 8% της καλλιεργήσιμης γης. Η ζήτηση για δημητριακά αυξάνεται, καθώς ο πληθυσμός καταναλώνει όλο και περισσότερο βοδινό και χοιρινό κρέας και η χώρα χρειάζεται ένα άλμα στην παραγωγικότητα της γεωργίας για να εξασφαλίσει αυτάρκεια στη διατροφή ήδη στην επόμενη γενιά. Οι ελλείψεις τροφίμων και οι αλματώδεις αυξήσεις των τιμών τους έχουν προκαλέσει αναταραχές, εξεγέρσεις και ανατροπές της εξουσίας στην Κίνα πολλές φορές τους τελευταίους αιώνες. Η εξασφάλιση επαρκούς τροφής για όλους είναι ένας πολιτικός πονοκέφαλος για το Πεκίνο, που γνωρίζει ότι για να μείνει στην εξουσία πρέπει να κρατήσει τα πιάτα του κινεζικού λαού γεμάτα.

Σήμερα, οι εισαγωγές αγροτικών προϊόντων στην Κίνα φτάνουν τα 115 δις δολάρια το χρόνο, ενώ πολλά απ' αυτά εισάγονται από τις ΗΠΑ. Για να καταλάβει κανείς το μέγεθος αυτού του εμπορίου, αρκεί να επισημάνουμε ότι η γιγαντιαία εισαγωγή αργού πετρελαίου στην Κίνα κοστίζει μόνο 150 δις δολάρια.

Κερδοσκοπώντας πάνω στην τροφή

Και βέβαια η κερδοσκοπία πάνω στην παραγωγή των τροφίμων εκ μέρους των καπιταλιστικών δυνάμεων της "ελεύθερης αγοράς" δημιουργεί διάφορα "προβληματάκια": Στις ΗΠΑ, η Syngenta έχει μηνυθεί από αγρότες και μεταφορικές εταιρείες σε 30 πολιτείες για το γενετικά τροποποιημένο καλαμπόκι Viptera. Οι μηνυτές ισχυρίζονται ότι η εισαγωγή του Viptera οδήγησε σε κατάρρευση τις τιμές των σιτηρών στις ΗΠΑ από το 2013, καθώς η Syngenta δεν φρόντισε να περιορίσει τις εξαγωγές Viptera προς την Κίνα από τρίτες χώρες. Οι αγρότες και οι μεταφορικές εταιρείες των ΗΠΑ μπορεί να είχαν την εντύπωση ότι αυτές θα γέμιζαν τα κινεζικά πιάτα με τα προϊόντα τους, αλλά μετά την εξαγορά της Syngenta, μάλλον βαδίζουμε προς το αντίστροφο σενάριο...

Ενδεικτικό αυτής της κατεύθυνσης είναι ότι η ChemChina δεν επιδιώκει να αγοράσει μόνο τη Syngenta. Πέρσι εξαγόρασε κι άλλες εταιρείες που διαθέτουν τεχνογνωσία, τεχνολογία και βιομηχανικές πατέντες, σε κλάδους όπως τα φωτοβολταϊκά, η κατασκευή μηχανών κι εργαλείων, αλλά και τα ελαστικά (τη γνωστή και από την ελληνική περιπέτειά της Pirelli).

Ο κινεζικός πληθυσμός είναι παραδοσιακά επιφυλακτικός απέναντι στα γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα και τις εταιρείες που τα προωθούν και η εξαγορά της Syngenta αναμένεται να αμβλύνει τις αντιδράσεις ή, τελοσπάντων, αυτό φαίνεται να είναι το στοίχημα της κινέζικης άρχουσας τάξης και των διεθνών καπιταλιστών σε πρώτο χρόνο. Σε δεύτερο χρόνο, το κέντρο βάρους του παγκόσμιου καπιταλισμού και των κερδοσκοπικών πρακτικών στο χώρο της αγροτικής παραγωγής φαίνεται να μετακινείται με σταθερό βηματισμό προς την Ασία.

π.

Τουρκία: Επισκόπηση σε μια χώρα που βιώνει τον πόλεμο από μέσα

Η άνοιξη έρχεται. Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος απ' όταν η παρούσα ολιγαρχία ξεκίνησε να απειλεί με λουτρό αίματος τον λαό της Τουρκίας και του Κουρδιστάν εάν χάσει την απόλυτη πλειοψηφία που εδώ και 13 χρόνια κατέχει. Η Newroz (Νέα Μέρα) έρχεται. Μια παλιά γιορτή που έρχεται από τη Μεσοποταμία για το καλωσόρισμα της άνοιξης στις 21 Μαρτίου.

Η ιστορία έχει ειπωθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια και αφορά την ημέρα της νίκης της αρχαίας εξέγερσης εναντίον ενός καταπιεστικού τυράννου. Για τον κοινωνικό αγώνα στην Τουρκία όμως, υπάρχει πάντα άμεση σύνδεση με την κουρδική αντίσταση για εθνική ανεξαρτησία. Μια απαγορευμένη, παράνομη ημέρα εδώ και χρόνια για το Τουρκικό κράτος, μια ημέρα σφαγής. Αλλά και η μέρα της αντίστασης και της εξέγερσης των Κούρδων και των επαναστατών της Τουρκίας.

Ένα από τα κέρδη της ειρηνευτικής διαδικασίας μεταξύ του Τουρκικού κράτους και του PKK (Partiya Karkerên Kurdistanê - Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν) ήταν ότι τα τελευταία τρία χρόνια επετράπη ο ερτασμός της Newroz. Θα ήταν όμως εξαιρετικά αισιόδοξο να υποθέσουμε ότι και τούτη τη χρονιά θα συμβεί ό,τι και τις τρεις προηγούμενες. Αντιθέτως, μετά το Newroz αναμένεται να ξεσπάσει αμοιβαία βία, τέτοια που δεν έχουμε ξαναδεί.

Ξεκινώντας από την 7η Ιουνίου, ημέρα εκλογών του περασμένου έτους, το τουρκικό κράτος -το οποίο σήμερα ελέγχεται εξ' ολοκλήρου από τον Erdogan και το στενό ολιγαρχικό κύκλο του- άρχισε να χρησιμοποιεί μια νέα μορφή πολιτικής που βάζει εμπρός μια συνεχή βία εναντίον οποιασδήποτε αντιπολιτευόμενη φωνής, προκειμένου να διατηρήσουν τον έλεγχο της πολιτικής εξουσίας, την οποία ένιωσαν πως απειλούνται να χάσουν, τόσο κατά τη διάρκεια της εξέγερσης στο πάρκο Gezi (2013) όσο και με την εμφάνιση της πιθανότητας να χάσουν την απόλυτη πλειοψηφία (Εκλογές 2015). Σηματοδοτούμενο από τις βομβιστικές επιθέσεις τοπικών παραρτημάτων του HDP (Halkların Demokratik Partisi - Δημοκρατικό Κόμμα του Λαού) στα τέλη Μαΐου, αλλά και τη βομβιστική επίθεση κατά την τελευταία συγκέντρωση του HDP στο τέλος της προεκλογικής περιόδου, στο Diyarbakir στις 5 Ιουνίου -που υποτίθεται ότι έγινε από τα τουρκικά μέλη του ISIS-, αυτό το νέο κύμα βίας έγινε το προεκλογικό εργαλείο της εκστρατείας του AKP και του Erdogan για τις πρόωρες εκλογές της 1ης Νοεμβρίου (2015).

Στις 20 Ιουλίου το χτύπημα στο Suruç (και πάλι από τουρκικό μέλος του ISIS) στοίχισε τη ζωή σε 33 επαναστάτες και ουσιαστικά στόχευσε το πολιτικό έδαφος όπου αναπτύχθηκε και διασταυρώθηκε η εξέγερση του Gezi και η Rojava. Μερικές μόνο ημέρες αργότερα το κράτος άρχισε να βομβαρδίζει τα στρατόπεδα του PKK στο Βόρειο Iraq σπάζοντας έτσι την ειρηνευτική διαδικασία. Αυτό συνεχίστηκε με τη στρατιωτική πολιορκία και τις σφαγές στο Silopi, Cizre, Nusaybin και πολλές άλλες πόλεις που είναι διακεκριμένα οχυρά της αντίστασης ενάντια στο φασισμό. Το σχέδιο ήταν να δώσουν μια μικρή γεύση της δεκαετίας του '90, φέρνοντας πάλι τη φωτιά σε αυτήν την περιοχή και ως εκ τούτου να αξιώσουν πλήρως ό,τι πιστεύουν ότι τους ανήκει, δηλαδή την απόλυτη πολιτική εξουσία. Κατά μία άποψη αυτό το πέτυχαν, καθώς στις εκλογές της 1ης Νοεμβρίου απέκτησαν και πάλι την απόλυτη πλειοψηφία.

Από την άλλη, είναι μέγα σφάλμα να υποθέτουμε ότι η καταπίεση θα έχει μια ομαλή πορεία, ειδικά στη γη όπου η αντίσταση για την ελευθερία έχει μια ιστορική παράδοση και όπου οι άνθρωποι μάχονται για την ίδια τους την ύπαρξη. Τάφροι σκάφτηκαν, τεράστια οδοφράγματα ανεγέρθηκαν, συνοδευόμενα από την πολιτοφυλακή -της οπλισμένης με RPGs και ΑΚ- νεολαίας. Στη συνέχεια ήρθε η βομβιστική επίθεση στην Άγκυρα, η οποία στοίχισε τη ζωή σε 109 συντρόφους μας - πάλι από τα ίδια υποτιθέμενα μέλη του ISIS. Αυτό δημιούργησε ένα τεράστιο κοινωνικό τραύμα και φυσικά μετά από αυτό κατέστη αδύνατο να διαδηλώνεις. Σταμάτησε τα κινήματα στο δρόμο στα δυτικά της Τουρκίας και έδωσε στο καθεστώς Erdogan ένα ομαλότερο έδαφος για να ξεκινήσει έναν πλήρους κλίμακας πόλεμο στο Βόρειο Κουρδιστάν, καταπιέζοντας τα πολιτικά πλήθη και τους αντιπάλους του και ξεκινώντας την υλοποίηση των νέων «κυρώσεων για την τρομοκρατία», όπως αυτοί επιθυμούν.

Σύμφωνα με εκθέσεις της συνόδου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που διέρρευσαν φαίνεται ότι ο Erdogan έχει καταφέρει επίσης να πάρει από την Δύση το "πράσινο φως" (ή κάτα κάποιο τρόπο να τους κάνει να σιωπήσουν) γι' αυτά που συμβαίνουν στην Τουρκία χρησιμοποιώντας το χαρτί του προσφυγικού. Στο μεταξύ αυξάνει την υποστήριξή του στις διάφορες τζιχαντιστικές ομάδες που πολεμούν ενάντια στο καθεστώς του Assad αλλά και των Κούρδων στην Συρία. Ενώ χάνει την διεθνή του αξιοπιστία, ο Erdogan κατάφερε να παραμείνει ο κυρίαρχος του παιχνιδιού στην Μέση Ανατολή. Από αυτή την άποψη, η βομβιστική επίθεση στην Άγκυρα μπορεί να χαρακτηριστεί ως το οριακό σημείο. Καταρχήν, η πολύ απειλητική λαϊκή εξέγερση στη Δυτική Τουρκία αποφεύχθη. Η ειρηνευτική διαδικασία μεταξύ του κράτους και του PKK σταμάτησε ολοκληρωτικά και ο απροκάλυπτος φασισμός σε όλες του τις εκφάνσεις υιοθετήθηκε ως η νέα επίσημη ιδεολογία του Τουρκικού κράτους. Ο Erdogan τώρα πια, ενώ θεωρείται μιά απρόβλεπτη ωρολογιακή βόμβα από τη Δύση και τις ΗΠΑ, αφέθηκε και αφήνεται ακόμη και να υπερβεί τις "κόκκινες γραμμές" του κεφαλαίου με την κατάσχεση μέσων ενημέρωσης, εφημερίδων, ιδιοκτησιών και σχολείων (η πλειοψηφία των οποίων ανήκει στην αντιπολιτευόμενη Κίνηση του Gulen, μιας ομάδας που έχει την υποστήριξη των ΗΠΑ και συνεργάστηκε με το AKP μέχρι το 2013).

> *Για τους αισιόδοξους αυτή η κατάσταση είναι μη βιώσιμη και καταδικασμένη να καταλήξει στην πτώση του καθεστώτος, αλλά για κάποιους άλλους, σύμφωνα με τα λόγια του Erdogan, "είναι η Νέα Τουρκία".*

Ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, η αντίσταση στα "προσφάτως κατειλημμένα" Κουρδικά οχυρά ακολούθησε ένα πολύ ενδιαφέρον δρόμο, κατα κάποιο τρόπο παρόμοιο με την εμφάνιση του YPG (Yekîneyên Parastina Gel - Μονάδες Λαϊκής Άμυνας) στη Rojava. Κάποτε γνωστοί ως ταραχοποιοί, τα μέλη των νεανικών πολιτοφυλακών που πρόσκεινται στο PKK, με την ονομασία YDG-H (Tevgera Ciwanen Welatparêz Yên Şoreşger - Πατριωτικό Επαναστατικό Κίνημα Νεολαίας), μετατράπηκαν σε μικρές στρατιωτικές μονάδες (YPS: Yekîneyên Parastina Sivîl - Μονάδες Πολιτικής Άμυνας), ικανές να κρατήσουν τον τουρκικό στρατό μακριά από τις προσφάτως ανακυρηχθείσες ως αυτόνομες περιοχές. Με με την επίταση του πολέμου στις κουρδικές πόλεις, χιλιάδες νέων οργανώθηκαν υπό αυτές τις στρατιωτικές μονάδες και άρχισαν να διεξάγουν έναν αμυντικό πόλεμο ενάντια στις δυνάμεις της αστυνομίας και του στρατού. Με τον καιρό, η στρατιωτική αποτυχία της αντιμετώπισης αυτών των ανυπάκουων νέων οδήγησε το Τουρκικό κράτος στην υϊοθέτηση μιας νέας στρατιωτικής τακτικής. Δηλαδή επιδίωξαν την εκκένωση των γειτονιών όπου δραστηριοποιούνται, με το βομβαρδισμό τους, με τανκς και όλμους και ουσιαστικά την ισοπέδωσή τους. Χιλιάδες άμαχοι πολίτες και εκατοντάδες μαχητών έχουν σκοτωθεί από τότε, εκατοντάδες χιλιάδες έχουν αφήσει τα σπίτια τους και δεκάδες πόλεις έχουν καεί εκ θεμελίων, όπως το Cizre και το Sur. Δεν πρέπει να υποτιμηθεί ότι αυτές οι μικρές στρατιωτικές μονάδες ιδρύθηκαν από τους ντόπιους, όχι από το PKK, και παρόλο που υποστηρίζονται σε εξοπλισμό αλλά και γενικότερα από το Κουρδικό κίνημα, στηρίζονται ακόμη στις δικές τους δυνάμεις. Το PKK δεν έχει ακόμη παρέμβει αποφασιστικά σε αυτή την νέα κατάσταση, κυριώς λόγω των φυσικών εμποδίων, όπως τα χιονισμένα βουνά.

Από τη μία, θα ήταν αφελές να υποθέσουμε ότι αυτά τα νέα μέτρα θα περιοριστούν στην περιοχή του Κουρδιστάν. Συνοπτικές εκτελέσεις, μαζικές συλλήψεις, καταστολή, συνεχείς απειλές και παρενοχλήσεις, τυχαίες δολοφονίες εναντίων των επαναστατών στην Δυτική Τουρκία, έχουν γίνει καθημερινή ρουτίνα. Από την άλλη, τα πλήθη που από παλιά συνδέονταν με την κρατική ιδεολογία έγιναν ξανά η κυρίαρχη φωνή της κοινωνίας, νομιμοποιώντας, πανηγυρίζοντας και βοηθώντας ενεργά τις σφαγές εναντίον των Κούρδων και των επαναστατών. Η ήδη υφιστάμενη πόλωση εντός της κοινωνίας συνεχίζει να βαθαίνει, και το κράτος έχει σαν τελευταίο καταφύγιο, για να καταφέρει να κρατήσει την πολιτική εξουσία και να αποφύγει έναν πιθανό εμφύλιο πόλεμο, έναν πλήρη, απροκάλυπτο και αναμφισβήτητο φασισμό. Για τους αισιόδοξους αυτή η κατάσταση είναι μη βιώσιμη και καταδικασμένη να καταλήξει στην πτώση του καθεστώτος, αλλά για κάποιους άλλους, σύμφωνα με τα λόγια του Erdogan, "είναι η Νέα Τουρκία".

Η ιστορία έχει την καλοσύνη να μας δείξει ότι οι κοινωνικοί και επαναστατικοί αγώνες έχουν τα πάνω και τα κάτω τους, σίγουρα όμως αυτή η κατάσταση δεν θα μείνει χωρίς αντίσταση, αν όχι αήττητη.

Με τον ερχομό της άνοιξης το χιόνι στα βουνά θα λιώσει, ανοίγοντας ένα ελεύθερο μονοπάτι για τους αντάρτες μαχητές. Η αντίσταση στις πόλεις και τα χωριά του Κουρδιστάν και στις γειτονιές της Instabul συνεχίζει εαν και όχι για πάντα. Ο πόλεμος και οι αντιφάσεις πρόκειται να φτάσουν σε ένα καινούριο επίπεδο καθώς ο πόλεμος έχει γίνει η μόνη μορφή πολιτικής.

Γιάνκι

Μετάφραση/Επιμέλεια: Άπατρις

Έπεσε η αυλαία της 2ης δίκης του Επαναστατικού Αγώνα

Η 2η δίκη του Επαναστατικού Αγώνα τελείωσε στις 3 Μάρτη. Οι ποινές για τους τρεις κατηγορούμενους είναι: Ν. Μαζιώτης, ισόβια, 126 χρόνια και 20.000 €, Α. Σταμπούλος, 13 χρόνια και Γ. Πετρακάκος, 36 χρόνια και 9.000 €. Η Π. Ρούπα θα δικαστεί για τα κακουργήματα εάν συλληφθεί, ενώ για τα πλημμελήματα καταδικάστηκε σε 11 χρόνια. Πρόκειται για μια δίκη που δεν προοριζόταν να κυλήσει ομαλά. Εξαρχής εδραιώθηκε στην αίθουσα του Κορυδαλλού ένα κλίμα εξόντωσης και καθυπόταξης απέναντι στους πολιτικούς αντιπάλους του καθεστώτος. Στην ουσία πρόκειται για την υλοποίηση μιας αμιγώς πολιτικής απόφασης, που οδήγησε σε διαδικασίες fast-track, με «απειλές» απογευματινών και σαββατιάτικων συνεδριάσεων -ώστε να μην τελειώσει το 18μηνο προφυλάκισης του Α. Σταμπούλου- και τρανταχτά δικονομικά άλματα. Συγκεκριμένα, σε μια περίοδο αποχής των δικηγόρων, η έδρα άσκησε έντονη πίεση στους συνηγόρους υπεράσπισης φτάνοντας στο σημείο, όταν οι κατηγορούμενοι αρνήθηκαν να εκπροσωπηθούν από συνηγόρους διορισμένους από την έδρα, να πραγματοποιήσει συνεδρίαση με άδεια έδρανα. Καταστρατηγήθηκε δηλαδή η ίδια η φύση της δίκης για πολιτικούς σκοπούς. Σκοποί που αποτυπώθηκαν και στις εξοντωτικές ποινές. Για τον Ν. Μαζιώτη, σε σχέση με την 1η δίκη του Ε.Α. υπάρχει αναντιστοιχία κατηγοριών και ποινών. Ενώ στην 1η δίκη οι κατηγορίες είναι σε κάποιες περιπτώσεις «βαρύτερες», βλέπουμε στη 2η δίκη να επιβάλλεται ποινή ισοβίων για τη βομβιστική επίθεση στην Τράπεζα της Ελλάδος, από την οποία προκλήθηκαν επιφανειακές εκδορές σε άτομα του προσωπικού ασφαλείας, ποινή που είναι πρωτοφανής για τέτοιου είδους χτύπημα. Στην ποινή αυτή συμπυκνώνεται η κρατική πυγμή στο πρόσωπο του Ν. Μαζιώτη, που συνέχισε την ένοπλη δράση όντας φυγόδικος, και επιχειρείται μέσω αυτής ο παραδειγματισμός όλων των αγωνιστών που σκέφτονται να ριζοσπαστικοποιήσουν τη δράση τους, πέρα από τα όρια της αστικής νομιμότητας.

Αντώνης Σταμπούλος
από τις φυλακές Κορυδαλλού

Στις 3/03/2016 στο ειδικό τρομοδικείο των φυλακών Κορυδαλλού έπεσε η αυλαία της 2ης δίκης του ΕΑ. Κατά κοινή ομολογία οι ποινές ήταν εξωφρενικές, παρότι στις περισσότερες περιπτώσεις δεν στοιχειοθετήθηκαν ούτε από την προανάκριση αλλά ούτε από την αποδεικτική δικαστική διαδικασία. Ενδεικτικά μόνο, ορισμένες από τις ποινές που αποδόθηκαν αφορούσαν τα εξής: ενέργειες στηριζόμενες μόνο στην αποδοχή της ένταξης σε οργάνωση (στη δίκη του ΕΛΑ αποτράπηκε κάτι αντίστοιχο), η ποινή για την κατηγορία της αρχηγίας επανήλθε, παρά το αντίθετο δεδικασμένο στην πρώτη δίκη του ΕΑ, η ποινή της ισόβιας για αυτουργία σε έκρηξη, της οποίας οι κίνδυνοι προήλθαν όπως αποδείχτηκε στη δίκη από ευθύνη της αστυνομίας και της τακτικής φύλαξης της ΤτΕ, οι ποινές για ληστείες χωρίς αναγνώριση από τους μάρτυρες και χωρίς άλλα στοιχεία, οι ποινές της ένταξης σε οργάνωση πάλι χωρίς κανένα στοιχείο, και η πλαστογραφία που αναβαθμίστηκε σε κακούργημα για μια ταυτότητα με διαφορετική φωτογραφία από του ατόμου που αποδίδεται. Αυτά αποτελούν μερικά παραδείγματα, γιατί η εκτενής αναφορά σε σχέση με τις ποινές που δόθηκαν ανά κατηγορούμενο και τις συγχωνεύσεις δεν μπορεί να γίνει εδώ.

Αυτό που έχει σημασία, είναι να γίνει σαφές ότι σε γενικές γραμμές υιοθετήθηκαν πλήρως τα συμπεράσματα της προανάκρισης, δηλαδή η ερμηνεία των γεγονότων από την πλευρά των ειδικών ανακριτών και των μπάτσων. Η επικύρωση των εικασιών της αστυνομίας από τα δικαστήρια είναι ένα αποτέλεσμα της αμοιβαίας αλληλοκάλυψης μεταξύ κρατικών υπηρεσιών, αλλά καταδεικνύει και τον μεγάλο βαθμό υπακοής της δικαιοσύνης στην αστυνομία, εν προκειμένω από τα ειδικά επιτελεία της. Όλη η αποδεικτική διαδικασία της δίκης κινήθηκε στα πλαίσια της τακτικής καταστολής του εσωτερικού εχθρού που ορίζουνε οι αντιτρομοκρατικές νομοθεσίες. Αυτά τα πλαίσια σε νομικό επίπεδο (επιβάρυνση ποινών, αοριστία, καταδίκη προθέσεων χωρίς την απαραίτητη απόδειξη συμμετοχής σε πράξη, ποινικοποίηση αλληλεγγύης κτλ.) και δικαστικό (ειδικά δικαστήρια, έλλειψη ενόρκων κτλ.) αφαιρούν υπερασπιστικό χώρο από τους κατηγορούμενους, παραχωρώντας τον στο κράτος. Ως αποτέλεσμα, ασκείται με ευνοϊκότερους όρους η αντεπαναστατική πολιτική στα μέτρα του νέου ολοκληρωτισμού που προωθείται.

Από την πρώτη συνεδρία η έδρα έδωσε δείγματα γραφής, απειλώντας ότι, προκειμένου να μην υπερβεί ο χρόνος της δίκης το 18μηνο της προφυλάκισής μου, η δίκη θα συνεχίζεται μέρα και νύχτα, με ή χωρίς την παρουσία δικηγόρων και κατηγορούμενων, δηλαδή ερήμην, επειδή η υπόθεση είναι ειδική, ειδικό και το δικαστήριο. Πράγματι οι απειλές γίναν πράξη στις 18/01 με την παύση των συνηγόρων και την προσπάθεια διορισμού νέων, στις 22/02 με την άρνηση διορισμού συνηγόρου στον ένα κατηγορούμενο, στις 24/02 με την συνέχιση της δίκης μετά την αποχώρηση κατηγορούμενων και συνηγόρων στην εισαγγελική πρόταση, τέλος με την συνεχή πίεση για λήψη απορριπτικής ή θετικής από τον ΔΣΑ απόφασης για εξαίρεση από την αποχή (βλ. πλαίσιο χορήγησης αδειών του ΔΣΑ).

Επίσης είναι ένα μήνυμα προς τους αγωνιστές που αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής τους στις ένοπλες οργανώσεις, δεν αποκηρύσσουν την ιδιότητα του μέλους της οργάνωσής τους και παραμένουν συνεπείς στις επιλογές τους όσον αφορά τον ένοπλο αγώνα. Η απόφαση αυτή είναι ξεκάθαρα η απάντηση του κράτους στο ότι παραμένω συνεπής και αμετανόητος στην αγωνιστική μου διαδρομή αφού μετά τις συλλήψεις μας το 2010 ανέλαβα την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου στον Επαναστατικό Αγώνα, υπερασπίστηκα τη δράση της οργάνωσης στο α΄ ειδικό δικαστήριο με τη συντρόφισσα Πόλα Ρούπα. Μετά την αποφυλάκισή μας λόγω δεκαοκτάμηνου, δεν παραδοθήκαμε στην φυλακή, περάσαμε στην παρανομία και συνεχίσαμε τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα με την επίθεση στην Τράπεζα της Ελλάδας, ενέργεια την οποία υπερασπίστηκα και που αφιερώθηκε στο σύντροφο μέλος της οργάνωσης Λάμπρο Φούντα που σκοτώθηκε σε ένοπλη συμπλοκή με αστυνομικούς. Η καταδικαστική απόφαση της ισόβιας κάθειρξης είναι η καλύτερη απόδειξη ότι η εφαρμογή από τις ελληνικές κυβερνήσεις -και την σημερινή του Σύριζα- των προγραμμάτων διάσωσης του καθεστώτος, που υπαγορεύονται από την υπερεθνική οικονομική ελίτ και το κουαρτέτο των «θεσμών», της ΕΕ, ΕΚΤ, ΔΝΤ, ΕΜΣ, περνά μέσα από την καταστολή του εσωτερικού πολιτικού εχθρού, όπως είναι ο Επαναστατικός Αγώνας και οι ένοπλοι αγωνιστές γενικότερα, που αποτελούν με τη δράση τους εμπόδιο για την πολιτική σταθερότητα του καθεστώτος, η οποία είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την εφαρμογή των προγραμμάτων διάσωσης. Να επισημάνω ότι η αντιμετώπιση του Επαναστατικού Αγώνα δεν είναι απλώς μία εδώ και χρόνια εσωτερική αναγκαιότητα του ελληνικού κράτους, αλλά πάγια μία αναγκαιότητα της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ, των «θεσμών» που υπαγορεύουν τα μνημόνια, και των ΗΠΑ που μας έχει εντάξει στη λίστα των «τρομοκρατικών» οργανώσεων, μας έχουν επικηρύξει από το 2007 μετά την επίθεσή μας στην πρεσβεία τους και με έχουν εντάξει στη λίστα του State Department των «διεθνών τρομοκρατών». Βάσει της μείζονος πολιτικής αναγκαιότητας καταστολής του Επαναστατικού Αγώνα είναι δυνατόν να ερμηνευτεί η καταδίκη μου σε ισόβια κάθειρξη και επιπλέον 129 χρόνια. Η αντιμετώπιση του αντάρτικου πόλης έχει για το καθεστώς μείζονα σημασία και αυτό γίνεται πιο επιτακτικό σε μια εποχή που ο καπιταλισμός διανύει τη μεγαλύτερη υπαρξιακή κρίση στην ιστορία του. Ακριβώς αυτό αποδεικνύει την κρισιμότητα της ένοπλης επαναστατικής δράσης ως μέσου αγώνα για την προώθηση της Κοινωνικής Επανάστασης, της ανατροπής του κεφαλαίου και του κράτους, κάτι που το έχουμε τονίσει ως Επαναστατικός Αγώνας εδώ και χρόνια. Γιατί δεν μπορεί να υπάρξει ανατροπή των μνημονιακών προγραμμάτων και πολιτικών χωρίς επανάσταση και ανατροπή του καθεστώτος, για τις οποίες απαραίτητη προϋπόθεση είναι η μαζική προσφυγή στα όπλα

Αυτό που θέλω να στείλω από την φυλακή ως μήνυμα στις συντρόφισσες – ους του α/α χώρου και προς όλους του αγωνιστές, είναι ότι δεν πρέπει να τρομοκρατηθούν από την πρωτοφανή αυτή απόφαση, ότι η καταστολή, οι αποφάσεις των δικαστηρίων, οι φυλακές, πρέπει να γίνουν εφαλτήρια συνέχισης και ενδυνάμωσης του αγώνα και της αλληλεγγύης και όχι υποχώρησης, αναδίπλωσης και ήττας λόγω φόβου του κόστους και των συνεπειών. Γιατί έτσι υπογράφουν τον πολιτικό τους θάνατο ως αναρχικοί και αγωνιστές. Ας μην επιτρέψουν να περάσει η τρομοκρατία του κράτους.

Αν η βούληση για την κοινωνική επανάσταση συνδεθεί με πρακτικές λύσεις αξιοπρεπούς ζωής, τότε μετατρέπεται σε αναγκαιότητα. Η αυτοοργάνωση σε κάθε επίπεδο για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών μπολιάζει την αντίσταση. ~ Α. Σταμπούλος

Οι καταδίκες βασίστηκαν κατά κύριο λόγο στο προφίλ των κατηγορούμενων με βάση την ευχέρεια που δίνει ο νόμος με τη λεγόμενη ηθική απόδειξη. Είναι σύνηθες φαινόμενο τα δικαστήρια να καταδικάζουν μόνο με ενδείξεις. Οι αοριστολογίες των νομοθεσιών εξαίρεσης και κυρίως η πολιτική βούληση προς αυτήν την κατεύθυνση αποτελούν σοβαρό πρόσκομμα στη "θετική έκβαση των νομικών μαχών". Το αρνητικό δεδικασμένο στην περίπτωση της 2ης δίκης του ΕΑ είναι ένα γεγονός που θα πρέπει να αντιστραφεί στο επόμενο στάδιο και κυρίως στις δίκες που έρχονται απ' όσους και όσες επιλέγουν να παλέψουν και σε αυτό το επίπεδο.

Οι βαριές ποινές που έδωσε το δικαστήριο σκοπό έχουν να λειτουργήσουν ως αποτρεπτικό παράδειγμα για όσους πράττουν σε ανατρεπτική κατεύθυνση. Έχοντας ως δεδομένο ότι κανένας συνειδητοποιημένος επαναστάτης δεν αναθεωρεί τις θέσεις του, επειδή καταδικάζεται από τον ταξικό του εχθρό, το στοίχημα είναι να μην ριζώσει ο τρόμος τους στην κοινωνία. Αν η βούληση για την κοινωνική επανάσταση συνδεθεί με πρακτικές λύσεις αξιοπρεπούς ζωής, τότε μετατρέπεται σε αναγκαιότητα. Η αυτοοργάνωση σε κάθε επίπεδο για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών μπολιάζει την αντίσταση και τέτοιες καταδίκες όλο και δυσκολότερα μπορούν να ριζώσουν το φόβο σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Όπως και να έχει, ο αγώνας συνεχίζεται.

Νίκος Μαζιώτης
από τις φυλακές Κορυδαλλού

Η καταδίκη μου σε ισόβια κάθειρξη για τη βομβιστική επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα στη Διεύθυνση Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδας, σ' ένα παράρτημα της ΕΚΤ και σε κτήριο που στεγαζόταν το γραφείο του μόνιμου αντιπροσώπου του ΔΝΤ στην χώρα, ήταν μια συνειδητή πολιτική απόφαση και συνιστά μέγιστο μήνυμα πολιτικού και κοινωνικού εκφοβισμού ότι η επιλογή της ένοπλης επαναστατικής δράσης θα αντιμετωπίζεται με τη μεγαλύτερη δυνατή αυστηρότητα.

Ο “τυχαίος” θάνατος ενός οπαδού

Το χρονικό μιας δολοφονίας και η προσπάθεια συγκάλυψής της

Την κυριακή 14 Σεπτέμβρη του 2014, στον ποδοσφαιρικό αγώνα ανάμεσα στον Ηρόδοτο και τον Εθνικό Πειραιώς στο γήπεδο της Αλικαρνασσού, πέφτει σε κώμα, στα 46 του χρόνια, ο οπαδός του Εθνικού και κρητικός στην καταγωγή, Κώστας Κατσούλης. Λίγο πριν είχε βάλει το σώμα του ανάχωμα για να προστατέψει γυναικόπαιδα από την επίθεση μιας μερίδας οπαδών του Ηροδότου. Σύμφωνα με μαρτυρίες εκείνοι δεν σταμάτησαν να τον χτυπούν, χρησιμοποιώντας ακόμα και έναν μεταλλικό κάδο, ακόμα και όταν εκείνος είχε πέσει αναίσθητος στο έδαφος. Μετά από 2 βδομάδες ο Κώστας έχασε τη μάχη με το θάνατο. Οι γνωματεύσεις για την αιτία του θανάτου φαίνεται να αλλάζουν ανάλογα με το γιατρό και το νοσοκομείο. Κάποιοι είπαν αρχικά πως η βαριά εγκεφαλική αιμορραγία ήταν συνέπεια ρήξεως εγκεφαλικού ανευρύσματος. Κάποιοι όμως διαφώνησαν, λέγοντας πως οι κακώσεις στα χέρια του μαρτυρούν ότι αυτά ήταν η ασπίδα, που δεν κατάφερε να τον προστατεύσει απ' τα θανατηφόρα χτυπήματα στο κεφάλι. Ενάμιση περίπου χρόνο μετά, το Δεκέμβρη του 15, ξεκινάει στα δικαστήρια της Νεάπολης Λασιθίου η δίκη των έξι κατηγορουμένων. Όπως υποστηρίζει η οικογένεια του Κώστα, μέσα στο δικαστήριο επιχειρείται μια «δεύτερη δολοφονία» του, με εμπλεκόμενους τους δικαστές, την αστυνομία και τη Χρυσή Αυγή. Έτσι, η αρχική ασυμφωνία των γιατρών χρησιμοποιείται τώρα ως άλλοθι, ώστε να αποδοθεί ο θάνατος σε φυσικά αίτια και να ελαφρύνουν οι κατηγορίες, ενώ η επίθεση της μερίδας των οπαδών του Ηροδότου παρουσιάζεται σαν «συμπλοκή». Ταυτόχρονα, ένας συγκεκριμένος κατηγορούμενος, που φαίνεται να έχει σχέσεις με τη Χρυσή Αυγή, επιχειρείται να προστατευτεί. Αυτόπτης μάρτυρας, ο ίδιος θύμα της επίθεσης και επίσης στο κοντινό περιβάλλον της φασιστικής συμμορίας, αλλάζει την αρχική του κατάθεση και λέει πως ο παραπάνω κατηγορούμενος βοήθησε τον Κώστα. Τέλος, αστυνομικοί που βρίσκονταν στη φύλαξη του γηπέδου, ενώ θυμούνται τα πάντα μέχρι την έναρξη του ξυλοδαρμού, φαίνεται να τα ξεχνούν όλα από 'κεί και ύστερα...

Απόσπασμα από την ανακοίνωση του Τηγανίτη Α.Σ.Η.(tiganitis2015.wordpress.com)

Ο Κώστας είναι εδώ

Ο Κώστας δε θα γυρίσει πίσω. Δε θα γυρίσει πίσω για έναν απλούστατο λόγο. Δεν έφυγε ποτέ! Δεν έφυγε ποτέ απ' το μυαλό και την καρδιά μας. Δεν έφυγε γιατί βρίσκεται παντού γύρω μας. Βρίσκεται στον οπαδό που εκστασιάζεται όταν τραγουδά συντονισμένα με τους υπόλοιπους, αδιαφορώντας αν η «ομάδα του» κερδίζει ή χάνει. Που κάνει εκδρομές από πόλη σε πόλη κι από χώρα σε χώρα, ακόμα κι αν έχει 5 ευρώ στην τσέπη του. Που τα δίνει όλα για την ευχαρίστηση που του χαρίζει μια εκδρομή παρέα με όσους τους ενώνει η αγάπη για την «ομάδα τους». Που χοροπηδάει γυμνός σε μια εξέδρα, ακόμα κι όταν χιονίζει. Που προστατεύει τους «δικούς του» αν βρεθούν σε κίνδυνο, αλλά δε θα επιτεθεί σε κανέναν επειδή φοράει άλλο χρώμα σώβρακο. Γιατί δεν είναι φανατισμένος, ούτε έκανε την ομάδα θρησκεία. Το κάνει απλά γιατί γουστάρει!

Αλλά ο Κώστας δε βρίσκεται μόνο στον οπαδό... Βρίσκεται στον κοινωνικό αγωνιστή και αντιφασίστα που παλεύει το ναζισμό (με ή χωρίς σβάστικα) ακόμα κι αν παίζει τη ζωή του κορώνα-γράμματα. Έτσι έκανε κι ο Κώστας σε όλη τη ζωή του, μην πτοούμενος από τη μαχαιριά που είχε φάει από χρυσαυγίτες στον Πειραιά το 1996.

Ο Κώστας πλέον βρίσκεται μέσα σε όλους και όλες εμάς που παλεύουμε ενάντια στους ηθικούς αυτουργούς της δολοφονίας του συντρόφου μας, αλλά και τις ρίζες της ηθικής τους. Μια ηθική η οποία μετά τη δολοφονία του «κράτησε ενός λεπτού σιγή» σε κάποια γήπεδα και έγινε πρωτοσέλιδο ή λίγες γραμμές στις στήλες των εφημερίδων. Μια ηθική που ανέβαλε το επαγγελματικό πρωτάθλημα για μια Κυριακή. Μια ηθική που επέτρεψε… σε «έγκυρους» αθλητικούς αναλυτές, μπάτσους, δικαστές, μαγαζάτορες αθλητικών συλλόγων, «επώνυμους»… να χύσουν λίγα δάκρυα για τον Κώστα, ανάλογα με το χρόνο και το χώρο που τους επετράπη στη δημόσια σφαίρα του θεάματος.

Η αποκάλυψη της αληθείας είναι ο ελάχιστος φόρος τιμής στο σύντροφο μας.

Απόσπασμα από την ανακοίνωση της συλλογικότητας «Χωριά» Β.Δ. Κρήτης (xwriabdk.blogspot.gr)

Σημείωση: Μετά από μια σειρά επεισοδιακών δικών, μέχρι αυτή τη στιγμή επιβλήθηκαν 13 και 16 χρόνια κάθειρξης για δύο από τους κατηγορούμενους, ενώ ακόμη τρία άτομα απαλλάχτηκαν από τη βασική κατηγορία της θανατηφόρας σκοπούμενης σωματικής βλάβης. Για τον 26χρονο οπαδό του Ηροδότου, που είχε αρχικά αθωωθεί, η δίκη θα επαναληφθεί από μηδενική βάση.

Off-Side

★ **Στη λίστα των ομάδων που απορρίπτουν παχυλές χορηγίες για λόγους ιδεολογίας προστέθηκε η Racing από την Αργεντινή.** Ο πρόεδρος της, Victor Blanco, αποκάλυψε στις 15 Δεκεμβρίου πως αρνήθηκαν χορηγία από τις Τούρκικες Αερογραμμές (Turkish Airlines), κίνηση που χαιρετίστηκε από την αρμένικη κοινότητα της Αργεντινής. Σε ανακοίνωσή της η Αρμένικη Νεολαία της Ν. Αμερικής τονίζει το ρόλο των Τουρκικών Αερογραμμών, που σπονσοράροντας επί χρόνια διάσημους αθλητές και γεγονότα προσπαθούν να ξεπλύνουν την εικόνα του τούρκικου κράτους.

★ **Κάποια χιλιόμετρα πιο πέρα, στο γήπεδο της Boca Juniors, η διοίκηση ανάγκασε την Coca Cola να συμβιβαστεί και να αλλάξει το λογότυπό της, αν θέλει να διαφημιστεί στο Μπομπονέρα.** Αιτία, το ερυθρόλευκο σήμα της είναι στα χρώματα του μισητού αντιπάλου της, River Plate. Έτσι η εταιρεία αναγκάστηκε να διαφημιστεί άχρωμη δίπλα στο σήμα του συλλόγου.

★ **Για τη Λάτσιο και τους φασίστες φανατικούς οπαδούς της, τα πράγματα είναι λίγο πολύ γνωστά.** Επιβεβαιώθηκαν ακόμη μια φορά στον αγώνα με τη Νάπολι, όταν στράφηκαν προς τον Καλιντού Κουλιμπαλί, βγάζοντας κραυγές πιθήκου κάθε φορά που έπαιρνε τη μπάλα. Ο διαιτητής διέκοψε τον αγώνα, με συστάσεις να σταματήσουν αλλιώς θα διέκοπτε οριστικά το παιχνίδι. Στον επόμενο εντός έδρας αγώνα της Νάπολι, οι ναπολιτάνοι οπαδοί, με το σύνθημα ''είμαστε όλοι Κουλιμπαλί'' και κρατώντας χαρτόνια με το πρόσωπο του παίχτη, έδειξαν την αλληλεγγύη τους στο πρόσωπό του.

★ **Ο Τζιαντομένικο Μέστο, Ιταλός παίχτης του ΠΑΟ δήλωσε σχετικά με το μεταναστευτικό ζήτημα:** "Είναι ένα μεγάλο πρόβλημα που δεν το αντιμετωπίζει μόνο η Ελλάδα. Το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζουμε και εμείς στην Ιταλία. Αυτοί οι άνθρωποι δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να γυρίσουν πίσω στη χώρα τους. Πρέπει να μείνουν εδώ και να τους βοηθήσουμε όλοι εμείς. Μέσα σε αυτό το πλήθος υπάρχουν πολλά παιδιά που θα χρειαστούν τη βοήθειά μας. Άλλωστε, μην ξεχνάμε, ότι αυτά που συμβαίνουν σε αυτούς τους ανθρώπους σήμερα, μπορεί αύριο να συμβούν και σε εμάς". Απλά και απέριττα, σε live μετάδοση της κρατικής τηλεόρασης.

★ **«Αφιερώνουμε αυτή τη νίκη ως δώρο σε όσους έχασαν τη ζωή τους και σε εκείνους που τραυματίστηκαν κατά την καταστολή στη γη μας, η οποία διήρκεσε περισσότερο από 50 ημέρες.** Εμείς ως Amedspor δεν σκύψαμε τα κεφάλια μας και δεν θα το κάνουμε πότε. Πήγαμε στο γήπεδο με την πίστη μας στην ελευθερία και κερδίσαμε.» Αυτά έγραψε στον προσωπικό του λογαριασμό ο Deniz Naki μετά την νίκη της ομάδας του, Amedspor, επί της Bursaspor για το κύπελλο. Για αυτά τα λόγια η τουρκική ποδοσφαιρική ομοσπονδία του επέβαλε τιμωρία 12 αγωνιστικών και χρηματικό πρόστιμο 19.500 τουρκικών λιρών για ιδεολογική προπαγάνδα, ενώ στην Amedspor επιβλήθηκε ποινή μιας αγωνιστικής κεκλεισμένων. Ο Naki είναι γνωστός από το πέρασμα του από τη St.Pauli και ιδιαίτερα αγαπητός στους οπαδούς της. Πριν από ένα χρόνο, όντας παίχτης της Genclerbirligi, δέχτηκε επίθεση στο δρόμο από τρεις αγνώστους στην Άγκυρα, μετά τη δημόσια στήριξή του στους μαχητές του Κομπάνι, γεγονός που τον ανάγκασε να φύγει από την ομάδα.

★ **Για τον αγώνα αυτό και με αφορμή πολιτικά συνθήματα που ακούστηκαν συνελήφθησαν 100 οπαδοί της, κουρδικής ουσιαστικά, ομάδας** ενώ ο πρόεδρος της δήλωσε: "Προπονούμαστε κάθε μέρα περικυκλωμένοι από τανκς και βομβαρδισμούς. Αυτές οι πρακτικές δεν πρόκειται να μας εκφοβίσουν ούτε να μας αποθαρρύνουν. Ό,τι αντιμετωπίζουμε είναι καθαρά και απλά ρατσιστικές προκαταλήψεις και θα καταφύγουμε σε κάθε διαθέσιμο νόμιμο μέσο ώστε να βρούμε δικαιοσύνη".

★ **Παραμένοντας στη γείτονα, δυσάρεστα τα νέα όσον αφορά την τουρκική κάρτα φιλάθλου, το Passolig.** Στη δίκη που έγινε στην Άγκυρα, ο Συνήγορος του Καταναλωτή, με όχημα τις προηγούμενες αποφάσεις του Συνταγματικού Δικαστηρίου, αποφάσισε πως το Passolig θα συνεχίσει να χρησιμοποιείται, με μόνη διαφορά την απαγόρευση στην Aktifbank, την τράπεζα που διακινεί το Passolig, να διακινεί τα στοιχεία των οπαδών προς τρίτους (πχ. για διαφήμιση, εμπορικούς σκοπούς κτλ). Ο δικηγόρος των οπαδών υποστήριξε ότι και το Passolig θα πρέπει να θεωρείται ως κάποιος "τρίτος", γιατί οι οπαδοί αγοράζουν τα εισιτήρια από την ομάδα, αλλά δεν εισακούστηκε η πρόταση του.

Kafka

Για έναν αυτοοργανωμένο αντιεμπορευματικό κινηματογράφο

Συνέντευξη με την αυτοοργανωμένη κινηματογραφική ομάδα ΛΥΣΣΑ crew

«Η πρότασή μας αφορά έναν τρόπο συλλογικής έκφρασης και δημιουργίας, με σκοπό την κοινωνική παρέμβαση – με χαρακτηριστικά και όρους, που εξασφαλίζουν την συμφωνία του τρόπου που παράγουμε κάτι με την μορφή του και τον τρόπο που το επικοινωνούμε προς τους άλλους».

~ ΛΥΣΣΑ crew

Πότε ξεκίνησε η Συντεχνία Πλην; Πώς προέκυψε το ΛΥΣΣΑ crew και συνεπώς η ΛΥΣΣΑ, το πρώτο αυτοοργανωμένο κινηματογραφικό εγχείρημα;

Η +τεχνία- είναι μια συλλογικότητα αναρχικών/αντιεξουσιαστών ενάντια στο Εμπόρευμα και το Θέαμα, που συστάθηκε στις αρχές του 2000 και συμμετέχουν σε αυτήν άτομα κυρίως από Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Η ενασχόληση της ομάδας αφορά την παραγωγή συλλογικής έκφρασης και δημιουργίας (μουσική, θέατρο, κινηματογράφος, βιβλίο, ποίηση, εικαστικά, περφόρμανς) με αυτοοργανωμένους, αντιεμπορευματικούς και αντιθεσμικούς όρους. Το κάλεσμα για την παραγωγή της Λύσσας, έγινε από συντρόφους και συντρόφισσες της +τεχνίας- που κουβαλούσαν την

> *Η λύσσα ή οι λυσσασμένοι εκφράζουν τη βίαιη αποσυμπίεση, το δίκαιο ξέσπασμα ενάντια σε μια ασφυκτική συνθήκη προσωπική ή κοινωνική. Μια λύσσα που συνοδεύεται από συνείδηση γιατί δεν στρέφεται κατά πάντων, που εμπεριέχει «το λογικό» και δεν το έχει «απωλέσει» όπως στην πραγματική ασθένεια.*

εμπειρία του αυτοοργανωμένου κινηματογραφικού εγχειρήματος "01:26:54" (ταινία μυθοπλασίας, 23΄) και απευθύνθηκε κυρίως σε άτομα που δραστηριοποιούνται στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά και φίλους/ες. Βασικό κριτήριο ήταν το ενδιαφέρον τους για τα δημιουργικά και πολιτικά χαρακτηριστικά του εγχειρήματος και όχι απαραίτητα οι γνώσεις τους για τον κινηματογράφο. Στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν περίπου 30 άτομα και αφού στις πρώτες συναντήσεις συζητήθηκαν και συμφωνήθηκαν από κοινού τα χαρακτηριστικά του εγχειρήματος, δημιουργήθηκε η ομάδα παραγωγής Lyssa Crew. Η παραγωγή της ταινίας δεν αφορούσε πλέον μόνο την +τεχνία- που έκανε την πρόταση, αλλά όλους/ες όσοι/ες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα, σχηματίζοντας την ομάδα παραγωγής. Το Lyssa Crew ανέλαβε εξ ολοκλήρου την παραγωγή της ταινίας και αποφάσιζε αυτόνομα για όλα τα ζητήματα διαδικασιών ή παραγωγής στις συνελεύσεις της ομάδας, όποτε αυτές γίνονταν. Σίγουρα η Λύσσα δεν είναι το πρώτο αυτοοργανωμένο κινηματογραφικό εγχείρημα στον ελλαδικό χώρο. Έχουν γίνει και συνεχίζουν να γίνονται πολλές παραγωγές με αυτοοοργανωμένα χαρακτηριστικά, κυρίως ντοκιμαντέρ και λιγότερες -αλλά αξιόλογες- παραγωγές μυθοπλασίας μικρού μήκους. Η Λύσσα, είναι ίσως, η πρώτη απόπειρα παραγωγής -με κινηματικούς όρους- μιας ταινίας μυθοπλασίας μεγάλου μήκους

Επιλέξατε μια λέξη που έχει αμφίσημη έννοια. Ευρύτερα στην κοινωνία η λέξη αυτή συνήθως χρησιμοποιείται με αρνητική σημασία. Ωστόσο το κίνημα επιλέγει και της δίνει ένα νέο νόημα, μια αγωνιστική χροιά. Εσείς θέλετε να επανανοηματοδοτήσετε τη λέξη μέσα από τη ΛΥΣΣΑ; Τη νοηματοδοτείτε αρνητικά ή θετικά;

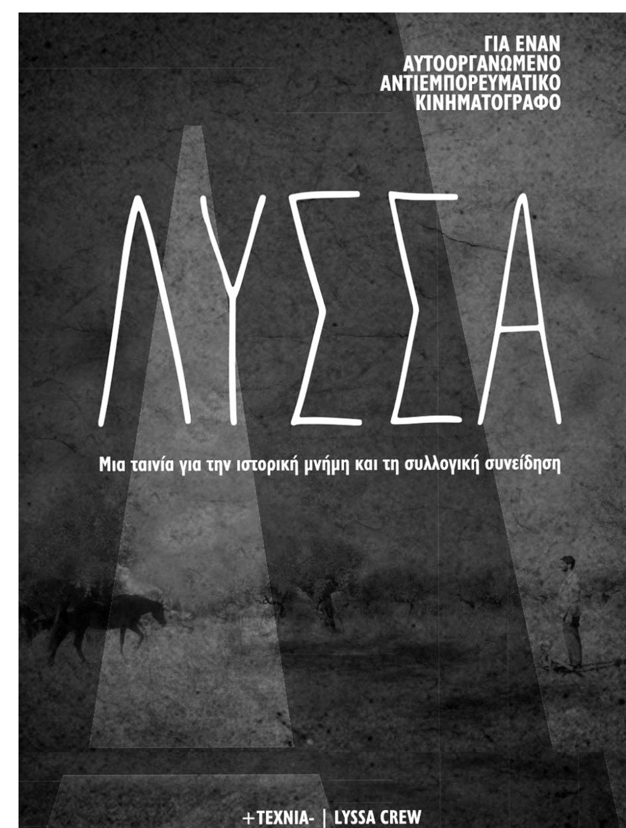
Η λύσσα υπάρχει μέσα στην ταινία στην πραγματική της υπόσταση, ως ασθένεια, αλλά κατά κύριο λόγο αποκτά μια συμβολική/μεταφορική έννοια. Η μόλυνση από την ασθένεια και κατ' επέκταση από όσα αυτή συμβολίζει, είναι ο κεντρικός άξονας γύρω από τον οποίο πλέκονται οι υπόλοιποι συμβολισμοί και οι «μεταφορές» της ταινίας. Μεταφορές όχι μόνο νοηματικού χαρακτήρα αλλά και ιστορικότητας, αφού οι «μύθοι» της ταινίας περιλαμβάνουν και ιστορικά γεγονότα. Για εμάς η λύσσα έχει σαφώς μια μεταφορική/αγωνιστική χροιά και αυτή η αντίληψη μας έχει άμεση σχέση με τον τρόπο που χρησιμοποιεί τον όρο το κίνημα. Η λύσσα ή οι λυσσασμένοι εκφράζουν τη βίαιη αποσυμπίεση, το δίκαιο ξέσπασμα ενάντια σε μια ασφυκτική συνθήκη προσωπική ή κοινωνική. Μια λύσσα που συνοδεύεται από συνείδηση γιατί δεν στρέφεται κατά πάντων, που εμπεριέχει «το λογικό» και δεν το έχει «απωλέσει» όπως στην πραγματική ασθένεια.

Πόσα χρόνια πήρε για να ολοκληρωθεί η ταινία; Πόσο κόστισε ένα τέτοιο εγχείρημα; Πώς γυρίστηκε;

Οι συναντήσεις για την ταινία ξεκίνησαν τον Οκτώβριο του 2010 και δύο χρόνια μετά πραγματοποιήθηκαν τα γυρίσματα σε ένα χωριό της μεσσηνιακής Μάνης. Τα συνολικά έξοδα έφτασαν τις 11.000 ευρώ και κάλυψαν τα έξοδα παραγωγής και διαβίωσης 35 ατόμων του lyssa crew, για διάστημα ενός μήνα (ενοικίαση καταλυμάτων, φαγητό, βενζίνη και εισιτήρια για μετακινήσεις). Η ταινία έγινε με low budget εξοπλισμό, που συγκεντρώσαμε μεταξύ μας (και από ανεκτίμητες προσφορές γνωστών και φίλων). Για κάμερα χρησιμοποιήσαμε μια ψηφιακή φωτογραφική μηχανή DSLR, ανάλυσης High Definition (1080p). Όλα τα έξοδα καλύφθηκαν από το συλλογικό ταμείο που συστήσαμε από την αρχή της διαδικασίας, στο οποίο ο καθένας συνεισέφερε ό,τι, όταν και αν μπορούσε.

Δεν αναγράφονται πουθενά ονόματα ηθοποιών, σεναριογράφων και γενικά ατόμων που συνεργάστηκαν για να βγει το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα αυτό. Δεν γράφεται τίποτε άλλο πέραν του ονόματος της ταινίας, ΛΥΣΣΑ. Ποιανού εν τέλει είναι η ΛΥΣΣΑ και γιατί γίνεται αυτό;

Η ταινία «Λύσσα» είναι ένα αυτοοργανωμένο εγχείρημα συλλογικής δημιουργίας. Από την αρχή της διαδικασίας, κάθε ιδέα και πρόταση που ερχόταν συζητιόταν, διαμορφωνόταν και αποφασιζόταν συλλογικά. Δημιουργήσαμε

ομάδες εργασίας για κάθε «ειδικότητα» της ταινίας (σκηνοθεσία, φωτογραφία, σκηνογραφία κλπ), όπου κάθε ομάδα διατηρούσε την αυτονομία της και ταυτόχρονα αλληλεπιδρούσε με την άλλη, με στόχο τη δημιουργία ενός συλλογικού έργου. Αμφισβητήσαμε στην πράξη ρόλους, αυθεντίες και ειδικούς, χωρίς αυτό να σημαίνει πως καταφέραμε να τους καταργήσουμε εντελώς. Το οριζόντιο οργανωτικό μας μοντέλο δοκιμάστηκε και κατάφερε τελικά να παραγάγει το όποιο έργο, όχι δίχως προβλήματα, αστοχίες και δυσλειτουργίες στο εσωτερικό μας. Κάθε τι όμως, που έχει εγγραφεί στο τελικό υλικό της ταινίας, έχει υποστεί συλλογική επεξεργασία και έχει παραχθεί από κοινού, χωρίς «υπεύθυνους», «σκηνοθέτες», «παραγωγούς» και «πρωταγωνιστές». Αυτός είναι ο λόγος που δεν υπάρχουν ονόματα και ειδικότητες συντελεστών και υπογράφουμε μόνο ως συλλογικότητα. Αυτό που μας ενδιαφέρει εξίσου με το περιεχόμενο της ταινίας είναι η προώθηση του συνολικού προτάγματος και των πολιτικών χαρακτηριστικών της προσπάθειάς μας. Αντιλαμβανόμαστε αυτήν την παραγωγή ως ένα ακόμη μέσο αγώνα ενάντια στον κυρίαρχο πολιτισμό, την «αστική» τέχνη και την εμπορευματική της διάσταση. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο δεν αναγνωρίζουμε κάποιους λόγους έτσι ώστε να αναφέρουμε τα ονόματά μας ή να μοστράρουμε κάπου τις φάτσες μας, ως ταυτοποίηση της «δουλειάς» μας.

Προβάλλετε την ταινία ως τώρα, μόνο σε στέκια και καταλήψεις και μετά ακολουθείτε μια συγκεκριμένη τακτική επικοινωνίας με τον κόσμο, συνεχούς αλληλεπίδρασης και ζύμωσης με τους θεατές που παρακολουθούν. Ποιος είναι ο λόγος που το κάνετε αυτό; Επιδιώκετε κάποια όσμωση με το κοινό, που θα σας οδηγήσει σε κάποια συμπεράσματα;

Η ταινία προβάλλεται -και είναι διαθέσιμη για προβολές- σε κάθε χώρο που λειτουργεί αυτοοργανωμένα και αντιιεραρχικά, σε κάθε διαδικασία με αντιθεσμικά και αντιεμπορευματικά χαρακτηριστικά. Αυτοί είναι οι όροι με τους οποίους ερευνούμε κάθε φορά την προσέγγιση των χαρακτηριστικών της παραγωγής της ταινίας με τα χαρακτηριστικά του χώρου που προβάλλεται. Και έτσι δημιουργείται για εμάς η ιδανική συνθήκη προβολής, συνοδευόμενη πάντα από συζήτηση μετά, όχι μόνο για το περιεχόμενο της ταινίας αλλά και για τα προτάγματα που προωθούμε μέσω του τρόπου παραγωγής της. Σε κάθε εκδήλωση, όταν συ-

ζητάμε τους συμβολισμούς και τα περιεχόμενα της ταινίας, είναι πολύ όμορφο το πόσες διαφορετικές αναγνώσεις ακούμε. Δεν είναι λίγες οι φορές, που αναφέρουμε σε επόμενες εκδηλώσεις κάτι που ακούστηκε σε μια προηγούμενη και μας επηρέασε. Οπότε -εκτός από την παρουσίαση των χαρακτηριστικών του εγχειρήματος- αυτή η αλληλεπίδραση είναι ένα ακόμη ζητούμενο για εμάς. Όπως επίσης και οι επισημάνσεις που έχουν γίνει και αφορούν σε τεχνικά ζητήματα, τα οποία θα θέλαμε να διορθώσουμε κάποια στιγμή. Τέλος, γενικότερα προκρίνουμε έναν κινηματογράφο όπου, όλοι/ες μαζί θα βλέπουμε και θα συζητάμε μια ταινία. Μια συνθήκη δηλαδή που θα κάνει μια ταινία κοινωνικό γεγονός και αφορμή για ζύμωση.

Η στρατευμένη τέχνη έχει δώσει φοβερά έργα (π.χ. Το Θωρηκτό Ποτέμκιν, κ.α). Ποια είναι η στάση σας απέναντι στην στρατευμένη τέχνη; Αναγνωρίζετε έργα τέχνης που έχουν γίνει από «στρατευμένους» καλλιτέχνες;

Κάθε έννοια στράτευσης έχει για μας αρνητική χροιά. Προέρχεται από τη λέξη στρατός/στρατεύομαι και σημαίνει την υπακοή ή την υπηρεσία κάποιων προς εξυπηρέτηση κάποιας κυρίαρχης ιδεολογίας (κομματικής, εθνικής, κρατικής κλπ). Καμία σχέση δεν μπορεί να έχει η όποια στράτευση με τους σκοπούς ή τον τρόπο παραγωγής ενός εγχειρήματος, «καλλιτεχνικού» ή μη, με απελευθερωτικά χαρακτηριστικά, αφού τα μόνα συστατικά που χρειάζονται είναι η ελευθερία βούλησης, έκφρασης και συμμετοχής. Δεν τίθεται για εμάς κάποιο θέμα αναγνώρισης ενός στρατευμένου έργου σε μεγαλύτερο βαθμό από κάποιο εμπορικό αντίστοιχό του.

Είναι πολλά τα παραδείγματα καλλιτεχνικών έργων στον «αστικό» πολιτισμό, που μας έχουν αγγίξει και επηρεάσει. Θεωρούμε εντελώς φυσικό να συμβαίνει αυτό αφού σε καμία περίπτωση δεν απαξιώνουμε -ίσα ίσα το αντίθετο- την ανθρώπινη έκφραση και δημιουργικότητα. Ασκούμε κριτική στον τρόπο που παράγεται, στην κοινωνική πρόσληψή της, στο χαρακτήρα που της προσδίδουν τα εμπορευματικά και θεαματικά χαρακτηριστικά της. Δεν αποδεχόμαστε την τέχνη ως ένα διαχωρισμένο πεδίο της ανθρώπινης δραστηριότητας, όπου «η τέχνη για την τέχνη» είναι το ζητούμενο και το επιβαλλόμενο. Και βέβαια δεν αποδεχόμαστε καμιά «ουδετερότητα της ψυχαγωγίας» όπου όλοι έχουν δικαίωμα -μέσω αυτής- «να ξεχαστούν» καταναλώνοντας.

Ετοιμάζετε κάτι καινούργιο;

Έχουμε ξεκινήσει έναν κύκλο προβολών από τον Ιούνιο του 2015 σε αυτοοργανωμένους χώρους ανά τον ελλαδικό χώρο, ανοίγοντας μια διαδικασία αλληλεπίδρασης μεταξύ του έργου και του κόσμου που συναντάμε στις παρουσιάσεις του. Είναι μια διαδικασία πολύ σημαντική για

εμάς και την αντιλαμβανόμαστε ως φυσική συνέχεια της παραγωγής του έργου, μέχρι αυτό να κλείσει τον κύκλο της επεξεργασίας του. Μόλις ολοκληρωθεί αυτός ο κύκλος προβολών (έχουν γίνει περίπου 15 μέχρι τώρα) θα ανεβάσουμε την ταινία στο διαδίκτυο για ελεύθερη διακίνηση και προβολή. Κάποια νέα σχέδια που υπάρχουν για το επόμενο βήμα θα συζητηθούν στο τέλος αυτής της διαδικασίας. Πρόθεσή μας, είναι σαφώς να επανέλθουμε με ένα νέο πρότζεκτ.

Οι απαντήσεις στις παραπάνω ερωτήσεις, που μας απέστειλε η Σ.Ο. Ιωαννίνων της εφημερίδας Άπατρις, δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση συνέντευξη ενός/μιας από εμάς αλλά προϊόν συλλογικής επεξεργασίας και συνδιαμόρφωσης. Ακολουθήσαμε το μοτίβο των ερωτοαπαντήσεων γιατί θεωρήσαμε ότι ο τρόπος αυτός είναι περισσότερο βοηθητικός από το να σταλεί ένα εκτενές κείμενο αυτοπαρουσίασης, ενώ ταυτόχρονα, οι ερωτήσεις ήταν αρκετά ενδιαφέρουσες και καλά στοχευμένες.

Lyssa Crew

lyssa.espivblogs.net / syntexnia.net

Νέες Κυκλοφορίες

☐ **“Μερικές φορές η καλύτερη απάντηση στην πραγματικότητα είναι να τρελαθείς. Ανιχνεύοντας τα πολιτικά και κοινωνικά συμφραζόμενα της έννοιας της τρέλας”.** Έκδοση της ομάδας αυτομόρφωσης πάνω σε ζητήματα ψυχιατρικής και κοινωνικής καταπίεσης "Παθογέννημα". Πραγματεύεται την ιστορία της τρέλας από την ανάδυση του καπιταλισμού. *Επικοινωνία: pathogennima@espiv.net*

☐ **Ελέφαντας, αναρχική εφημερίδα Βύρωνα, Παγκρατίου, Καισαριανής. Φύλλο 1, Ιανουάριος 2016.** "Στόχος αυτού του εγχειρήματος είναι η πολιτική προσέγγιση, κριτική και παρουσίαση όχι μόνο αμιγώς πολιτικών θεματικών αλλά και διάφορων κοινωνικών ζητημάτων και πολιτιστικών δραστηριοτήτων. Επιζητάμε με τα μέσα που διαθέτουμε την αφύπνιση της μικροαστικής καθησυχασμένης συνείδησης μέσα στην υπνωτική κανονικότητα που όλοι βιώνουμε, ο καθένας με τον δικό του τρόπο", 12 σελίδες, διανέμεται χωρίς αντίτιμο. *Ηλεκτρονική έκδοση: http://elefantas2015.blogspot.gr/*

☐ **ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ, τεύχος 2, Φεβρουάριος 2016.** Μια ελάχιστη συμβολή στις προσπάθειες που γίνονται στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο να ξαναβρεθεί ο κοινός τόπος αγώνα που επιβάλλουν οι συνθήκες, για να αντιμετωπιστεί η σφοδρή επίθεση κράτους και κεφαλαίου. Εκφράζει και εκφράζεται από την αγωνία πολλών συντρόφων για μια νέα κινηματική αρχή, χωρίς αγκυλώσεις και ιδεοληψίες του παρελθόντος. *Επικοινωνία: platforma2015@yahoo.gr - Ηλεκτρονική έκδοση:https://athens.indymedia.org/media/upload/2016/02/23/platforma2.pdf*

☐ **“Είναι τα slums ένας άλλος πλανήτης;”, του Bruno Astarian. Μια κριτική στο βιβλίο του Mike Davis "Planet of Slums" (2006).** Πρόθεση του συγγραφέα να δείξει πως οι κάτοικοι των παραγκουπόλεων, "μακράν του να είναι θύματα κοινωνικού αποκλεισμού που πρέπει να εγερθούν από τα σκατά τους, αποτελούν πλήρες κομμάτι της τάξης που θα κομμουνιστικοποιήσει την κοινωνία". Έκδοση της Αναζωπύρωσης, ελευθεριακής συλλογικότητας Ν. Ιωνίας-Ν. Ηρακλείου. *Ηλεκτρονική έκδοση: https://anazopyrosi.espivblogs.net/*

☐ **“Πόλεις σε κατάσταση πολιορκίας. Η νέα στρατιωτική πολεοδομία”, του Stephen Graham.** Για τη στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής, τη στρατιωτικοποίηση ως έμφυτο στοιχείο του δημόσιου χώρου των σύγχρονων μητροπόλεων. Μετάφραση-έκδοση: Ομάδα Βιβλιοθήκης της Συνέλευσης Κατοίκων Βύρωνα-Καισαριανής-Παγκρατίου. *Ηλεκτρονική έκδοση: http://syneleysikatoikwnvkp.espivblogs.net*

☐ **“Ιερουργία της Άνοιξης”, ποιητική συλλογή από τις ελευθεριακές εκδόσεις Κουρσάλ.** Το βιβλίο διατίθεται σε στέκια και καταλήψεις με προτεινόμενο αντίτιμο 2 ευρώ, και όλο το ποσό πηγαίνει αποκλειστικά προς οικονομική ενίσχυση αυτοοργανωμένων δομών αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες. *https://koursal.wordpress.com/*

☐ **“Αγια Αναρχία”, πολιτικά ποιήματα του Χ.Π. Σοφία, από τις εκδόσεις Κουκκίδα.** Τίτλοι : Πυρπολείστε το παρόν αν θέλετε να έχετε μέλλον, Μαύρος σπόρος, Μ.Α. Μπακούνιν-Σ.Γ.Νετσάγεφ, Μαύρη σημαία, Μητρόπολη, Αγία Αναρχία. *Διαδικτυακός τόπος: www.xpsofias.com*

☐ **“Η Μάχη της Cable Street 1936”, από τις Ελευθεριακές Εκδόσεις Κουρσάλ.** Συλλογικό έργο του Cable Street Group, μιας ομάδας στο ανατολικό Λονδίνο που έχει συσταθεί για να διατηρήσει ζωντανή τη μνήμη της μάχης-ορόσημο του βρετανικού αντιφασισμού.

☐ **Παζλ, τεύχος 6, Φλεβάρης 2016.** Εκδίδεται από τη συλλογικότητα "Αδέσποτο σινάφι". Θέματα για το ασφαλιστικό, το κουρδικό πείραμα της δημοκρατικής αυτονομίας, το μεταναστευτικό κ.ά. *adespoto-sinaf.espivblogs.net*

☐ **“Σκοτώνουν τα άλογα στη δουλειά και όταν γεράσουν τα θάβουν ιδίοις εξόδοις”:** Συμπληρωμένη επανέκδοση της μπροσούρας που είχε παλιότερα εκδόσει η Ομάδα Ενάντια στον Εκβιασμό της Μισθωτής Εργασίας από την Ομάδα Εργασίας για το Ασφαλιστικό της Συνέλευσης Εργαζόμενων-Ανέργων της Πλατείας Συντάγματος. Με πλήθος συμπληρωματικού υλικού, καλύπτει συν τοις άλλοις τις αντιασφαλιστικές μεταρρυθμίσεις της περιόδου 2008-2015.

☐ **Καταληψίας, #01, Φεβρουάριος 2016, έντυπο δρόμου:** Πρωτοβουλία των καταλήψεων του ΤΕΙ Αθήνας

☐ **“Για την επαναστατική προοπτική”.** Μπροσούρα της συλλογικότητας Azadî από τα Χανιά της Κρήτης. *Επικοινωνία: azadi@espiv.net*

☐ **Παναγιώτης Δράκος, “Ενάντια στο κράτος. Το ανοιχτό πέρασμα στην κοινωνική απελευθέρωση. Μια συμβολή στην πολιτική θεωρία του Κοινωνικού Αναρχισμού”, Ελευθεριακές εκδόσεις Ναυτίλος, Θεσσαλονίκη Μάρτιος 2016**

☐ **ΜΙΓΑΔΑ, φεμινιστική έκδοση, Τεύχος 14, Χειμώνας-Άνοιξη '16:** Γυναικολόγοι εναντίον γυναικών, το σύμφωνο συμβίωσης μέσα απ' τα μάτια ελλήνων βουλευτών, Βιασμός, Το pole dancing και οι συνειρμοί γύρω απ' αυτό κά.

☐ **Διαγωνίως, Γραμμές πρακτικής θεωρίας στην προοπτική του κοινωνικού ανταγωνισμού, τεύχος 1, Φεβρουάριος 2016.** Διατίθεται σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία, καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. *Επικοινωνία: kinoumenoitopoi@mail.com*

☐ **Αγκάθι, έντυπη άσκηση ελευθερίας στη Νέα Φιλαδέλφεια, φύλλο 1, Μάρτης 2016:** Εκδίδεται από ομάδα συντροφισσών και συντρόφων που δραστηριοποιούνται στην κατάληψη της Στρούγκας.

Alexander Grothendieck

ένα ανεξιχνίαστο σχήμα-τόπος-κίνητρο

Ο Alexander Grothendieck (28 Μαρτίου 1928 - 13 Νοεμβρίου 2014) αποτελεί στους κύκλους των μαθηματικών μία από τις σημαντικότερες μορφές του 20ου αιώνα. Πατέρας της μοντέρνας αλγεβρικής γεωμετρίας, απεβίωσε πρόσφατα αφήνοντας ένα τεράστιο και εν πολλοίς ανεξερεύνητο έργο που σίγουρα δεν αφορά μόνο την επιστήμη των μαθηματικών.

“Η ανακάλυψη είναι το προνόμιο του παιδιού: Του παιδιού που δεν φοβάται να ξανακάνει λάθος, να φανεί ανόητο, να μην είναι σοβαρό, να μην κάνει τα πράγματα όπως όλοι οι άλλοι”.

Άπατρις για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, γεννήθηκε στο Βερολίνο από αναρχικούς γονείς. Ο πατέρας του (Alexander Shapiro), Ουκρανός εβραϊκής καταγωγής ήταν ένας επαναστάτης ο οποίος μετά τα πογκρόμ του 1905, στα δεκαπέντε του, εντάχθηκε σε μια ένοπλη αναρχική οργάνωση που είχε σχέδιο να εκτελέσει τον τσάρο Νικόλαο Β΄. Μετά την αποτυχία τους, φυλακίστηκε για δέκα χρόνια σε ένα κάτεργο στη Μόσχα, και απελευθερώθηκε το 1917 με την άνοδο των μπολσεβίκων στην εξουσία, όταν και δοξάστηκε με τιμές ήρωα.

Διαφοροποιείται εξαρχής δηλώνοντας για την Εθνοσυνέλευση ότι: “Κανένα κοινοβούλιο δεν πρόκειται να κόψει το μονοπάτι προς την ελευθερία. Η ιδανική κοινωνία μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της κατάργησης κάθε εξουσίας”.

Ακολούθως προσχωρεί στον “Αναρχικό Μαύρο Στρατό” του Νέστορα Μαχνό στην Ουκρανία. Με την κατάρρευση του μετώπου το 1921 δραπετεύει για το Βερολίνο. Εκεί γνωρίζει την Johanna Grothendieck, γόνο μεσοαστικής προτεσταντικής οικογένειας, με την οποία και συνάπτουν σχέση.

Η Grothendieck απέδρασε στα δεκαεφτά από το ασφυκτικό αστικό περιβάλλον της και συμμετείχε στο εβδομαδιαίο περιοδικό Der Pranger με ενδιαφέροντα για τις τέχνες, την ποίηση και τη δημοσιογραφία. Εκεί ήρθε σε επαφή με εργαζομένους, ανέργους, πόρνες, παραβατικούς και πρώην φυλακισμένους και ταυτόχρονα ανακάλυψε τους αναρχικούς και κομμουνιστικούς κύκλους. Ήδη παντρεμένη, χωρίζει συναινετικά το 1929, αφού έχει ήδη συνάψει σχέση με τον Alexander Shapiro από το 1926. Λόγω του ισχυρού αντισημιτικού κλίματος της εποχής αποφασίζουν να δώσουν στο νεογέννητο το επίθετο της μητέρας, Grothendieck.

Με την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία και με σκοπό να πολεμήσουν στον επερχόμενο Ισπανικό εμφύλιο, από το 1933 και για έξι χρόνια εμπιστεύονται τον μικρό Alexander στα χέρια μιας οικογένειας. Οι γονείς του υπηρετούν στο πλευρό των Ισπανών αναρχικών ως άοπλοι εθελοντές.

Το 1939 ο Alexander επανασυνδέεται με τη μητέρα του στο Παρίσι, όπου μετακινούνται σε διάφορα στρατόπεδα εκτοπισμένων. Καταλήγουν στο χωριό Le Chambon-sur-Lignon, το οποίο έχει παράδοση στην αλληλεγγύη των κατατρεγμένων από την εποχή του διωγμού των Ουγενότων τον 17ο αιώνα. Ο πατέρας του συλλαμβάνεται από τους δοσίλογους του Βισύ και πεθαίνει στο Άουσβιτς το 1942. Η μητέρα του πέθανε από φυματίωση το 1957, ως αποτέλεσμα των κακουχιών του παρελθόντος.

Η αρχική επαφή του με τα μαθηματικά γίνεται στο τοπικό λύκειο του χωριού (Lycée Cévenol) το οποίο βασίζεται στις αρχές της μη-βίας, τον αλληλοσεβασμό και την αλληλοβοήθεια. Ο Alexander ενθουσιάζεται!

Στο τέλος του πολέμου το 1945, ξεκινά σπουδές στο Πανεπιστήμιο του Μονπελιέ με μέτριες επιδόσεις, μέχρι και το 1948, όταν φτάνει στο Παρίσι όπου παρουσιάζεται στον μαθηματικό Henri Cartan στην École Normale Supérieure. Ο μαθηματικός Andre Weil τον παροτρύνει να φύγει για το Nancy και τον παρουσιάζει σε μαθηματικούς της ομάδας Bourbaki. Σε ένα ενθαρρυντικό περιβάλλον γράφει τη διατριβή του στη διανυσματική ανάλυση (1950-1953) και γίνεται αυθεντία στα τοπολογικά διανυσματικά πεδία. Το 1957 ξεκινά η ενασχόλησή του με την αλγεβρική γεωμετρία και την Ομολογική Άλγεβρα.

Το 1958 ξεκινά να εργάζεται στο IHÉS, ένα ιδιωτικό ινστιτούτο όπου μάλλον συγκεντρώνει τους καλύτερους μαθηματικούς αυτής της γενιάς. Ως το 1970, τη “χρυσή εποχή” του ινστιτούτου, ανοίγονται καινούρια πεδία στην επιστήμη των μαθηματικών. Στα 42 του χρόνια και καταξιωμένος, ζώντας όμως σε ένα “χρυσό κλουβί” ενώ είχε μεγαλώσει ανάμεσα στους κατατρεγμένους, αποχωρεί αιφνιδιαστικά από το IHÉS, όταν ανακαλύπτει ότι μέρος της χρηματοδότησής του προέρχεται από τον στρατό. Έπειτα επιστρέφει στο πανεπιστήμιο του Μονπελιέ, όπου σήμερα βρίσκονται τουλάχιστον 20 χιλιάδες σελίδες με αδημοσίευτες σημειώσεις του. Συνταξιοδοτείται το 1988.

Η επιστημονική αναγνώρισή του έφτασε στο ζενίθ το 1966 με την απονομή του Μεταλλίου Fields, του “Nobel των μαθηματικών”, στο διεθνές μαθηματικό συνέδριο της Μόσχας. Οι σοβιετικές αρχές απρόθυμα (λόγω του πατέρα του), του εξέδωσαν βίζα για να παραστεί στην απονομή. Όμως δεν εμφανίστηκε ποτέ. Ήταν η απαρχή ενός κοινωνικού τσουνάμι που σάρωνε τα πάντα στο διάβα του (Μπέρκλεϊ 1965 με συνέχεια τον Μάη του 1968), κάτι που τον επηρέασε βαθύτατα, καθώς ένιωθε από τη μία σαν ένας μανδαρίνος της διεθνούς επιστημονικής κοινότητας “ο οποίος εξασκούσε την εξουσία του πάνω στις ιδέες και τους ανθρώπους”, ενώ ταυτόχρονα αυτοπροσδιοριζόταν ως αναρχικός και ενάντια στις κοινωνικές νόρμες.

Το 1970 ίδρυσε το περιοδικό “Suvivre et Vivre” (Επιβίωση και ζωή), οικοαναρχικής τοποθέτησης, όπου πραγματευόταν τον κίνδυνο του πυρηνικού ολέθρου, της στρατιωτικοποίησης, της μόλυνσης και του υπερπληθυσμού. Από τότε, η πολιτική του ταυτότητα είναι αδιαχώριστη από τα μαθηματικά.

Σε διαμαρτυρία για τον πόλεμο στο Βιετνάμ, δίνει διαλέξεις για τη Θεωρία Κατηγοριών μέσα στη ζούγκλα του Ανόι, ενώ η πόλη βομβαρδίζεται από τον αμερικανικό στρατό.

Σε συνέδριο στην Αντβέρπη το 1972 διώχνει κακήν κακώς αντιπρόσωπο του ΝΑΤΟ που είχε κληθεί σε δημόσια αντιπαράθεση.

Στο College de France εμπλουτίζει το πρόγραμμα των διαλέξεών του με τις πολιτικές του αναλύσεις, κόντρα στο αποστειρωμένο περιβάλλον.

Σε μια πορεία στην Αβινιόν ξαπλώνει κάτω δύο αστυνομικούς που επιτέθηκαν απρόκλητα στους διαδηλωτές. ”Ηταν πολύ γρήγορος, και γι᾽ αυτό ένας καλός μποξέρ”. Το αποτέλεσμα... οι αρχές να μην ξέρουν τι να κάνουν τον συλληφθέντα που ήταν διδάσκων στο επιφανές College De France.

Σε μια περιοχή του Ν. Παρισιού φτιάχνει ένα κοινόβιο, ένα μοντέρνο φαλανστήριο στο οποίο οργανώνει διαλέξεις.

Το 1986 εκδίδει το βιβλίο Récoltes et semailles (Καλλιέργειες και σπόροι) μία αυτοβιογραφία χιλίων σελίδων.

Το 1987 σε ένα χειρόγραφο 315 σελίδων (La Clef des Songes) ξεκινώντας από την εξέταση της προέλευσης των ονείρων, συμπεραίνει ότι ο Θεός υπάρχει.

Το 1988 αρνείται το βραβείο Crafoord, το οποίο συνοδεύεται με 600.000 δολάρια, δηλώνοντας την απέχθειά του για τη φθίνουσα ηθική της επιστημονικής κοινότητας.

Τελικά αποσύρεται σε ένα χωριό στους πρόποδες των Πυρηναίων, χωρίς να αφήσει καμία διεύθυνση, ζώντας ασκητικά και χωρίς καν ηλεκτρισμό. Πεθαίνει μετά από μία πολυετή περίοδο απόσυρσης από τα κοινά.

Ο Alexander Grothendieck σίγουρα δεν χωρά σε κανένα καλούπι, καθώς όλη του τη ζωή παρέμεινε μακριά από οποιαδήποτε κοινωνική ή επιστημονική κανονικότητα. Παρ' όλα αυτά, οι δρόμοι που άνοιξε το επιστημονικό του έργο, αλλά και η στάση του ως άνθρωπος, αποτελούν πλούσια πεδία προς εξερεύνηση.

anarres

Πηγές:

- ***American Mathematical Society: Comme Appelé du Néant***
- ***Pierre Cartier: A Country Known Only by Name***